

ილორი

E-mail: roland.jalagania@mail.ru
E-mail: r.jalagania@mail.ru

№376 (435) 13-20 სექტემბერი 2016 წ. სახალხო მოძრაობა „სამეგრელოს“ ორბანო ფასი 50 თეთრი
სირსხვილი ის კი არ არის, რომ მებრულად ლაპარაკობან, არამედ ისაა, რომ დანარჩენმა ქართველებმა არ ვიხით მებრული ვნა – აააკი შენიკა

იზა თამაზაშვილი: უზნეობა დემოკრატიის სახელით, ანუ ლეღვის ფოთლები ქართულ პოლიტიკაში

ვიხით, სააკაშვილმა რამდენი ხალხი მოკლა!
პოლონელმა ანარქისტებმა მარშაგაში სააკაშვილის ვიზიტი გააპროტესტეს

88.2.4

88.2

დავით ქობალია: რას არ გაიბრუნებს ქაშის ყური???

88.11

პაპლაშვილი: სკოლტი და პოლიტიკა – შეუსაბამობები და პრობლემები

88.3

სერგი საჯანია: “მზნებარე” ჭაბუკობიდან “რუსთავი-2”-ის მთავარ დიასახლისობამდე (შეფინიობამდე)

88.6

ნუგზარ კვაშილაძე: უცხო სიტყვათა კოლხური ნარმოავლობა

88.7

ია ნატროშვილი: ხომ არ მუშაობ რამე? ოდესაშია ეს ფოტო გადაღებული რამდენიმე დღის წინ...

88.4

სულ პატარა ვიყავი, ვთქვი, ლეკურს მარტო სამეგრელოში ვიხეივებ-მეთქი – უცხოობაში გადახვენილი სიომიკა დაღიანის უცხოვი შემოქმედება – ვინ იყო სიომიკა დაღიანი?!

88.5

ისპანახისგან ბურნუთი არ გამოვარო, ანუ... ვინ არის ალექსი გაბისონია?

88.9

სანდრა “თირგმელოვნა” გზა ცირკის მისაღობებშიდან ზუბდიღამდე...

88.3

უზნეობა დემოკრატიის სახელით, ანუ ლაღვის ფოთლაი ქართულ პოლიტიკაში

იზა თამაზაშვილი

ჩვენი მტერი და მოყვარენი ერთიან საქმენი არიან. ნიკოლა ლემერი

საქართველოში საარჩევნო ციებ-ციხელება მნიშვნელოვან ფაზაშია შესული - პრემიერი ქვეყნის სხვადასხვა კუთხეში წარადგენს თავის კანდიდატებს. ქუთაისში მაჟორიტარების წარდგენისას გ. კვიციანი-კაშიველი აღნიშნა: "ჩვენ შურისძიებასა და ანგარიშსწორებაზე უარი უნდა ვთქვათ და მომავლისაკენ უნდა ვიყურებოდეთ". ეს ნიშნავს, რომ საქართველო კანონსამართლებრივი მომსახურების ზონიდან გასულია და რაც წინა რეჟიმმა ქვეყნისა და ადამიანურობის წინააღმდეგ დანაშაული ჩადინა, უნდა ვაპატიოთ, ანუ ქვეყანაში შერჩევითი სამართალი მოქმედებს. ეს იდეოლოგია ჯერ კიდევ იმ დროიდან იღებს სათავეს, როცა ექსპრემიერმა ბ. ივანიშვილმა წამებისა და მკვლელობების ინციტორები - ვ. მერაბიშვილი და ზ. ადეიშვილი კარგ მენეჯერებად მოიხსენია. საინტერესოა, პიტლერისა და მისი თანაპარტიელები დადებითად რომ მოეხსენიებინათ ვინმეს, როგორი რეაქცია ექნებოდა გერმანულ ხალხს? გერმანელები ხომ დღემდე ეძებენ და სჯიან მის მიმდევრებს? ექსპრემიერის იდეოლოგია, ი. დარბაზიშვილისაგან განსხვავებით, გ. კვიციანი-კაშიველმა გაითავისა და აღნიშნა: მე ვაღიარებ მათ მიერ მიღწეულ პროგრესს ქვეყანაში. ამ დროს კი ქვეყნის განვითარების შეფერხება ყველა დამართლებლობით იგრძნობოდა და იგრძნობა დღესაც! პრემიერი აღიარებს, რომ მკვლელობები, მამაკაცების წამება და გაუპატიურება - პროგრესია! ე.ი. თუ ნაცები თავიანთ ბინძურ წარმოსახვას იკმაყოფილებდნენ, ქოცები მათთან „ერთხორც“ და „ერთსულ“ არიან?! მისმა რჩეულმა ვინმე კოლეაშვილმა ხომ სულ ქება-დიდებათ შეამკო „ნაცსეკტა“. ერთი რამ ცხადია: „სულელს სულელი მაქვსარი არ დაეღუვა“ (ნიკოლა ბუალო, მე-17ს.). აღარ არის საინტერესო ვისი შეკვეთილი მუსიკის პანგებზე ღნავიან „ქოცები“, რადგან ამ რიტორიკით ორი კურდღლის დაჭერას აპირებენ - თავიანთ პატრონებთან, ამერიკელებთანაც თავს იწონებენ და „ნაცების“ გულის მოგებასაც ცდილობენ!

გენიალურმა ვაჟა-ფშაველამ ბრძანა: „რაც უნდა ავი მამეკრძონ - ბილწო არ შევეკერი ზავითა“-ო. „ავი“ სამშობლოს „მიმეკრძეს“, თანაც არაერთი და ეს პროცესი 25 წელია გრძელდება. დარწმუნებული ვარ, დიდ ჰუმანისტსა და გენოსის ჩვენს ეპოქაში რომ ეცხოვრა, აუცილებლად და-

წერდა: „რაც უნდა ვერცხლი მამეკრძონ - ბილწო არ შევეკერი ზავითა“-ო, რადგან სწორედ იუდას ვერცხლზე ყიდიან „ნაც-ქოცები“ ჩვენს სამშობლოს. „ნაც-ქოცური“ იდეოლოგია დაუსჯელობის სინდრომის დაკანონებას ნიშნავს, ხოლო ამ იდეოლოგიის წარმმართველებს ქართველი ხალხი გონებაშეზღუდული და ფსიქიურად დაავადებული ჰგონია, როგორც ნაცპრეზიდენტ მარგველაშვილს. გენიალური ა. ანაბერიძის კი ვგასწავლის: „მსოფლიო საზოგადოებას არა იმით გამოე, ვინც ბოროტებას სწავლის, არამედ იმით გამოე, ვინც ამას უყურებს და ხელს არ უშლის“. დიხს, დასავლეთი და ამერიკა, დემოკრატიის სახელით აკანონებენ კრიმინალს და უზნეობას მსოფლიოში. როცა საქართველოს პრემიერი კრიმინალური სექტის დაუსჯელობას პროგრესად მიიჩნევს, ხოლო ექსპრემიერი დ. უსუფაშვილი კრიმინალური ბანდის გადარჩენას - დემოკრატიის გადარჩენად, ეს უზნეობა დემოკრატიის სახელით, ხოლო თავად დემოკრატია - კრიმინალის დამკვიდრება ქვეყანაში. მსგავსი „მარგალიტი“ აღარ უნდა გავივიწყებდეს ექსპრემიერ ბ. ივანიშვილისგანაც, რადგან მას მრჩეულად (თავად აღნიშნა) დ. უსუფაშვილი ჰყავდა, ხოლო შემდეგ - ვინმე ჩუგოშვილი. ბ.მა ბიძინამ ქრისტიანული მცნებაც მოიყვანა მაგალითად: მტერი უნდა შევეყნოთო. მართლმადიდებლური სწავლება კი მხოლოდ პირადი მტრის პატიებას გვიჩვენებს და არა ქვეყნის მტრის: პირტიტეული ბიჭების მკვლელობები საკუთარ პიარზე მქონდათ გათვლილი, რათა ნაბიჭვარი ამერიკელებისთვის თავი მოეწონებინათ, თითქოს კრიმინალი აღკვეთეს! მკვლელობები მხოლოდ ძალის დემონსტრირებისთვის! როგორ შეიძლება საზოგადოებამ დაუშვას, რომ ეს ყოველივე ბოდიშით შემოიფარგლოს?! თუ კანონმდებლობას შეცვლიან და ნაცნაბიჭვრების მკვლელობა კაცის კვლად (არაინ კი კაცები?) არ ნათვლიან, ყველაზე დიდი ჰუმანისტის - ვაჟას იდეოლოგიით ვიხელმძღვანელებთ: „ვისაც ჩვენ არ ვებრძვებით ჩვენ შვიბრძალოთ მისადა, სიკვდილი თვითონ უფალსა, მოუგონია მტრისადა“ - ეს კი მართლაც პროგრესი იქნება, - რადგან საქართველოსა და ქართველ ხალხს უახლოეს წარსულში „ნაცებზე“ დიდი მტერი არ ჰყოლია და სწორედ ჩვენი სირცხვილია, რომ ამ კაცობრივების სექტას არხებობა გაეუხანგრძლივებო. თუ მკვლელობები ამერიკული დემოკრატიაა, მკვლელების დასჯა დემოკრატიულობის ჩარჩოებს სცილდება? დემოკრატიის სახელით განხორციელებულმა უზნეობების კასკადმა წაღუკა ქარ-

თული პოლიტიკური სივრცე. ამერიკულმა ინვესტიციამ ქართულ „დემოკრატიაში“ ნაყოფი გამოიღო არა ქართველი ხალხის ინტერესების შესაბამისად, არამედ ამერიკული ოცნება განახორციელა. ამერიკის ელჩიც ამ ინვესტიციის შესახებ ხშირად შეგვახსენებს, რომელიც კონტროლირებადი ხელისუფლებისა და „ასო“-ების დაფინანსებაში აისახება. საყურადღებოა, რომ რუსეთშიც და ისრაელშიც „ასო“-ები კონტროლზე აიყვანა, რადგან მათი დაფინანსებით ერევანს უცხო სახელმწიფოები ქვეყნის საშინაო საქმეებში. „ნაცები“ ტერორისტული აქტების აღკვეთის იმიტაციით აწონებდნენ თავს ამერიკელებს, ქოცები - იდეოლოგიით. - იყურეთ წინ, მომავლისაკენ და წარსული დატოვეთ წარსულში - გემოდღარავნ ამერიკელი დედამირთმეულები და ე.წ. ქვეყნის პრემიერიც სიტყვასიტყვით, ექონსავით იმეორებს! პრემიერს იდეოლოგიით არც ალახანია ჩამორება: წინა ხელისუფლების მიღწეული პროგრესი ვაღიაროთ და მათ მიერ აგებულ მყარ ნიადაგზე სვლა განვაგრძოთო! მისი თანაგუნდელი და პარტიის შავი ლაქა - ვინმე გოგუაძე პიტლერის გენშტაბის რაისფიურების პათოსითა და ექსტიმულაციით აცხადებს: „მე ივანიშვილის პირადი მტერი ვარ!“ ივანიშვილისადმი, როგორც პოლიტიკოსის მიმართ შეიძლება კითხვები გეკონდეს, მაგრამ, როგორც ქველმოქმედი მსგავსი საქართველოს არ ჰყოლია და როცა ნების კიბები ივანიშვილის მისამართით მტრობას აანონსებენ - სასაცილოა! საქართველოს ე.წ. ხელისუფლებას იდეაშიც არა აქვს არც ტერიტორიების დაბრუნება, არც ეკონომიკის განვითარება, არც საქართველოს სამომავლო გეგმის განახლება. ამიტომაც არ უფიქრია სანკტ-პეტერბურგის ფორუმში მონაწილეობის მიღება, სადაც რუსეთისა და თურქეთის ლიდერები თავიანთი ქვეყნების ინტერესებზე მსჯელობდნენ. ამერიკის მიერ განხორციელებული გადატრიალების მცდელობა თურქეთში კვლავ მისი მსოფლიო ბატონობის გაგრძელების წინაპირობა იყო, რაშიც რუსეთმა შეუშალა ხელი, თურქი ხალხიც მოწოდების სიმაღლეზე აღმონდა და გვერდით დაუდგა ქვეყნის ხელისუფლებას. აშშ ფორსირებულ შეტევაზე გადასვლას ცდილობს ბალტიისპირეთიდან და პოლონეთიდან, რათა რუსეთი ალყაში მოაქციოს, რაც მსოფლიოს მე-3 მსოფლიო ომის საფრთხის წინაშე აყენებს. ამერიკას რუსეთის დაშლისკენ მიმართული თავისი ოცნება მიუღწეველი დარჩა, მაგრამ თავის ავადმყოფურ მიდრეკილებებზე ხელს არ იღებს, რაც მსოფლიოს საფრთხის ქვეშ

აყენებს. რუსეთს შესწევს ძალა თავი დაიხვას და ჩვენ არ უნდა დავდგეთ უზნეო პოლიტიკის მხარეს, ბუნებრივია, რომ რუსეთს უნდადგა პროტესტის გრძობა. ამერიკა დარტყმის ქვეშ აყენებს ჩვენს ქვეყანას, როცა უტიფრად აცხადებენ, რომ მთავარი საფრთხე რუსეთია. რუსეთი დღეს საშიშროებას არ წარმოადგენს, ის საერთაშორისო სამართლის ნორმებს არ არღვევს ამერიკელებისგან განსხვავებით, რომელიც მხოლოდ იმას აკეთებენ, რაც სურთ. ჩვენს პოლიტიკურ სპექტრს ამ დემოკრატიაზე პროტესტი არ უნდადგა - ეს მონის დამოკიდებულებაა. აშშ იმ არჩევნების თვის დემოკრატიულად, რომელშიც მის მიერ წახალისებული ძალა იმარჯვებს, ხოლო დემოკრატია - ამერიკის დიქტატურაა. საქართველოს ინტერესების საზიანოდ მოქმედი ძალები - „ნაცები“, „თავისუფალი დემოკრატები“ და ყველა ის პარტია, რომელიც კურსს დასავლეთისკენ იღებს - მარგინალური ძალები არიან, ხალხს ყალბი დაპირებებით კვებავენ და ქვეყანას არანაირი პერსპექტივა არ ექნება, როგორც ამ 25 წლის მანძილზე შევარდნაძის პოლიტიკიდან დაწყებული. რუსეთმა, ფაქტობრივად, ხელი შეუშალა ამერიკის გაბატონებას შავ ზღვაზე, რომელმაც თვითმფრინავის ჩამოვლების პროვოკაციაც მოაწყო. ამერიკისავე დაკვეთით რუსეთის წინააღმდეგ სანქციებს სვავს-ტოპოლსა და ყირიმთან დაკავშირებით საქართველოც შეუერთდა. რუსეთმა ამ პროვოკაციულ ნაბიჯს არასასურველი და არამელობრული უწოდეს და კიდევ მიიღო საპასუხო რეაქცია - ბორჯომისა და დვინის შეტანის შეზღუდვა საქართველოდან. ეს შურისძიება კი, ფაქტობრივად, საკუთარი მოსახლეობის წინააღმდეგ არის მიმართული და რუსეთის ვერაფრის დააკლებს. ომის თემაზე რიტორიკაც ვერაფერს დააკლებს, რადგან ცნობილია, რომ ომი სააკაშვილმა დაიწყო და ეს თემა მის მიერ არის გახმოვანებული. თავად ოკუპაცია კი ერთ მთელ კონტექსტში უნდა განვიხილოთ და არა ნაწილობრივ. თუ ვიქნებით მტრულად განწყობილი ქვეყანა რუსეთთან მიმართებაში - მივიღებთ მტრობას, რაც დაანგრევს საქართველოს და არა რუსეთს. ამასთანავე, იბადება ლოგიკური კითხვა: თუ ოსებსა და აფხაზებს ჩვენს მძებად მივიჩნევთ, რატომ ისინი არ თვლიან ოკუპირებულად ამ ტერიტორიებს? პასუხი მარტივია: ისინი არ არიან მომხრე იმ პოლიტიკური ვექტორისა, რომელსაც საქართველოს ხელისუფლება ახორციელებს და თუ ქვეყნის გამომდინარე გვირგვინი უნდა შევცვალოთ!

(გაგრძელება მე-4 გვერდზე)

სკანდალი: ხიდაშელი იპორტის ფისსუპით ულტიმატუმს უყენებს!

როგორც საქინფორმი იუწყებოდა, ა.წ. 1 აგვისტოს საქართველოს თავდაცვის მინისტრად თინა ხიდაშელის ნაცვლად სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურის უფროსის მოადგილის ლევან იზორიას დანიშნეს იმავე დღეს ხიდაშელის მძაფრით აღშფოთება და მასმედიაში გაკეთებული მკვეთრი კომენტარები მოჰყვა, თანაც არა მარტო იზორიას, არამედ პრემიერ-მინისტრ კვიციანი-კაშიველის და მთლიანად მმართველი პარტია „ქართული ოცნების“ მისამართით (მომხდარის მიხედვით საქინფორმის მთავარმა რედაქტორმა გახუთ „ასავალ-დასავალთან“ ინტერვიუში გააანალიზა).

ტიკაში“ ერთმანეთის მიყოლებით ამხილა ხიდაშელის სიცრუით სავსე გამოხდომები. მეორე დღეს „შეურაცხელობა“ თინა ხიდაშელმა ლევან იზორიას ფისსუპზე ცილისმწამებლური წერილით უპასუხა, რომელიც ასე იწყება: „ქვეყნის და საქმის ინტერესებიდან გამომდინარე, ბატონ ლევან იზორიაზე, როგორც თავდაცვის მინისტრზე, შევეცდები უახლოეს 2 თვეში არაფერი ვთქვა, თუ ძალიან, ძალიან, ძალიან ცუდი არაფერი გააკეთა. იქაურთა იმდენად ძვირფასია ჩემთვის, რომ თავდაცვის სამინისტროს და ჯარის პრესტოუს, სახელს, პატივს ნებისმიერ პირობებში შევეცდები ბოლომდე გაუფრთხილდე და მოეფერო! დანარჩენს რაც შეეხება, ბუნებრივია არ ვაპირებ ვისმინო და გაგატარო. პირად შეურაცხეობას რომ ვერ გაქვცა, ეს სამწუხაროა, მაგრამ მისი პრობლემა. ამას არ შეეხება. მასზე პირადად პირველივე დღეს ვისაუბრებ პალიტრის ეთერში და ვისაც გაინტერესებს ნახეთ. შეგეცადავ მხოლოდ კარგი გამსხენებოდა“.

ტუმს უყენებს - 2 თვე, 8 ოქტომბრის საპარლამენტო არჩევნებამდე ნუ შემეხები, ზესტაფონის მაჟორიტარ დეპუტატად პარლამენტში მოხვედრაში ხელი არ შემეშალო და მეც აღარ შეგეხები! მაგრამ თუ ჩემს საქმიანობაში დარღვევებზე და თავდაცვის სამინისტროში პრობლემებზე ლაპარაკს დიშვილებს, შენს თავს დააბრადებო! გამოდის, რომ ზესტაფონელებს არაფერს არაფერს ეითხება. არა და, ზესტაფონელები განთქმულნი არიან რაციონალური აზროვნებითა და თეთრის შავისაგან გარჩევის ფერმიმდლები უნარით. მათ ისიც კარგად იციან, რომ საპარლამენტო არჩევნებში „რესპუბლიკელ“ ხიდაშელისათვის ხმის მიცემა „ნაციონალური მორაბობის“ გაძლიერებას ნიშნავს, რადგან ეს ორი პოლიტიკური ძალა კედებითაა ერთმანეთზე გადაბმული, „ორივეს სოროსის ბუძუ აქვს ნაწილი“ და ორივე ძალა აქტიურად უჭერს მხარს საქართველოს გაპედარასტების ევრო-ამერიკულ პროგრამას. ამიტომ, კარგად დაფიქრდით დებო და ძებო - ზესტაფონელებო, როცა არჩევნებზე მისვალთ და ბიულეტენში თქვენთვის მისვლები კანდიდატის გვარს შემოხაზავთ!

ვიციტ, სააკაშვილმა რამდენი ხალხი მოკლა! კოლონელმა ანარქისტებმა ვარშავაში სააკაშვილის ვიზიტი გააპროტესტეს

ინტერნეტსაიტი TIMER.GE ოდესის ოლქის გუბერნატორის მიხეილ სააკაშვილის ვარშავაში ვიზიტის შესახებ წერს, სადაც სააკაშვილსა და ვარშავის ერთ-ერთი უნივერსიტეტის სტუდენტებს შორის ინციდენტი მოხდა: რამდენიმე დღის წინ, ვარშავის უნივერსიტეტში ოდესის გუბერნატორმა მიხეილ სააკაშვილმა შეხვედრა გამართა. მან თავის გამოსვლაში პოლონელი და ქართველი ხალხის ახლო ურთიერთობებზე ისაუბრა და სმოლენსკის ავიაკატასტროფაში დაღუპული პოლონეთის პრეზიდენტის, ლეს კაჩინსკის განსაკუთრებული დამოკიდებულება გაისახა ქართველი ხალხისადმი. მიხეილ სააკაშვილს, ვარშაველმა ანარქისტებმა, შეხვედრის დასაწყისში, ფოიეში შეახსენეს საქართველოში მისი მმართველობის პერიოდში ჩატარებული რეფორმები

და კრიმინალური წარსული, რომელსაც სისტემური ხასიათი ჰქონდა, მის მიერ გამოცხადებული ნულოვანი ტოლერანტობის შედეგად - უნივერსიტეტის ფოიეში ნაჩვენები იყო დოკუმენტური ფილმი „საკაშვილის 9 წლიანი სისხლიანი მმართველობა“, რომელიც უნივერსიტეტის დაცვამ რამდენიმე ხანში ჩაშალა. მიხეილ სააკაშვილის სიტყვით გამოსვლისას, ანარქისტთა ჯგუფმა მას რამდენჯერმე შეაწყვიტინა გამოსვლა, ისინი სააკაშვილს ქართულად ეძახდნენ „მკვლელს“, „ქართველ პინოჩეტს“ და სკანდირებდნენ „გუანტანამოს“. „საკაშვილი იმერტაში დღემდე გმირი გონიათ, ეგოტომ, რომ მასზე იმ ინფორმაციის მეტი, რაც მის დროს ვრცელდებოდა, არ შემოდის ევროპისათვის გასაგებ ენაზე. ჩვენ სააკაშვილის 9 წლიანი მმართველობის პერიოდის კვლევაში მოგვიწია ქართველი ჟურნალისტის, ეკატერინე ლემონჯავას პოლონური წიგნის დანართის გასაკეთებლად. ჩვენ კარგად ვიცით, რაც ხდებოდა სააკაშვილის დროს, ვიცით, რამდენი ხალხი მოკლა, რა ტიპის რეფორმები გაატარა. სამწუხაროდ, მისი ვიზიტის შესახებ ძალიან გვიან გავიგეთ, რამაც სააკაშვილმა არ მოგვცა უფრო მასშტაბური ფოიე-იუიუ ჩვენი პროტესტი“ - ამბობს აქციის ერთ-ერთი ორგანიზატორი და მინაწილე გ.კ.

“ილორო“

სანდრა "თირკმელოვნა" ბზა ცირკის მისაღობიდან უზბოდიანად

მას შემდეგ, რაც ავადსახსენებელ მიხეილ (გარეგინ) სააკიანის ქართველმა ხალხმა ზურგი შეაქცია, ყველას გვიხაროდა, რადგან საბედისწერო ჭირი მოვიშორეთ, მაგრამ, როგორც ჩანს, ენიაძის დაშნაკურ ფრთას განზრახული აქვს საქართველოს საბოლოოდ განადგურება და ამიტომ ძალასა და ფულს არ იშურებს საქართველოს ხელისუფლებაში სააკაშვილის სომხურ-დაშნაკური ძალაუფლების რენანიტირებისათვის. როგორც ჩანს, ამ მიზნით საქართველოს საარჩევნო გარემოში ნაცდაშნაკური ძალების ჩახანერგად მსოფლიოს საუკეთესო პიარკომპანიები ჰყავთ ჩართული ევროპეიკელ ლიბერალტებს, რადგან, დღე არ გავა, რომ პოლიტიკურად სრულიად გაკოტრებულმა ნაციებმა ახალი "იშკილი" არ გამოიხროლონ ქართველი ამომრჩევლის დეზორიენტირებისათვის.

როცა 2012 წელს "ნაციონალური მოძრაობა" ქართველმა ხალხმა ისტორიის სანაგვეზე მოისროლა, ყველას გვეგონა, რომ ანომალური ფსიქოპატი და პირ-წაფარდნილი ნარკომანი სააკიანი და მისი პოლიტიკური მეუღლე - ადამიანების ურთიერთობის მოვაჭრე არაქალი სანდრა "თირკმელოვნა" რულოვის საბოლოოდ დაგვანებდნენ თავს. გვეგონა, რომ პოლიტიკურ დახლს ჩამოცილებული ავტობუსებით მოსპეკულანტე ("სანდრაგაზსებს" რომ ეძახიან) დიდი ფულის მოყვარული სანდრა ცირკის მისადგომებთან გადაინაცვლებდა ფულის საშოვნელად, რადგან, როგორც ამბობენ, ყველა ღამის ქოთანს თავისი ზომა თავსახური მოეძებნება. მაგრამ რაოდენ დიდი იყო ჩვენი გაოცება, როცა გავიგეთ, რომ სანდრა რულოვის ზუგდიდში უდურთია თავი და იქ აპირებს თურმე მაჟორიტარობას.

აქედან მხოლოდ იმ დასკვნის გაკეთება შეიძლება, რომ სანდრას მხარდამჭერი ზუგდიდისა და თბილისის ცირკის მისაღობების მორალურ-მედიკური გარემო არაფრით არ განსხვავდება ერთმანეთისაგან.

სამწუხაროდ, ასეა - როცა იცი, რომ პოლიტიკოსი ან მისი ოჯახის წევრი ამორალური პიროვნება და სისხლის სამართლის დამნაშავეა და მაინც მხარს უჭერ, შენ თავად ხარ ამორალური პიროვნება, ღირსებააყრილი არარაობა და სისხლის სამართლის დამნაშავე.

სანდრასთან შესახვედრად მისულ ეკზალტირებულ და საქონელივით აბდავლებულ ბრბოში 15-16 წლის გოგონებიც დავინახე, რომლებიც აშკარად ვიდაცის მიყვანილები იყვნენ. როგორ დავიჯერო, რომ მათ მშობლები არა ჰყავთ, ან, თუ ჰყავთ, ნუთუ არ ფიქრობენ იმაზე, რომ პოლიტიკურ მეძაგებთან მათი შეილებს დაახლოება ბავშვების მორალურ ეროზიას და მათ ნაადრევად გამეძაგებას გამოიწვევს?

სანდრასეულმა "პოლიტნაბიჯმა" ქართული საზოგადოების ნორმალურ ნაწილში დიდი აღშფოთება გამოიწვია.

ჟურნალისტი გელა ხედელაშვილი სანდრა რულოვის განცხადებას მისი მეუღლის შესახებ, სოციალურ ქსელში ასე ესმაურება:

„სანდრა რულოვის უთქვამს, ვინაიდან, ჩემ ქმარში თავმყოფილია სტალინი, ბერია, ლენინი, პიტლენი, ჩაუშესკუს, ფრანკოს, ფიდელ კასტროს, ტოჯოს და ბოკასას ყველა ღირსება, ნამდვილად იმსახურებს, ეწოდოს მას მიშტლერი. ჰაი, მიშტლერი! ისიც დაუმატებია, ჩემი ქმარი ზუსტად ის ადამიანია, ვისიც ხალხს უნდა ეშინოდესო. ეჰ, რამდენი გსმნიათ შენცა და შენ ქმარსაც? ეგრე არ დარჩეთ, გოგოო! ჰაი, მიშტლერი!!!“ - წერს ხედელაშვილი.

უკანა ტანში მძრომელმა ნაციებმა, რომელთაც ურცხვობისა და უტიფრობის ყველა რესურსი მისხნისადმი მიწვევს, სანდრასთან დაკავშირებით მისი უზბოდიანობა და მისი უზბოდიანობის უზბოდიანობა უზბოდიანობაა.

სანდრასათვის მეტსახელად შერქმეული "მიმე წონის პოლიტიკოსი". პოლიტიკური მიმეწონიანობის რა მოგახსენოთ, მაგრამ ყოფაცქვეითი სიმსუბუქე აშკარად შეინიშნება როგორც ინგა გრიგოლიას, ასევე "მეგრელების რძლად" წოდებული სანდრა-არარაობის მიხერა-მოხერაში. სანდრას მსუბუქი ყოფაცქვეითი ქალობა იმითაც დასტურდება, რომ ამ კახამ საქართველოს სახელით პოლანდიის ერთ-ერთ საქსპოხიციო დარბაზში ვიდაც გადაგვარებული ქართველი არაკაცის მიერ გაკეთებული დიდი ფალოსი გამოიწვია, რითაც თვით ლიბერალტი პოლანდიელებიც კი აღაშფოთა. როგორც იტყვიან, მხოლოდ ინგა გრიგოლიას და სანდრა რულოვის მსგავსი "წესიერი" რძალები შესულიყვნენ ყველა იმ ქართველთა ოჯახებში, რომელთაც ჯერ კიდევ იმის სურვილი აქვთ, რომ არჩვენებში ნაცებსა და სანდრას დაუჭირონ მხარი!

რაც შეეხება ჟურნალისტ ნინო ჯღარკავას, იგი სანდრა რულოვის პოლიტიკურ სურვილს შემდეგი სიტყვებით ესმაურება: „ზუგდიდელეო, თქვენ შეგიჩვენებთ ნამუსი ამ ქალს ერთი ხმა რომ მისცეთ! ესე იგი სანდრამ აღიარა რომ ძალადობდნენ... ესე იგი აღიარა ის ყველაფერი და ჩვენ არ დავგიბრადლებია... ესე იგი კასტილიანი ცხოველი აღარ გააუბატიურებს კაცებს, უფრო ციფლიურ ფორმას მოიფიქრებთ!“ - წერს ჯღარკავა.

„შე დღეს აქ არ ვიდგებოდი, რომ არ ვიყო დარწმუნებული, რომ ძალადობის განმეორება არ მოხდება“, - განაცხადა ყოფილმა პირველმა ლედიმ და ახლა უკვე ზუგდიდის მუნიციპალიტეტის მაჟორიტარი დეპუტატობის კანდიდატმა სანდრა რულოვსმა კორცხელში წარდგენისას.

„დამიჯერეთ, ეს იყო ძალიან რთული გადაწყვეტილება, რადგან ძალიან გირჩევთ კანდიდატობა ამ გუნდში. ჩვენ ვართ კორცხელში, სადაც ძალადობა მოხდა, მაგრამ აქ გავიმარჯვეთ. ჩვენ არ გვინდა ბოღმა, ჩვენ არ ვინდა ჩხუბი. გვინდა ეს გადავლახოთ. მე ძალიან ხშირად ვესაუბრებოდი მისას ამაზე - თვალდებში უნდა შემოგხედო-მეთქი, ნამდვილად უნდა ვიცოდე, რომ რაც მოხდა ცუდი, არ განმეორდება. და დამიჯერეთ, მე დღეს აქ არ ვიდგებოდი, რომ არ ვიყო დარწმუნებული, რომ ძალადობის განმეორება არ მოხდება“, - განაცხადა მან სიტყვით გამოსვლისას, სადაც მოსახლეობას რამდენჯერმე მეგრულად მიმართა.

სანდრა ან ჩვეულ სტილში იტყუება უფიფრად, ან არ იცის, რომ სააკაშვილი საღისშია, ეს დაავადება კი ფაქტურად მოუარჩენელია, ანთოზ, სააკაშვილისთვის კალაღობა და ხალხის ნაება ის ქანგაღია, რომლის გარეშე ის სხოველი, უბრალოდ, პირ იმოსხლავს!

„ენაზე მეგრულად რომ უმღერა, მაგრამ მეგრელები ისეთი ჭკვიანი ხალხია, არ მგონია, ამისთანა იაფფასიან ანკესზე წამოეგონ. ერთ დეტალს მივაქციე ყურადღება, რომ „რუსთავი 2“-მაც კი კადრი ვერ გაშალა, იმდენად ცოტა ხალხი იყო. არ მგონია, რომ სანდრა რულოვის აირჩიონ. წესით, საერთოდ გამოსაჩენი პირი არ აქვს მაგ ხალხს, მაგრამ სირცხვილი და „ნაციონალური მოძრაობა“ ერთმანეთს ვერ ეგუებიან“, - აღნიშნავს ხელაშვილი.

ხათუნა სოფერიამ სანდრა რულოვის საქართველოს უთავმოყვარეო და ღირსებააყრილი პირველი ლედი უწოდა.

„სანდრა არის ქალი, რომლის პირადი ცხოვრება სპეცსამსახურების კაბინეტში იწყება!!!“

იგი საქართველოს უთავმოყვარეო და ღირსებააყრილი პირველი ლედი!

ქალი, რომელიც თავად იყო საკუთარი ქმრის ძალადობის მსხვერპლი! ქალი, რომელსაც მრავალჯერ ჰქონდა სურვილი, გაქცეოდა მიშას ადვირახსნილობას, ახალგაზრდობაში ადებულ ვალდებულებებს და მშობლების კალთას შეფარებოდა!

ის მიდიოდა და მას აბრუნებდნენ... ისიც ბრუნდებოდა... ასეთი იყო თამაშის წესები! ბრუნდებოდა კარგად დამუშავებული სცენარით და ერთი კითხვით - ისევე ჩაიფისი, მიხეილ?..“

სანდრას ახლანდელი დაბრუნება, სპეცსამსახურის მიერ დაწერილი მისი ცხოვრების ერთ-ერთი უმძიმესი სცენარის ნაწილია. „პოლიტიკური ტრაგიკომედია მეგრულად“ - ასე შეიძლება ეწოდოს იმას, რაც ახლა ხდება ზუგდიდში!!!

კომიდიანა - უნიჭოდ შესრულებული მეგრული სიმღერები. დაზეპირებული, კონტექსტიდან ამოვარდნილი მეგრული ფრაზები, ამერიკელი ტაქსისტის ისტორია, მიშასთვის თვალდებში ჩახედვა და რაც მთავარია, აღიარება შეფარული წინასაარჩევნო დაპირება - ძალადობას აღარ გაემიჯნებოთ!!!

ტრაზმედიანა - სანდრას გუნდრუკი და როკვა კასტილებთან არაკაცთან ერთად, მეგისის ნატურფალზე! ტაში და ყოიხა დაშნაკებზე, გაუბატოებული, ნაციმა ასობით ზუგდიდის მხრიდან! სპეცსამსახურების გავრცელებული ხმები რულოვის გამარჯვების შესახებ! შეშინებული და გაყურსული ადგილობრივი ხელისუფლება! პასუხაუცებელი შეკითხვა - გარიგდნენ???

საშინელებათა ჟანრს მიეკუთვნება სანდრა რულოვის ცხოვრება!!!

მისი „ცხოვრება“ ყოველთვის სპეცსამსახურების კაბინეტში იწყებოდა და დღესაც იქ იწყება!!!

უფროხილდით, ის ღირსებაშეღაცებული, თავმოყვარეობდაკარგული, მეობაწართმეული საწვავი ქალია, რომელიც აუცილებლად ეცდება ანგარიშის გასწორებას იმ საქართველოსთან, რომელმაც ის საკუთარი ქმრისგან არ დაიცვალა!!!

ახლა მხოლოდ ის არის "ფრიალ საწუხარი", რომ სამეგრელოს მოსახლეობის თუნდაც მცირე ნაწილი ავლენს საშინელ მოქალაქეობრივ სიმეცხეს, როცა სანდრას მეგრულ ენაზე გადმოფრქვეული "მარგალიტებით" და მისი "დიდოუ ნანათი" აღფრთოვანებული ესწრაფვის მის მაჟორიტარ დეპუტატად გაყვანას საქართველოს პარლამენტში! რაოდენ პრიმიტიული აზროვნების უნდა იყოს ადამიანი, რომ დეპუტატობის კანდიდატის ძირითად ღირსებად ჩათვალოს მეგრული ენის და სიმღერის ცოდნა და ამის გამო მისცე მას ხმა. ამ ტენდენციით მალე შეიძლება ზუგდიდის მაჟორიტარად ვიხილოთ ჩინელი, ინდოელი, კუბელი, ან თუნდაც ნიგერიის მოქალაქე. ნუთუ მეგრულ ენაზე საუბარი ან მეგრული სიმღერების შესრულება უნდა გახდეს ქვეყნის პარლამენტში შესვლისათვის მთავარი საშუალება?

როგორც ჩანს, სანდრა რულოვის სირინოზის ხმით ნამღერმა "დიდოუ ნანამ" ისევე მოხიბლა ზუგდიდელები, როგორც მითოლოგიურმა სირინოზებმა მოხიბლეს იასონის თანმხლები მებრძოლები, კოლხეთს რომ სტუმრობდნენ "ოქროს საწმისის" მოსაქურდად. ცნობილია თუ რა საშინელი აღსასრული მოუვლინეს სირინოზებმა მათი სიმღერით მოხიბლულ იასონის თანამებრძოლებს. რატომ ჰგონიათ ზუგდიდელებს, რომ იგივეს არ დამართებს მათ "მეორედ მისულა" სანდრა, რომელიც სააკაშვილის ყველა დანაშაულებრივი ქმედების უშუალო მონაწილე გახლდათ?

ნუთუ მხოლოდ მაშინ უნდა მოეგონ გონს ჩვენი ძვირფასი ზუგდიდელები, როცა ნაცდარბაქში ჩამოსხმული კასტილებიანი არამზადა ჩაუღებდა უკან გასაუპატიურებლად? ნუთუ არ იციან ავადსახსენებელ ნაციონალთა მიერ გონებაშეღაცებულ მეგრელებმა, რომ სანდრას "დიდოუ ნანა", რამდენიმე დღეში შეეცვლება საკუთარი ხმით ამოკენსებულ "ვაი და უი ნანაა"?!

მე არ ვეკუთვნი იმ ადამიანების რიცხვს, რომლებიც სმადობხებულად ამტიციებენ, რომ "ქალის ადგილი ქუხნაშიაო". მაგრამ ერთ რამეს ყოველთვის ვამტიციებდი და კვლავაც დავამტიციებ: "კახის ადგილი პარლამენტში არ არის! კახის ადგილი ცირკის მისაღობთანაა!" და თუ რატომ "კახის", ამას ახლავე შეიტყობთ!

მიშა და სანდრა რომ არასოდეს გამოირჩეოდნენ ოჯახისადმი ერთგულებით, ამას არაერთი ექსპერტი თუ უბრალო მოკვდავი ამტიციებდა. როცა პარლამენტარმა ვალერი გელაშვილმა 2006 წელს ეკვი გამოთქვა სააკიანის ოჯახის მორალური გამართულობის თაობაზე, მერაბიშვილის ზონდერებმა იგი სიკვდილის პირამდე მიიყვანეს ცემით!

რაც შეეხება სანდრას და მიშას ადებულ დამოკიდებულებას მათივე ოჯახისადმი, გასაოცარი აქ არაფერია, რადგან მათი ქორწინების საფუძველს პოლიტიკური ინტერესი წარმოადგენდა და არა ცოლ-ქმრული სიყვარული. უკვე არავისათვის არაა დამალული, რომ სააკაშვილი ეთნიკურად სომეხია, პოლიტიკური უხედელობით კი დაშნაკი. მისი ჯილაგის ადამიანები კი პოლიტიკური და ფინანსური კაპიტალის მოსახვეჭად საკუთარ ცოლს თავისი ხელით გახდიან და ჩაგიგორებენ ლოგინში. თავად სანდრა კი იმ პოლანდიდან არის, სადაც ნორმალურიად ცხოვრების წესი ღამის სამარცხვინოდ არის მიჩნეული.

სხვა რა საფუძველი უნდა ჰქონდეთ ამ გადაგვარებულ არარაობებს ვითომ ნორმალური "ქართული" ოჯახის შესაქმნელად?

რა გასაკვირია, რომ ამის შემდეგ ადვირახსნილი სააკიანი დაუფარავად ცხოვრობს ქართველ საესტრადო დივა სოფო ნიჟარაძესთან, ცხოვრებულ მამამისს კი ჩუქნის შოკოლადის ქარხანას?

რა გასაკვირი იქნება ანის შაფაბ, რომ სანდრამ მოახდინოს იმ მოფარების "გვირგვინი" კომპანისიკაბა, რომლის ღირსიფიფიფი მას სვალანაა ახსოვსა სააკიანსაა შეუქმნა?

რომელ ოჯახურ სიწმინდეზე უნდა ელაპარაკო იმ ცოლ-ქმარს, რომლებიც ერთმანეთისაგან განცალკევებით დათარეშობენ და არავინ იცის ვისთან წვეებიან ღამით და ვისთან დგებიან დილით!

მიმფრთხილება ასეთი ადამიანებისათვის და მათთვისაც, ვინც ასეთ ადვირახსნილ არარაობებს პარლამენტის მაჟორიტარობისათვის მისცემს ხმას.

მაგრამ, ფაქტია, რომ ყველა, ადრე თუ გვიან, მიიღებს იმას, რასაც ესწრაფვის!

ჩვენი გახუთი უკვე 17 წელია გამოდის კეთილშეგებლად სამსჯავროზე და აფხაზეთში მდებარე წმინდა გიორგის ღირსი სალოცავის სახელი "ილირი" ეწოდება. ჩვენ არასოდეს გვიდავტია საქართველოსათვის, ჩვენი სულიერი თუ რელიგიური მრწამსისთვის, მუდამ საქართველოს ქართველებისათვის საკანად ქცევის ვაჟედრებდით უფალს! ამიტომ, გამორიცხულია, რომ წმინდა გიორგის სალოცავ "ილირის" მადლის თუნდაც იოტისოდენა ნაწილი არ იყოს გადმოსული რედაქციაზე. სწორედ ამ მადლით ვლოცავთ თითოეულ ქართველ პატრიოტს და წვევლას შევუვლით ყველა გადაჯიშებულ ქართველსა თუ ქართულ გვარ-სახელს ამოფარებულ მანქურთს:

ნაციონალებისა და სანდრა "თირკმელოვნა" რულოვის მხარდამჭერ ქართველს ამ უფიფრებზე უკეთესი არავინ შეგლოდეთ ოჯახში არც რძლად და არც სიძედ!

ახდომოდეთ ავადსახსენებელ ნაციონალთა დიდი პოლიტიკური სურვილი - მათი ქალიშვილები ქალეზებზე გათხოვილიყვნენ, მათ ბიჭებს კი ბიჭები მოეყვანოთ ცოლად, რათა მათი გვარი შეჩერდეს და თავისნაირი უფარგისი მომავლით არ დაანაგვიანონ საქართველოს გულგვამი!

ამინ! გახსოვდეთ, უზბოდიდელო! დადიანებისა და ჯეორგიდელის საუფლოოვი ვიდაც სანდრა რულოვს არაფერი ესაძმება!

როლანდ ჯალაღანი

აბაკი ჯანაშია - 80
სახალხო მოძრაობა „სამემრელო“ მხურვალე მხარდამჭერს, თავისი კაცობით, ტრადიციული ზნეობრივობით გამორჩეულ ზუგდიდელს, ბატონ აბაკი ჯანაშიას 80 წელი შეუსრულდა... უდიდესი მოწიწების განცდით ვულოცავთ ბატონ აბაკის ამ იუბილეს და ვუსურვებთ დიდი ხნის ჯანმრთელ სიცოცხლეს...
ღორთნთქ ბრელხანც სინთელჟანო დო ბედინერო დუგორინუანი, პატონი აბაკი...
სახალხო მოძრაობა „სამემრელოს“ ზუგდიდის ორგანიზაციის სახელით,
ზურაბ კვარაცხელია

ქვეყნის მართვა რიოლან, ანუ ღია ღირსი საქართველოს პრეზიდენტს

მკვლევლის ბლოგი

ამ რამდენიმე დღის წინ, ინტერნეტის გადათავალღებებისას, ერთ საინტერესო ნიუსს წავაწყდი - პრეზიდენტი თავის ცოლად აღწერილი "ჯაბის კუკლის" მკაცრად წინააღმდეგობით რიოში ჩასულა, იქ რამდენიმე ოფიციალურ პირს შეხვედრია, თან ქართველი ოლიმპიელებისთვის მხარდაჭერა გამოუცხადებია. მართალია, მისი ნაგულშემატკივარი სპორტსმენების დიდი ნაწილი ღამის შეჯიბრების პირველივე ეტაპიდან გამოვარდა, მაგრამ, მთავარი, ქვეყნის მართვის დაძაბული და წარმატებული გრაფიკის შემდეგ ცოტათი დასვენებაა.

ერთი სიტყვით, ჩვეულებრივად განვითარებული ქვეყნის, ჩვეულებრივად წარმატებული პრეზიდენტის, ჩვეულებრივი რეჟიმული ქმედებაა. რა მოხდა მერე, საფრანგეთის პრეზიდენტიც იყო იქ. პორტუგალიის პრეზიდენტიც. კარგია, საფრანგეთსა და პორტუგალიას, თუ ცხოვრების დროით ვერ შევედრებით, ამ კუთხით მაინც ნუ ჩამოვრჩებით. რაც დამოუკიდებელი ქვეყანა გავხდით და კრიზისები დაგვეწყო, ერთი სული მქონდა პრეზიდენტი გაემხდარიყო. უამრავი პროექტი მქონდა და ძალიან მეტად იქნებოდა წარმართავდი, რომ საქართველოში აშენებულიყო თუნდაც ასანთის საწარმო, ქართული ხეობის წარმოება, სამშენებლო მასალების და სხვადასხვა პროდუქციის წარმოების ქარხანა-ფაბრიკები, სათბურები, ფერმები. ვიცნობდით დაგვეწყო ადგილობრივი წარმოების თეთრულის და საცვლების (წინდები და ტრუსიკ-მაიკები) გამოშვება; ადგილობრივი ვაგონ-შემკეთებელი და ელმავალ-შენებელი ქარხნები, რომ ორმოცი მილიონი ევრო, რომელიც ორსართულიანი მატარებლის შესაძენად სახელმწიფო გადავიხადეთ, საკუთარი წარმოების განსავითარებლად, ადგილობრივი მუშახელის და ინჟინერ-ტექნიკური პერსონალის ხელფასებში წასულიყო; ვიზრუნებდი რომ საქართველოში შექმნილიყო ავტობუსების ასაწყოები საწარმო და ათეული მილიონები სამუშაო ადგილების შექმნას მოხმარებულიყო. ისევე, როგორც ტრანსპორტის საწარმოს შექმნის შემთხვევაში; ჩემს მიერ წარდგენილ ეროვნული ბანკის მმართველს მოვთხოვდი წესრიგის დამყარებას საბანკო სექტორში, მუვასხეობას და ხალხის გამყვანევი სა-

ბანკო პოლიტიკის და კანონმდებლობის შეცვლას და უამრავი სხვა, რაზეც უნდა ფიქრობდეს ჩვენსარი ჩამორჩენილი ქვეყნის პრეზიდენტი.

ერთი პირობა ისიც კი ვიფიქრე, მე რომ პრეზიდენტი ვყოფილიყავი, რაც ამ ვიზიტის მომზადებას და განხორციელებას სახელმწიფო თანხები მოხმარდა, ერთ-ერთი გაჭირვებული და დასაღუბად გამზადებული ბავშვის მკურნალობის ხარჯებს დაავიანანსებდი, ათეულობით და ასეულობით, რომ იცქირებოდა სასოწარკვეთილი თვალებით ტელევიზორის ეკრანიდან თუ გაზუთების ფურცლებიდან. იმ პენსიონერს მივეცემდი, პენსია წამლის ფულად რომ არ ყოფნის.

ბატონო პრეზიდენტო, შეიძლება თქვათ, რომ ეს თქვენი საქმე არ არის და არ გეხებათ. შეიძლება აქეთ დამადანაშაულოთ პოპულიზმში და ჩამორჩენილ აზროვნებაში, მაგრამ, ჩემი აზრით, იმიტომ გეჭირს, იმიტომ გევაგს აძლენი უმუშევარი და გაჭირვებული ქვეყანაში, რომ პრიორიტეტები გვაქვს არეული. ევროპულ ქვეყნებს გაცნობილი ბევრი ჩემი თანამემამულისგან გამოვია, რომ ჩვენზე გაცილებით მდიდარი ქვეყნის პარლამენტარები, მინისტრები და სახელმწიფო მოხელეები არ აძლევენ თავს უფლებას იარონ ათეულ ათასიანი ჯიკებით და ატარონ დრო უსარგებლო და არაფრისმომცემი მივლინებებში.

მილიარდიან სასახლეში ცხოვრობთ, მაშინ როდესაც ქვეყანაში აძლენი ლტოლვილი თუ ხიზანი, სტიქიისგან დაზარალებული თუ მოტყუებული უსახლკარო ცხოვრობს. თავის ქვეყანაზე და ხალხზე შეყვარებული პიროვნება, მოკრძალებულ შენობაში გადავიდოდა და ამ შენობის გაყიდვით ამოღებულ თანხით იმათ საცხოვრებლებს ააშენებდა. კარგი საქმე გაგიკეთებიათ, მილიონი გადავირიცხია ერთ-ერთი უმაღლესი სასწავლებლისათვის. ალბათ, იმათი გასაჭირი კარგად იცით, რამეთუ მანდ მოღვაწეობდით თურმე. ისე, მე უფრო პრიორიტეტული მგონია, უმაღლეს სასწავლებლებზე განათლების სამინისტრომ იზრუნოს, ხოლო პრეზიდენტის ფონდიდან იმ ნიჭიერ ბავშვებს დაეხმარებოდით თანხის უქონლობის გამო უმაღლეს რომ ვერ ამთარებენ და რომლებიც სამწუხაროდ ასევე უამრავი გევაგს ქვეყანაში. შეიძლება ამგვარი ქმედებებით ქვეყანაში

ყველა პრობლემას ვერ დავეძვეთ, მაგრამ ხალხს რწმენას გაუჩენდით, რომ ჩვენთვის მთავარი ხელისუფლების კომფორტი კი არა, მოსახლეობის წინაშე მდგომი პრობლემების გადაწყვეტაა. დამეწმუნეთ, ხალხისკენ შემობრუნებული მთავრობა და ხელისუფლება ბევრი ყოფითი პრობლემის დაძვევას დააჩქარებდა და ცივილურ სახელმწიფოს ავაშენებდით, სადაც მატერი-ალური სიკეთეები და ამქვეყნიური ბედნიერების განცდა ყველასათვის ხელმისაწვდომი იქნება.

პ.ს. ისე, ცოდვა გამხელილი ჯობია და მეც მქონდა აღრუული ოცნებები - მეხილა დისნეილენდი, ვიფელის კოშკი, ტაჯმახალი... მრჩევლად თუ ამიყვანთ ერთ კარგ იდეას მოგაწვდით, რასაკვირველია იუმორის ჯანრში - რამდენიმე ხანში მანდ ცნობილი კარნავალი დაიწყება, მის ბუმ-ბუმის გამოსაღვინად (კაცნი ვართ, რა იცი რა ხდება?), თან იქნებ სადმე ბუტანის ან ტუვალუს პრეზიდენტებს გადავეყაროთ და საქართველოსათვის თავდაცვის სისტემის განმტკიცებაში დახმარება გეთხოვათ. მე მგონი, პოლიტიკელები არ არიან ცული ხალხი და აუცილებლად დაგეგმვებიან.

მკვლევალი
აქვე გთავაზობთ ჟურნალისტ გია გაბრიჭიძის მიერ სოციალურ ქსელში გამოქვეყნებულ სტატუსს, რომელიც ხუსტად ახასიათებს პრეზიდენტად აღწეული ამ არაადამიანის რეალურ სახეს:

„ცხადია, რომ არც მე ვარ მარკესი და არც საქართველოს დღევანდელი პრეზიდენტი პატრიარქი, მაგრამ ალბათ ამბიციურობაში არ ჩამომერთმევა, თუ ვიტყვი: - როგორი პატრიარქი იხაა, ცოტა მეტი მარკესი ვარ მე.“

სამწუხაროდ, აღმოჩნდა, რომ ის ადამიანი, რომელიც დღეს საქართველოს პრეზიდენტად მუშაობს, არ ფლობს არანაირ თვისებებს, რომელიც სიტყვა „პრეზიდენტ“ შეეფერება. არ ფლობს იმ უმცირეს ქარიზმსაც კი, რასაც პიროვნული სიმამაცე ჰქვია.

საქართველოს პრეზიდენტმა სრული იგნორირება გაუკეთა ამ თანამდებობის უმთავრეს იდეას, იმ იდეას, რომელიც პრეზიდენტს ნებისმიერი მოქალაქის პრეზიდენტად წარმოაჩენს და გაურკვეველი მსოფლმხედველობის მატარებელი პირების გავლენის ქვეშ მოექცა.

უხანოვა ღამოკრატიის სახელით, ანუ ლევის ფოთლავი ქართულ პოლიტიკაში

(გაგრძელება მე-2 გვერდიდან)
სახოგადოების დაკვეთით მოქმედებენ პარტიები, რომელნიც საგარეო ვექტორის შეცვლაზე არიან ორიენტირებულნი. როგორც ერთმა პარტიულმა პიროვნებამ გამიხილა, არაერთი ცდის მიუხედავად მათი გაერთიანება ვერ მოხერხდა. ერთი მათგანი - „რუსეთი ჩვენი მესობელია“ - რეესტრაციამაც არ გაატარეს, ანუ მეზობელი კი არა მტერი და ოკუპანტია! პარტია „ჩვენი სამშობლო“-ს ლიდერმა როგორც პირად საუბარში მითხრა, ოსების, აფხაზებისა და ქართველების შერიგებაზე ორიენტირებული და მტრებისთვისაც კი ლოცულობს. შერიგებას მივესალმები, მაგრამ ქვეყნის მტერი - ნაცბანდისთვის ლოცვით ხალხის დაკვეთა ვერ ავასრულებთ. თამარ მეფეც ლევიტობდა, როცა სანთლით ხელში, ფეხშიშველა მიუძღოდა ქართველ ვაჟკაცთა ღამოქარს, საქართველოს გადარჩენასა და მტერზე გამარჯვებას შესთხოვდა მაცხოვარს, მაგრამ მტერს მტრულად ხედებოდა და მოყვარეს - მოყვრულად. ერთ-ერთი პარტიის ლიდერმა თავის სწორფერად არ მიიჩნია ეს პარტიები - ვის უტოლდებიანო, უბრძანებია. რაც შეეხება თ. მეჭიაურის პარტიას, ბევრ კითხვის ნიშნებს ბადებს. იგი ემოჯინება სხვა პარტიების იდეას - რუსეთის ბაზების დაბრუნებას საქართველოში. ამ საკითხთან დაკავშირებით აზრთა სხვადასხვაობაა, მაგრამ ერთი რამ ცხადია: რუსეთის ბაზების არსებობა საქართველოში ჩვენი პოლიტიკური უსაფრთხოების გარანტი და საქართველოს გამოთლიანების წინაპირობაა. თურქეთმა აჭარის ეკონომიკური ექსპანსია მოახდინა და პოლიტიკურ ექსპანსიას - ოსმალეთის იმპერიის აღდგენასაც ისახავს მიზნად. მეჭიაურმა გონაცხადა, რომ უკან დასახევ გზასაც იტოვებს „ქართული ოცნების“ რიგებში. ეს კი სხვა არაფერია, თუ არა ერთი ქართული ანდაზის პანგებზე როკვა: „ასე ჩემო მანასო, ხან ასე და ხან ისე“. გარდა ამისა, იდეოლოგიას ცნობიერება განსაზღვრავს და 4 წელიწადში ერთხელ არ ხდება რადიკალური ძვრები ცნობიერებაში. თ. მეჭიაურის პარტია ლევის ფოთლავი ოცნებისთვის „სარცხენიელზე“, მაგრამ ისმის ლევიკური კითხვა: ჰქონდათ კი იდეოლოგიური „სარცხენიელი“ მეოცნებეებს, როცა „ნაცებთან“, ალასანის პარტი-

ასთან და „რესპუბლიკან“ ერთად ამერიკელების მიერ ნაბოძებ იუდას ვერცხლზე სამშობლოს ჰყიდდნენ?
თამამად შეიძლება ითქვას, რომ რუსეთის ბაზების დაბრუნება საქართველოში ამჟამად დასავლეთის კანბალბებისგან დაცვა იქნება და მათი იდეოლოგიისგან თავის დაღწევა! კიდევ ერთხელ შევახსენებ საზოგადოებას ილია ჭავჭავაძის მიერ აღწერილ მოლოდინს რუსეთის ჯარისას საქართველოში 1799 წლის 28 ნოემბერს: „მოუთმენლად ელოდებოდნენ ჯარსა, ვითარცა ქვეყნის მხსნელსა, მშვიდობიანობისა და მოსვენების მომავლინებელსა“. „ნაცების“ რიტორიკით რუსეთის ჯარი ოკუპაციას ნიშნავს, მაშ რა დანიშნულება აქვს „ნატოს“ ტექნიკის შემოსვლას საქართველოში? რუსეთისა და ამერიკის დამოკიდებულებას საქართველოსთან ერთი არგუმენტიც განსახლვრავს: ერთმა იმპერიამ ააყვავა საქართველო, მეორემ - დააქცია და 3 ნაწილად დაშალა. ვერც ამ ქვეყნების ლიდერებს შეეძლება ერთმანეთს: სად სტალინი - სოციალისტური სისტემის მშენებელი და სად ობამა - მაიმუნი ბომბი!
დიდი ილია ჭავჭავაძე ჯერ კიდევ მე-19 საუკუნეში, მოთქვამდა: „გაეწყვიტო, გავიფლიტოთ, თავი გაეწიოთ, უსწორო ომები გასწორეთ, ხორცი მივეციოთ სულისათვის და ერთი მუჭა ერმა ქრისტიანობა შევიანახეთ, არ გავაქრეთ ამ პატარა ქვეყანაში, რომელსაც სამშობლოს ვეძახით. ცოდვა არ არის ეს ერი მოსწყდეს, ეს ღამი კოლონ საბუდარად გაიხადოს, მეღა-ტურამ გამოდრდნას როგორც მძოვარი, როგორც ლევი! რათ, რისთვის?!“
ჩემო ძვირფასო ქართველებო და არაქართველებო, ვისაც საქართველო სამშობლოდ მიგანჩიათ, ნუ დავტოვებთ მას „ნაცების“, ალასანიებისა და ყველა იმ ნადირების ამარა, ვინც სამშობლო იუდას ვერცხლზე გაყიდა და დღესაც ყიდის, ვისაც საგარეო პრიორიტეტად დასავლეთი მიანჩია, რადგან ეს გზა სწორედ ეროვნულობაზე, ქართველობაზე უარის თქმას ნიშნავს! მარად გვახსოვდეს რაფიკ ერისთავის უკვდავი სიტყვები: „როგორც უფალი, სამშობლოც ერთია ქვეყანაზედა“.

იზა თამაზაშვილი
593 90 55 07; 2 35 91 25

ია ნატროშვილი: ხომ არ მეშლება რამე? ოდესაშია ეს ფოთო გადაღებული რამდენიმე დღის წინ...

ფოთოშინილა
„თავისუფალი მედიისა და თავისუფალი სასამართლოს ღირსების ქვეშ რეალურად მიმდინარეობს პოლიტიკური ბრძოლა და რა არის ამ პოლიტიკური ბრძოლის მთავარი აზრი, რომ სასამართლო და ტელევიზია ხელისუფლების გავლენებისგან სრულად იყოს თავისუფალი, მაგრამ არ იყოს თავისუფალი და ერთგულად ემსახუროს ერთი პარტიის ინტერესებს“, - ამის თაობაზე დიად საუბრობენ პოლიტიკოსები.
ისინი ასევე აღნიშნავენ, რომ „ნაციონალური მოძრაობის“ ბრძოლის ინსტრუმენტები არის ტელეარხი „რუსთავი 2“ და საკონსტიტუციო სასამართლო.
„მე უფრო დაფიქრებოდი არა წინასაარჩევნო პერიოდზე, არამედ არჩევნების შემდგომ პერიოდზე. საინტერესოა, რა მოხდება არჩევნების შემდეგ. ფაქტია, რომ „ნაციონალური მოძრაობის“ ბრძოლის ინსტრუმენტები არის „რუსთავი 2“ და საკონსტიტუციო სასამართლო, საერთაშორისო მხარდაჭერის მოპოვების მიზნით. საერთაშორისო მხარდაჭერა კი მათ სჭირდებათ იმისთვის, რომ ხელისუფლებაზე ზეწოლა გაგრძელდეს, რათა ყოფილი ხელისუფლების სამართალდარღვევები ნელნელა მიეცეს დაეწვებას. ამაზე საუბრობს და არა იმაზე, რომ „ნაციონალურმა“ ხელისუფლებამ დაიბრუნა. თუ აჩუქებენ, აიღებენ, მაგრამ ხელისუფლებაში დაბრუნება არ არის მთავარი მიზანი, მიზანი არის ცინეს გადარჩენა. თუ „ნაციონალური მოძრაობა“ კვლავ მეორე ადგილზე გავა 8 ოქტომბრის არჩევნებზე, მაშინ მიზანი მიღწეული იქნება და ნაკლებად იხმაურებენ, წინააღმდეგ შემთხვევაში დიდ ყოფინს ატყვენ“, - ერთმანდ ასეენის ქართული საზოგადოება.
„ხომ არ მეშლება რამე? მეწამულმანტია შემოსხმული პაპუაშვილი და

მისი „უკრინელი“ ბოსი არ არიან ამ ფოტოზე? - ამის შესახებ სოციალურ ქსელში ია ნატროშვილი წერს და აქვე აღნიშნავს, რომ ფოტო ოდესაშია, რამდენიმე დღის წინ არის გადაღებული.
„რადღ უნდა ამას ახლა ბევრი ლაპარაკი, რომ დადის უკრინაში ეს კაცი სააკაშვილთან და მისგან იდეებს დავალებებს, როგორ არიოს სიტუაცია საქართველოში.“
ხო, მართლა, ნამდვილად ოდესაშია ეს ფოტო გადაღებული, ოდესაშია - რამდენიმე დღის წინ...“ - წერს ია ნატროშვილი.
განა ეს არ არის საკმარისი იმისათვის, რომ უცხო ქვეყნის მოქალაქესთან პოლიტიკური კონსულტაციების გავლენა გამო დადგეს პაპუაშვილის არა მხოლოდ პოლიტიკური პასუხისმგებლობის საკითხი, არამედ მას დაეკისროს სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობაც.
ეს აუცილებელია, რადგან „ნაციონალური მოძრაობის“ თავაკები ჩვეული უტიფრობით აცხადებენ, რომ ხელისუფლება ცდილობს ზეგავლენის მოპოვებას საკონსტიტუციო სასამართლოზე. ეს დაშნაკური ორგანიზაცია ის კუზიანი ფენომენია, რომელსაც სამარეც კი ვერ გაასწორებს. ამიტომაც აუცილებელია, რომ ყველა ნაცუნაქი „ვირის აბანოში“ გავისტუმროთ!

სულ პატარა პიყაპი, პიქვი, ლაქურს მარტო საეპიკლოვი პიყაპი-პიქვი — უხელოპი გაღახელოლი სიომიკა ღაღიანი უხელო პიქვიქაღაპა. პინ იყო სიომიკა ღაღიანი?!

„ბინაში ერთი მისთვის ძალიან ძვირფასი ნივთი ჰქონდა: უბრალო თიხის ქოთანს, რომელშიც მშობლიური სოფლიდან — ნოსირიდან წამოღებული მიწა იყო შენახული...“

„...ჩემს სურათებს შენი შევილი-იშვილებისთვის ვაგროვებდი... გაჩუქებას ამის გამო გადავწყვიტე... იმდენი ნამუშევარი მომიტოვდა, დასადგომი ადგილს ვერ ვინახულვო... შენ მალე შევილიშვილების ქორწილს დაესწრები. მე კი, თუ მედირსა, მაშინ ლეკურს დავეუფლი... და ეს ჩემი ბავშვობის მერე პირველად იქნება... სულ პატარა ვიყავი, ვიქვი, ლეკურს მარტო სამეგრელოში ვიცეკვებ-მეთქი. და ასე დარჩა...“ — წერს ამერიკის შეერთებული შტატებიდან ქართველი არისტოკრატის თვალსაზრისით წარმომადგენელს, დიდიხელს უღამახეს ქალბატონს ბაბო დადიანს ემიგრანტი უმცროსი ძმა — საზღვარგარეთ ძალიან დაფასებული ფერმწერი და სკულპტორი სვიმონ (სიმონიკა) დადიანი, რომელსაც 1921 წელს, 5 წლისას, ოჯახთან ერთად მოუხდა სამშობლოს დატოვება და რომლის შესახებაც თითქმის არაფერი ვიცით საქართველოში.

კინოლოკუმენტალისტი ნინო სოფერია, ფაქტობრივად, ბაბო დადიანის ოჯახში გაიზარდა და სწორედ მას ჩააბარეს უნიკალური არქივი, რომელმაც, ქალბატონს ბაბოს წყალობით, გადასახლებებსაც „გაუძლო“ და ქართველ კომუნისტებსაც გადაურჩა. საქართველოს მონატრებული სვიმონ დადიანის ამბავიც სწორედ ბაბო დადიანისგან მოისმინა და ახლა მასზე ფილმის გადაღებასაც ფიქრობს, ოღონდ ეს მხოლოდ იმ შემთხვევაში შეიძლება მოხერხდეს, თუკი საქართველოს სვიმონ დადიანი „დაუბრუნდება“...

ბაბო დადიანზე ამჯერად ცოტას ვიამბობთ, მხოლოდ იმას, რაც მისი ოჯახის ემიგრანტ წევრებთან დაგვაახლოებს: ბაბოს დედა ადრე გარდაეცვალა და მამამ — კოკი დადიანმა მეორე ცოლად იმერეთის მეფე სოლომონის შთამომავალი მერი წერეთელი შეერთო. მერმე საკუთარი შვილივით გაზარდა ბაბო. კოკის მასთან სამი შვილი ეყოლა — გიორგი, მია და სვიმონი, რომელსაც ყველა სიმონიკას ეძახდა. 1921 წელს, როდესაც კოკი დადიანი და მერი წერეთელი საქართველოდან იძულებით წავიდნენ, ბაბო უკვე გათხოვილი იყო არაჩვეულებრივ ადამიანზე, ლონდონში განსწავლულ მარგანეცის მრეწველ ალექსანდრე მასხარაშვილზე. ოჯახთან ერთად ისინიც გაჰყვნენ გემს კონსტანტინოპოლისკენ (დღევანდელი სტამბოლისკენ), ერთხანს იცხოვრეს კიდევ იქ, მაგრამ საქართველოს მონატრება იმდენად ძლიერი იყო, უკან დაბრუნდნენ. ძალიან ძვირად კი დაუჯდათ დაბრუნება, ოღონდ ეს ცალკე ამბავია, ჩვენ კი სვიმონ დადიანის გზას გავეყვით, რომელიც მარსელის გავლით ჯერ პარიზისკენ, შემდეგ კი — სან-ფრანცისკოსკენ წავიდა.

დადიანების ოჯახი დაფუძნდა პარიზში. სიმონიკამ სამხატვრო განათლება ჯერ პარიზის სამხატვრო სკოლაში, შემდეგ კი ამერიკაში მიიღო. ქართული არასდროს დავიწყებია, ამერიკაში ყოფნისას მან ძველი ქართულიც კი შეისწავლა. სან-ფრანცისკოში, თავის ბინაში ერთი მისთვის ძალიან ძვირფასი ნივთი ჰქონდა: უბრალო თიხის ქოთანს, რომელშიც მშობლიური სოფლიდან — ნოსირიდან წამოღებული მიწა იყო შენახული... სხვათა შორის, სვიმონ დადიანი II მსოფლიო ომის დროს ევროპაში მოქმედ ამერიკელთა დესანტის შემადგენლობაშიც იბრძოდა გერმანელი ფაშისტების წინააღმდეგ. სიმონიკა ძალიან სერიოზულად მუშაობდა ფერწერასა და სკულპტურაში ავანგარდის, მოდერნის მიმართულებით.

სვიმონ დადიანი 1950 წლიდან მონაწილეობდა გამოფენებში. მათ შორის ყველაზე მნიშვნელოვანია: 29 ამერიკელი მხატვრის — ნიუ იორკის მონტროსის გალერეაში; ათი მხატვრის ნამუშევრები, Worth avenue-გალერეაში; სან-ფრანცისკოს ხელოვნების მუზეუმში; იუკონის ხელოვნების გალერეასა და ნიუ იორკის ხელოვნების დიდ ცენტრალურ გალერეაში.

„ჩემი ნამუშევრებიდან ზოგი მომწონს, ზოგი არა, მაგრამ ამას არავითარი

მნიშვნელობა არა აქვს. მთავარია, რომ კეთდება. გემოვნება ვითარდება მუშაობაში და დიდ ხელოვნათა ნამუშევრების შესწავლაში. ამას დრო უნდა, მოთმინება და დიდი თავმდაბლობა...“ — წერდა სიმონიკა ბაბოს.

ნიკოლოზ ხოშბერი: — რაც შესაძლებელი იყო, ყველა საშუალებას იყენებდა ბაბოსთან ურთიერთობისთვის. ხან „სუხიშვილებს“ გამოატანა წერილი, ხან — ვის, ოღონდ — მოგვიანებით, თორემ მანამდე იკრძალებოდა მიმოწერა — ბაბოს ბაბუაც დაუხვებრტეს, ქმარიც, ხოლო თვითონ პატარა შვილებთან, თათულისა და გიორგისთან ერთად ორჯერ სწორედ იმითმე გადასახლეს, ემიგრანტი ოჯახის წევრები რომ ჰყავდა. ფოტოები კი, რომელიც მის მუზეუმში გამოფენილი, სასწაულით გადაარჩინა — ლეიბის პირში ჩააკერა და ასე დაჰქონდა გადასახლებებში...

სიმონიკას და ბაბოს მამა — კოკი დადიანი ადრე გარდაეცვალა, მერი წერეთელმა კი დიდხანს იცოცხლა და ღრმად მოხუცი წავიდა ამ ქვეყნიდან. მათი და, მია მშობლებთან ერთად პარიზში ცხოვრობდა და საფრანგეთის ელიტური საზოგადოების თვალსაზრისით წარმომადგენელი იყო. ძალიან ამაყობდა თავისი დადიანობით და საკუთარ თავს პრინცესას უწოდებდა. არა მარტო გურამ შარაძე, რეზო თაბუკაშვილიც რომ ჩაივდა საფრანგეთში, დადიანების ოჯახში არ მიიღო. ზოგადად, საბჭოთა კავშირიდან ჩასულებს არ იღებდნენ, თორემ იქ მცხოვრებ ქართულ ემიგრაციასთან კარგი ურთიერთობა ჰქონდათ. ნეტავ, ბატონ რეზოს მოხერხებინა შეხვედრა და ეს ოჯახიც გადაეღო, მაშინ, სხვა ემიგრანტების მსგავსად, მხატვარ სიმონიკა დადიანსაც ხომ გაიცნობდა ქართველი საზოგადოება? მაგრამ მისი ახირება იყო, საბჭოთა კავშირიდან ჩასული, არავინ გაეკარებინა. სწორედ ეს იყო ძირითადი მიზეზი, რის გამოც ჩვენ სიმონიკა დადიანი ვერ გავიცანით. მიუხედავად იმისა, რომ იგი ამერიკაში ცხოვრობდა, მისი ნამუშევრების უმეტესი ნაწილი მისთან ჰქონდა. ბაბო თავის ემიგრანტ დაძმას ლამის ნახევარი საუკუნის შემდეგ, 1963 წელს შეხვდა პარიზში. გიორგი და მია სადღურზე დახვდნენ, სიმონიკა კი სან ფრანცისკოდან ჩაივდა უფროს დასთან შესახვედრად. ძალიან ემოციური შეხვედრა ჰქონდათ. მერეც, რაღაცებს სულ უგზავნიდა ბაბოს ოჯახს.

მია არ გათხოვილა. ძალიან მდიდარი იყო, ბევრს მიღწია და ფრანგ არისტოკრატ მამაკაცთან ჰქონდა რომანი, ცოლიანთან. პარიზში სტუმრობის შთაბეჭდილებები რომ მიაძმო თათულის, ბაბოს შვილმა, დიმილით დააყოლა, „ის“ კაცი ვნახე და „მოთენილი არისტოკრატის“ შთაბეჭდილება დამიტოვაო. ეს „მოთენილი არისტოკრატ“ რომ გარდაეცვლილა, მისი ისე უყვარდა, კინაღამ გადაჰყოლია ამ ამბავს. ეგ კი არა, ოფიციალურ ცოლთან ერთად თვითონაც მჯდარა სამკმარზე...

რა ბედი ეწია სიმონიკა დადიანის ნამუშევრებს?

— სიმონიკა არ დაოჯახებულა და 57 წლის ასაკში, სან ფრანცისკოში გარდაიცვალა. სისხლის გათეთრება ჰქონდა და დებისთვის არც კი უთქვამს. ეს მისთვის უდიდესი ტრაგედია იყო. იგი სულ მარტო დარჩა. მას დამხმარე, მომვლელი ჰყავდა, ნახევრად ქართველი და ნახევრად ფრანგი ქალი — ლია გოგოტიძე-ვოდე, რომელიც ნათესავადაც ერგებოდა დადიანებს. მია ძალიან მდიდარი იყო და მისი მემკვიდრეობა, მასთან ერთად — სიმონიკას ნამუშევრებიც სწორედ ამ ქალს დარჩა. თუმცა ჩვენ გვაქვს ბაბოსადმი მიწერილი წერილი, სადაც კარგად ჩანს სიმონიკას სურვილი, ვის დარჩეს მისი შემოქმედება. ბაბოს ოჯახს სიმონიკას მხოლოდ ერთი ნამუშევარი აქვს, ისიც ბაბომ წამოიღო პარიზიდან. მოგვიანებით კი დაიწვეს ფიქრი, ეგებ მოლაპარაკებოდნენ გოგოტიძე-ვოდეს და რამდენიმე ნამუშევარი მაინც ჩამოეტანათ, მაგრამ ეს ქალი მოლაპარაკებებს თავს არიდებდა. ამ ხნის განმავლობაში სიმონიკას ნამუშევრების დიდი ნაწილი მან თავის სახლში გამოფინა, ზოგიერთი ნამუშევარი გაიყიდა, კერძო კოლექციებში მოხვდა. ამდენი წლის

მოლაპარაკების მცდელობის, ბაბოს ოჯახთან მიწერ-მოწერის შემდეგ გოგოტიძე-ვოდე დათანხმდა, რომ სიმონიკა დადიანის ნამუშევრებს გადმოსცემს საქართველოს. საბოლოოდ, 24 ფერწერულ ტილოსა და 2 სკულპტურაზე შეჯერდა. ესეც დიდი საქმეა და ძალიან მადლობელი ვართ ამ ქალის, ამდენი რამ რომ შემოინახა, ხოლო ახლა საქართველოს უსასყიდლოდ აძლევს. ეგ კი არა, მან დაიქირავა კერძო საცავი და რამდენიმე თვეა, იქ უწყვეტად საქართველოსთვის გამოსავსავანი ნამუშევრები. მაგრამ საქართველოც ხომ უნდა დაინტერესდეს ამით? იქიდან ვკითხვის, როდის წავიღებთ?

მხოლოდ უმცროს მთას ენდობა, ბაბოს შვილიშვილს, რომელსაც უფროსი წინაპრის პატივსაცემად დაარქვეს ეს სახელი. მია, სხვათა შორის, სალომე ლვინიაშვილის მამიდაა, ანუ სალომე ბაბოს შვილთაშვილია. მეც ყველაფერში ვარ ჩართული, რაც ბაბოს ოჯახს უკავშირდება, მისი არქივიც კი მაქვს ნაბარებული. მიამ მოხოვა, ეგებ, ერთად წავიდეთ პარიზში სიმონიკას ნამუშევრების ჩამოსატანად, ოპერატორიც წავიყვანოთ და ამ ამბავს ფილმიც მიუქმდნათ: „სიმონიკა დადიანის დაბრუნება“. ფიქრობთ, იქ შევხვდეთ ოჯახებს, ვინც დადიანებს კარგად იცნობდა, გადავიღებთ სურათებს, რაც მათ კერძო კოლექციებშია დაცული და საქართველოში ვერასდროს მოხვდება. ეგებ მერე მალაზხარისხიანი ფოტოალბომიც გავაკეთოთ. იქაურ ქართულ დიასპორას გაუჩნდა სურვილი, „დამშვიდობებაც“ მოაწყოს და პარიზში სიმონიკას ნამუშევრების რამდენიმედადიანი გამოფინა მოაწყოს. სიმონიკა ოცნებობდა: მინდა, ოდესმე ბაბუა გიორგის (იგულისხმება აფხაზეთის უკანასკნელი მთავარი გიორგი შარვაშიძე, რომლის უფროსი და — თამარი კოკი დადიანის დედა იყო — ი.ხ.) ვილაში, სოხუმში, ჩემი ნახატები გამოიფინოსო. სხვათა შორის, ის სახლი ახლაც არსებობს სოხუმში, მაქვს კიდევ მისი ფოტო. ამერიკაში იქნებოდა, მარტვილის ფოტოები გამომიგზავნეთო. გარდა იმისა, რომ ასეთი ძვირფასი განძი დაუბრუნდება საქართველოს, ნუთუ, ეს ამბავი პოლიტიკური, სახელმწიფოებრივი მნიშვნელობის არ არის?

რა თანხა სჭირდება სვიმონ დადიანის საქართველოში „დაბრუნებას“?

— ბევრი არაფერი. უნდა წავიდეთ სამი ადამიანი — ოჯახის წევრი მია ლვინიაშვილი, სტუდია „ავტორგაფის“ წარმომადგენლები — მე და ოპერატორ-რეჟისორი ზვიად მიქელაძე საკუთარი, მაღალი დონის ტექნიკით ანუ ამის დაქირავებაც არ გვჭირდება. ზვიადი თავად გადაიღებს, დაამონტაჟებს, მუსიკალურადაც გააფორმებს და ამაში ერთი თვითი არ დაიხარჯება. ჩვენვე ჩამოვიტანთ სიმონიკას ნამუშევრებს.

ფული დაგვჭირდება სამი ადამიანის მგზავრობისთვის, პარიზში რამდენიმე დღით დაბინავებისთვის, სულაც არ არის აუცილებელი სუთვარსკვლავიან სასტუმროში ვიცხოვროთ, ნამუშევრების პარიზში ექსპოზიციისთვის და საქართველოში წამოსადგებად. ძალიან მინდა, ბაბოს არქივიდანაც წავიღო რაღაც ნივთები, ცხადია — არა დედნები, მაგრამ დედნის დონის ასლები, რომელიც საგანგებოდ უნდა დამზადდეს და იქ, ერთ ოთახში გამოფინო. ხარჯთაღრიცხვა გაკეთებული გვაქვს და მაქსიმალურად მცირე თანხაზეა ლაპარაკი, დაახლოებით, 8 ათასიდან 10 ათას ევრომდე.

ამ პროექტთან დაკავშირებით რამდენიმე სახელმწიფო მოხელეს ვესაუბრეთ, მაგრამ ისინი, სამწუხაროდ, არ დაინტერესდნენ, მაგრამ ვიმედოვნებთ, ცალკეული მოხელე არ არის მთელი საქართველო. ფიქრობთ, კულტურის მესვეურები, ემიგრანტების შემოქმედების მოამბეები და ქართველი საზოგადოება სიმონიკა დადიანის საქართველოში „დასაბრუნებლად“ ყველაფერს იღონებს, რადგან თვითონვე დარწმუნდება, რომ საქართველოდან იძულებით გადახვეწილი ამ უნიჭიერესი შემოქმედის მემკვიდრეობის მდგობა და მომავალი თაობისთვის გადაცემა მართლაც სახელმწიფოებრივი მნიშვნელობის საქმეა!

ირმა ხარშილაძე

პიყაპის გულისე

იპაიჩიანი, იპაიჩიანი!

არ აფიქრებს ვინ და რა თქვა, ყურს არ უფლებს ათიათასს, მოედება ალთასს, ბალთასს, რეფერენდუმს აღარ მართავს, რადგან სხვათა რეზიდენტის თოჯინაა პრეზიდენტი! მეტის მეტი ბრეტის ბრეტით მის ნათქვამზე ქსოვს და ართავს, არვინ ახსოვს იმის მეტი, ის აცეკვებს და ის მართავს მის ქვეშევრდომ იმ თავს, ამ თავს, მათ ბრძანებებს და "სამართალს!" უნასისგან სულდაგესლილს რაეი სხვისი ხმა არ ესმის, დროს ნუ გაარგავთ მხოლოდ „ჩქმეტით“ გაურკვევლის გარკვევაში: იმპიჩმენტი, იმპიჩმენტი, იმპიჩმენტი მარგველაშვილს!

ალექსანდრე შენბელია

უღალატობის ფიცი

ნუთუ დადუმდა ერი ქართველი, ხალხი დამდაბლდა გახდა მორჩილი? დამცირებას და ურიცხვ სიგლახეს, თანაქინდრული გულის ნორჩილი? აღარც გარდასულ დღეთა ფიქრია, არცა მომავლის გამხდარა დარდი, გადაგვარების ყალბება ერი, ჟამთა სიავის დამდგარა დარი. ხომ ცოტანი ვართ ერი ქართველი, უფრო ნაკლები ქრისტეს მღვდარი, ურჩი სატანა ლაღად ბოლოქრობს, ჩვენშია ჩვენი დამაქცევარი. დრო ცოტა გვრჩება მოფიქრებისთვის, ღვთისმშობლის ხატიც ვეღარ დავცეცავს, გავერთიანდეთ გვიხმობს უფალი, თორემ ურჯულთა ჩვენს რჯულს წაბილწავს. გავერთიანდეთ გვიხმობს უფალი, უღალატობის გვეჭირდება ფიცი, ღვთისმშობლის ხატის გავხდეთ მორჩილი, თორემ გაქრობა კარებთან გვიცდის.

ჩემი სულის მშობელი

როგორ დამშორდი ჩემო სოხუმო, შენ ჩემი სულის იყავ მშობელი, ჩვენი გახლენის მზარავს დარდები, მიტომ მისი ცრემლი შეუშრობელი. შენთვის მიძღვინა ბოხობის დღე ღვთისა, თუმცა შორიდან მზერამ დამდალა, ათას ფიქრებში ერთი ბოლოქრობს, ნუთუ ყოველი წარსულს ჩაბარდა...

სნეული გული

სნეულ სამშობლოს შემყურე კაცი, თვით სნეულია განუკურნელი, ღმერთმა დალოცოს ქვეყნის ერთ-გული, ერი და ბერი ხალხზე მზრუნველი. არ მიყვარს ვარდი, სურნელგამქრალი და არც უფული მეგობართ თმენა, ვინც ერთგულია ქვეყნის და ერის, მსურს მათ გაუქო ჭირი და ღხენა.

სოხუმის ბახსენება

ხომ დარწმუნდი უმუნობით არ ვყოფილვარ, ეს დროება უმადურად გავატარე და ხომ იგრძენ შენს სიშორით რა მიქენი, სულში დამჭერ, გულში დარდი ჩამატანე. რადგან შენთან ვეღარ მოვალ, ვერასოდეს. თვალის მზერა შენკენ მქონდა მიჰერთობილი, აღარ მჯერა უჩემობას ვეღარ გრძნობდე! ჩემთვის ფიქრობო..., მსგავსი სადმე თუ მომხდარა, არც სხვებისგან გამივია არასოდეს, არასოდეს. ბევრი სიტოლო შერჩენია შენგან ჩემ გულს, არ იფიქრო დამავიწყდა..., არ მახსოვდე! ეს დროება დარდით წარსულს გავატანე, განსენება აღარა მსურს არასოდეს, არასოდეს. არ ვაპირებ ცუდი თვალით შემოგხედო, არ გაკადრებ ქარიშხალს და ქარაშოტებს, მუხლმოდრეკილს არ მივლია გავიციბო, მომავალშიც აღარ ვივლი არასოდეს, არასოდეს.

სიმონ ხაჭარაია

“მზნებარე” ზაბუკობიდან “რუსთავი-2“-ის მთავარ დიასახლისობამდე (შეფინილება)

სერგი სავანია

(გაგრძელება წინა ნომრიდან)

ამ მხრივ საზოგადოების გამოთვალვებს მართო მტრის ეთნოლინგვისტებს ნუ დავაბრალდებთ. ჩანს, იგი შიგადაშიგ ჩვენი ზეპურობის (ელიტის) დაკვეთაცაა.

ვიმეორებ, თუ საბჭოთა კავშირის დროს ნელი მოქმედების ნაღმებზე ჩვენს საკუთარ მიწაზე ძალადობით შექმნილი ასრები, ანუ საოკუპაციო რეჟიმები (“სხვა ქვეყნები”) შემოვიწინებდნენ, ევროატლანტიკურმა რასიზმმა ამავე მიზნით ჩაანაცვლა მათ და შემოვიწინებდნენ. ე. წ. უმცირესობები, არასამთავრობოები და ა. შ. ეს ჯოჯოხური ფეხსაყობი უმიზეხოდ გაბრუნებული და თავდაპირველი სიძრავე გადმოსვლული (კალკირებული, სმარტული) აზროვნების უცხოელი ტურისტის დონეზე იცნობს საკუთარ ვინაობას და პირადი სირველის მიხედვით საზღვრავს ქართული აზროვნების წესს (ქართულ მეტაფიზიკაში ვერ ღანჯავს მინერს, ვაშინერს, შურთერს, თოლიერს).

დიას, საქართველოში შემონახული პოლიტიკური აზროვნების მიპროცესებულ პოლიტიკურ დაკვეთებსა და ფუნქციებს (ეთნოფობრიკაციულ დივერსიებს) ისხულებენ აქ მოქმედი არასამთავრობოები, რაც სრულიად საქართველოს მარადიულიყოფის წინააღმდეგ ძირფაძობის ხერხეობაში ვლინდება. ჩვენი ქვეყანა გადაიქცა ე. წ. “სტრატეგიულ მოკავშირეთა” პოლიტიკური მიზნების მასვლაგებულ (“ტრასირიუში”) ტყვიად. რამდენად ხებრე უნდა იყოს თაობა, რომ თავისი ლაგამომოუბრებელი ვერგადლობის გამო სამშობლოს ითრევეს უხვადღეო ქაოსში.

კი ბატონო, უგურთა “სათნობას” მადლი არა აქვს. ამიტომ ეროვნული, სახალხო, სამოქალაქო და ნებისმიერი შიდა უთანხმოების პროვოცირება ამ ასსრების, ე. წ. უმცირესობების, “უფლებადამცველებისა” და ე. წ. არასამთავრობოების მეშვეობით მოხდება.

დიდი თავის მტრევა არ სჭირდება იმაში დარწმუნებას, რომ ჩრდილოელთათვის პოლიტიკა ყველგან, სადაც ჩექმით დაიქულებს, მაგრამ ასევე აშშ-სთვის “სტრატეგიული მოკავშირე” იქ, სადა “ზათინა” ჩაეტივა (გასაკვირი და მართლა “გიფარცულობა”, როდესაც შემოხიზნული არმენი ქართულ მიწაზე ჩვენს გადასაშენებლად მარტივ საეთნოფობრიკაციო ხერხს იყენებდა. ეს უსაკუთარსახელმწიფო და ქართულ მიწაზე შემოვიწინებულ “სედრატა” – “რა მოხდა მტრე”-ს წესით არმენული კვლევის მრველად მოაქცევდა ტეტია ქართველობას ასეთი “თავაზაროების შესაბამისად – ისიც ხომ ქრისტიანია!”. ამრიგად, უკვე “გიფარცუად” თვალგახელილის მომდევნო თაობა პირველად არმენი აგრესორი ხდებოდა. შედარებისთვის: სწორედ ასეთ ფეხსაყობად დაგვიდგინდება ევრო-ატლანტიკური რასიზმის “იანგანური” მომხდამაგრებელი თაობა, რადგან დემოკრატია, რომელიც არაა უამბობების სამართლიანობასთან შედინადგებელი და ვერ გაატარებს ეროვნულ სულსკვეთებათა რონოდებს, უპასუხისმგებლობისა და უხეირობის თავშესაფარია.

სწორედ მისი მეშვეობით ხდება და თანამდევრულად, შეუფერებლად მიმდინარეობს ქართველი ერის ძირითადი ნაწილის გატყუება სახელგარეო (ეიზალიბერალიზაცია).

ამას წინ უსწრებს ჩვენს ქვეყანაში მრეწველობისა და სოფლის მეურნეობის განადგურება, მეცნიერებისა და განათლების მოშლა, ცნობიერების და სულიერების დანაგვიანება. აქედან გამომდინარე, სრულიად საქართველო გადაიქცა ერთ დიდ წარმოებად, სადაც დაფინანსებულია მხოლოდ ქართველთა გადაშენება.

ამ ვითარებაში, როდესაც სახელმწიფოში (ოკუპირებულ საქართველოში) არ არსებობს ქართველი ერის ნებათა მარადიულიყოფი სახელმწიფო პოლიტიკა, არ არის ერის დამცავი კანონი, გააქვებულია ზნეობა, გაიშლია სინდისი, გაუხრდელდა თაობის უპირატესი ნაწილი, – მე უნდა წარვდებო ქართული სამხაჯავროს (ტრებიუნდის) წინაშე, რათა ეამის ყურდახშობა ვამხილო ქვეყნისა და ერის ღირებულებებთან მიმდგომლობაში.

ამავე დროს, არის წამწიფი, როდესაც ერთ თავად უნდა გაერკვეს საკუთარ ვინაობასა და საწუთისოფლო მოვალეობაში, აქედან გამომდინარე, იგი პასუხისმგებელია იმაზე, დაახსრტოს პირადი სვლაგები დროსა და სიერცეში.

შწარვა სიხადე, ქართული საზოგადოების ადგილზე დღეს ქართული ნედლეულისგან მიზნობრივად კონსტრუირებული კოლაბორაციის თლიერკრატია, ანუ მორივი

სეპარატისტული აგრესია საქმიანობს ზუსტად ისე, როგორც აკეთებდა ამას აფხაზეთში სეპარატისტების ეთნოკრატია და ოსური საოკუპაციო კონტინგენტი ცხინვალის მხარეში.

ამავე დროს, ესაა პოლიტიკური გულავი ქართველი ერის წინააღმდეგ, რომელშიც სულიერ მეკობრეობას ქვეყა ჩვენი ვინაობის წიაღში ჩახრახინილი ავმოსურნე.

თაობა, რომელსაც მიზნობრივად მოუწუნებენ ეროვნული სიამაყე, გააუტიფრეს, გააუბრალეს მამულიშვილური საზრისი, თუ კი თანმიმდევრულად არ ვაგანაბიჯეთ თავისი საუღაბნო ორმოცი წლის გასაველად და ქარს არ ვაგაყოფეთ მასში შემოთარეშებული ემური ქედადრეკილობა, არ დავარწმუნეთ, რომ მას კვლავაც შეუძლია, აზროვნება “ნიკოფსიდან დარუბანდამდე”, – უსათუოდ გადავშენდებით.

5. ე. წ. არასამთავრობოები, ანუ შემოკომლებული (“შემოჯახებულები”) ნადმი: ვიმეორებ, ე. წ. არასამთავრობო ანუ ვითომ “უფლებადამცვეთი” ორგანიზაცია არის მოდერნიზებული ასსრ, იმ განსხვავებით, რომ თუ ასსრ შეიქმნა ქართულ მიწაზე და დადგინდა სხვათა ქვეყნად, “უფლებადამცველი არასამთავრობოები” პირდაპირ ქართველი კაცის ცნობიერებაში ჩახრახნა და ჩაინადდა იმავე დანიშნულებით. საერთო ორივე შემთხვევაში გახლავთ ის, რომ ისინი დაუსავებლად ებრძვიან საქართველოს ეროვნულ-სახალხო ნებას...

მან (არასამთავრობო) უბოდიშოდ ჩაიჯობა ერის ცხოვრების ყველა მიფარებულ კარში ავმოსურნე ცხვირის ჩაყოფის უფლება ისე, რომ პასუხისმგებლობა აღარაფერზე გაიპიროუნა. აშშ, რომელსაც ეს ე. წ. “არასამთავრობოები” ან “უფლებადამცველები” ახმოვანებენ, კმაყოფილია იმით, რომ რუსეთს ოკუპირებული აქვს ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) და ცხინვალის მხარე, რადგან ასეთ შემთხვევაში საქართველოსთვის რუსეთი მუდამ მეტ-ნაკლებად გამდინარეული იქნება.

ე. წ. “არასამთავრობოებისა” და “უფლებადამცველების” პოლიტიკურ-სოფლმეფე უბოდიშო ხაზი გამომდინარეობს მეტად საძრახი დებულებიდან: “დროულად ჩაშვება დღატი არაა”.

ნებისმიერი მოვლენა, კარგიც და ცუდიც, რომელსაც ნოყიერი ნიადაგი აქვს, ის აღმოცენდება. დღეს ქართველი ერის დენაციონალიზაციისათვის ამგვარი ნიადაგი მოთადარიგებულია: ოლონდაც, საქართველო სამარქაფო (სარეხერეო) “სამშობლოდ” არავთრ ჩახაფრებულ ავმოსურნეს აქვს მოახრებელი.

ამის მისაღწევად, რომ საიდანაც “სადაც ჯერ არს” გეთავაზობენ ცხოვრებას ღვთაებრივი, ანუ ეროვნულ-სახალხო წესრიგის გარეშე.

ეგრეთ წოდებული არასამთავრობოები (“უფლებადამცველები”) ქართველ ერს არა ჰვავს არჩეული და მისთვის შესადავის (ქანდარმის) რწმუნება არასოდეს უბოძებია. ისინი ხალხისათვის არასასურველ ფეხსაყობას წარმოადგენენ. აი, ასეა თვითმარქეიად შემოშლივინებული ჩვენს ყოველდღიურობაში სიმრავლე, რომლის ახრითაც ჭაობური დემოკრატია (სინამდვილეში – ორეში) მორაღზე მადლა დგას. ამიტომ უნდა გაიწიროსო ეროვნულ-სახალხო მიზნები. საამისო საშუალება ჩვენს “არჩეულს” მიანდეს: ან სამშობლოდან აყრა და მოფლიოში განთესვა, უარი ბინადარ ცხოვრებაზე და კიდევ ეროვნული მიზნის უქონლობა.

ჩვენში მიშვებულია შესწავლა და გამოძიება “ამერიკული სულის დაუფლების” თანამდევრი ძალადობის, დივერსიების, მოსყიდვებისა და მისთანების. საერთოდ, ეპოქის შესწავლა მოითხოვს წინსწრებ გამოძიებას მომხდარზე, რადგან ისტორია არა მარტო თეორიაა, იგი აზროვნებისა და ხალხთა დრამაცაა.

მე ჩემი ეპოქის გზაჯვარედინებს გულგრილად არ ვათვალისწინებ, – ღირებულებებს ვეკეკავ თანმიმდევრულად, რათა შემოვიუთხრო მათ და გზა მოვუჭრა ამგვარ სულნაცვლურბას: დღის გასწვებაზე აშშ-დან ჩამოვიდა ქალბატონი მიმოზა. ბავშვობის მეგობრის თანდასწრებით საპანაშვილოდ დაიწყო გამოქობა. ახჯვრადც გაითუთვა მარვალი და პირდაპირ სიშიშვლეზე მოიცვა იგი. სიერის მეგობარს გაუკვირდა: – “რას ამბობ, ტრუსისკ ახლა ქაჯის მეტი ვინ იცვამსო”, განბარტა მან.

ქვეყანაში ინგრევა მრავალათასწლოვანი ღირებულებები, თაობა აღვარცვლებული სიშიშვლეით აყვადრის სამშობლოს საკუთარ თავს: უკვე გაწყეთ, ე. წ. უფლებადამცველმა გიორგი ტატიშვილმა

(ახალგაზრდა კაცმა) ქვეყნის საკონსტიტუციო სასამართლოს ამ დღეებში (2016 წ. 28.01) სარჩელით მიმართა, რომელშიც ლბბტ-ური თემის (როგორც თვითონ ამბობს) დასაცავად იმადლებს ხმას. იგი მარტო ქალისა და კაცის ერთობის მიჩნევას ოჯახად, უამბოხდება და ერთსქესიანთა ქორწინების დაკანონებას მოითხოვს.

ცხადია, ჩვენი ქვეყნის პოლიტიკური მდლოლობა (და არა მესადავეობა) აგრესიული გლობალიზმის მიზნობრივი ხელმრუდობით ჩაიბარა თაობამ, რომელიც დაცლილია ზნეობისგან, არ იმუხტება ძალისხმევით “თუ დედავით არ ხარ გაზრდილი”; არა, “ქართველი, ხელი ხმალს იგარ” არ ემაფშაღებია, “კუჩხბუდინერი” არ მიუძღვება სარეცლისკენ, არ გაანიაა ეროვნული საზრისი, ვერ მოიბეღლა ჭკუა, შესაბამისად, მას დედა ეკლესიის მადლმოსილება, წმინდა ილია მართლის სწავლება “მამული, ენა, სარწმუნოება” და “კოლხური კოშკისეული” ამხედრება “უფავ ბეთანიას, თაყვანი ვეც თამარს!” 1921 წ. 25 თებერვლი, კონსტანტინე გამსახურდიან – არ ამინაარსებს როგორც პიროვნებას. პირიქით, ეს ყველაფერი გაზტკეცილზე უადვილოდ შემოფეთებულ გადახრასავით აბრკოლებს ამ სანამქსტნიკო ფეხსაყობას. ამიტომ, შემთხამთოფილი “გადინაშთისადმი” მათი დამოკიდებულებაც სათანადო შორისდებულებით იწყება. ვინაიდან უფლებადამცველები იმადროულად მოვალეობას და პასუხისმგებლობას არ მოიცავს, საშუა აგრესიისკენ. წინამდებარე წვრთნაშეუსმენლობაც სასესებით ნებაყოფლობით გახდა თვითმკვიდრდება ხრწნადობასა და უხვადღეობაში, რაც ევრო-ატლანტიკური რასიზმის სამოქმედო პროგრამაა ადგილებზე. აქ უბედურება ის გახლავთ, რომ ეს ყველაფერი დემოკრატის კრიტიკიუმადაა მიჩნეული.

თუ ჩვენ ვთანხმდებით, რომ ეროვნულ-სახელმწიფოებრივ ღირებულებების სისტემათა, ანუ ეროვნულ-სახალხო იდეოლოგიის გარეშე ქვეყნის მესაჭეობა ნისლიან ამინდში ოკეანეში გემის უკომპასოდ მართვის ეტოფარდება, ნუ გაგვიკვირდება მაშინ ჩვენი მიღვადობისკენ ასე წინაგაუხედავად, თუქცა შთაგონებით გამწყობრებული საზოგადოების გატყუება: ცხადია, რაკი შეუვინებლობა კი არა, ყავლგასული გადმონაშთია “მამული, ენა, სარწმუნოება”, ანუ “არ არის ღმერთი, ყველაფერი ნებადართულია” (თ. დოსტოვესკი), მაშინ თაობას ნება ეძლევა საკუთარი დედის ბაყვებზე (ზახა ბურტუკლამე) ამოწმოს პირადი რაობის სიერტე-სიგანებები.

მესმის, ევრო-ატლანტიკური რასიზმის მსოფლმხედველობრივი სულისკვეთებით აღზრდილი ფეხსაყობა არ გამოთრევა სამშობლოსადმი სიყვარულსადაც გამომდინარე მიმუღობით მამულთან, მაგრამ ჩემთვის გაუგებარია სიძულვილის ასეთი უკიდვანობა, რითაც ეს სიმრავლე ითვალსაწიერებს საკუთარ წინაბრებს (ნიკა ვგვარამიმ ოპერა “აბეხლომ და თორე” “ორეშად” გამოაცხადა. როგორც უკვე აღვნიშნე, 2016 წლის 30 იანვარს ზაქარია ფალიაშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო ოპერისა და ბალეტის თეატრში შედგა მისი მორიგი პრემიერა (სეზონის გახსნა), რომელსაც მსოფლიოში სახელგანთქმული მუსიკათმცოდნეები და ხელოვანები ესწრებოდნენ, ვინაიდან დარბაზმა ყველა მსურველი ვერ დაიტია... ამდენად მუსიკისმეფარულმა საზოგადოებამ მიმდებარე, ქართულ ხელოვნებაში აბუშვებრახებულთა სავანეში მოიყარა თავი და იქ, მათთვის სახელდახელოდ გამართულ კონცერტზე უსმინდა თვითმაგალი ბოღმისგან, – ნიკა ვგვარამისგან დაწუნებულ ისეთ ღვთიწვლომილებას, როგორცაა ქართული პანგი. ეს იყო ზნეობრივი სილა გაურეცხავ ლოყაზე. სწორედაც რომ საამდროოდ ნათქვამი, “შენი არ იცოდე და სხვისი არ შეისმინო”. ...და კიდევ: “შენი ქვეყნის დაქცევა თუ გინდა, სათავეში ბავშვი ჩაუყენო...”

დიას, მსოფლიომოვლილ, მაგრამ მაინც მოგარეუბნედ (პროვინციულად) დარჩენილი ნიკა ვგვარამისთვის ქართულ პანგებში სულიერი ნავარდი ტანჯვაა და არამშობლიურობა გახლავთ იგი, ამიტომ დისკომფორტს განიცდის იმგვარად, ჩვენს მეტობელ რუსებს რომ შეუნიშნავთ: “Что нноха без собаки”-ო.

მას სხვა, ჩვენი, “დროს ვერ დაწული” ცნობიერებისთვის გაუგებარი, მაგრამ მისთვის მორგებული სანეტარო და თვალდამოწყვებული გარემო ემშობლიურება. აქედან გამომდინარე, ბუნებრივია, თავსაც იმგვარად იარხენებს, როგორც გადმოფერტხვის შემდეგ კვლავ თავის

ქოვას მითაფშესაფრებული რწილი!.. კი ბატონო, მხედველობაში მაქვს ის მდგომარეობა, როდესაც “Enoxa в Cobake”-ა!.. ანუ ნებივრობს იმ მიდამოებში, სადაც, “ჯულბარსას” გნებავთ “შარკას” თავისი სასირცხვირები აქვს დისლოცირებული...

დიას, ამ სიმრავლემ დაივიწყა, რომ არსებობს ქვეყისა და მეტყველების წესები, ზრდილობა საერთოდ, რომ კანონებს მიზნობრივად ქმნიან ადამიანები, რომლის სისწორე ზოგჯერ ზნეობრივი სამართლიანობის მიჩიუმს არ ედრება, რომ მათი ცნობიერი სვლაგები ბუნების წესებს უპირისპირდება და ღმერთთან შესარკინებლად ემხადება, მეტიც, სწორედ აქეთვე აქსიანებს და აგულიანებს მათ ტექნოკრატული და საეკლესიოს ევრო-ატლანტიკური რასიზმი, ამიტომ არ ჩამოდის მათი ტელეეკრანებიდან ისეთი შემორწყვები, როგორც იყო “რუსთავი-2“-ის მიერ 2016 წლის 31 იანვარს გადაცემა “P.S.”-ში მეუფე სპირიდონის გალანდღვის მცდელობა, რაც დედა ეკლესიისათვის სახეისი გატყუება ისახავდა მიზნად. ამ ვირეშმაკული სიბილწის მიზეზი ის გახლავთ, რომ მთიან აჭარაში, ხელოვნური სინდრეებისა და დაბრკოლებების მიუხედავად, ნელა, მაგრამ მაინც თანმიმდევრულად უბრუნდება მოსახლეობა წინაპართა სარწმუნოებას, ანუ მართლმადიდებლობას ე. ი. თავის ქართველობას – წართმეულს ასე უმოწყალოდ!.. აი, რას არ უოივდება “ქრისტიანული” ტექნოკრატის დასავლეთი”.

ამდენად, საქართველოსთვის თავსმოხვეული დივერსიულ-ეთნოფობრიკაციული ინდუსტრიის ქარხნებსა თუ მათს დამხმარე მეურნეობებში წამითაც არ შეჩერებულა ხუთწლოვანი გვემების მიხედვით და ქართველი ერის ნედლეულად გამოყენების გზით ევრო-ატლანტიკური რასიზმისთვის ადგილზე შესაბამისი საოკუპაციო კონტინგენტის წარმოება.

აქედან გამომდინარე, იმ სამ ავტორმბას, რომელიც თავის დროზე ქართულ მიწაზე „არაქართულ“ ქვეყნად შემოგვენადმა, სახელმწიფო აუცილებლობის შინაარსით შემოეშვლა სხვადსხვა „არასამთავრობოთა“, “უფლებადამცველთა” თუ “უმცირესობათა” ქართველ საბოთით სუცრახმები. გასაგებია, მათი მოვალეობები, ისევე როგორც წინამდებარე ასსრების, ქართველი ერის გადამგარეული პირობების შექმნაა. შესაბამისად, თითოეულმა ასეთმა საგანგებო გამოიწვევებორებამ ქართული სულიერებისა და ვინაობის წინააღმდეგ საომარ მოქმედებებში საკუთარი ფრონტის ხაზი გაიპიროუნა და შეუქმნა რა სააღყო მდგომარეობა ქართველთა გონითი განფენის სიერცეს, ჯერ კიდევ ქართველობაშენარწუნებული მესხიერება აიხულა საველუსასანგრო მდგომარეობის წესებში ცეცხორა. სამწუხაროდ, ფართო საზოგადოებისთვის თავსმოხვეულმა მხერგაბურუსებამ თუ ყურდახშობამ ასეთი საგანგებო სიხვადე ფართო მოსახლეობის შეუიარაღებელ მხერვას შეუჩიბა.

ევრო-ატლანტიკური რასიზმი, ყოველგვარი არგუმენტის გარეშე გვეკარნახობს და თავს გვახევეს რა თავისი თამაშის წესებს, ადგილებზე საკუთარი დივერსიულ-ეთნოფობრიკაციული ინდუსტრიისგან მოითხოვს კიდევ მეტი შეიქმნას და სათანადო კონტინგენტით უბრუნეულყოს საქართველოში პროვოკატორთა “იანიეკები” (უჯრედები), რაც მთავარია მართლმადიდებლობას ჩაანაცვლოს სინკრეტული “მორწმუნოება”, ამასთანავე ეროვნულ თვითშეგნებას საპირწოდედ ჯერჯერობით ასევე სინკრეტიზმი აუჯებროს. საზოგადოების ის ნაწილი, რომელიც, ბოლოსდაბოლოს, ძილქშიდან გამოღვიძებას იწყებს, მაგრამ ჯერ კიდევ პკონია, რომ ჩვენს ჭურქემ უფის ხმას აყოლილთა სექტამ, გნებავთ ჯოგმა შემოითარეშა, თანამოსანგრის ვალდებულების შესაბამისად ვაფროხილებ, არ არის ასე მარტივად – ჩვენთვის სამამულე ომის ყოფნა-არყოფნაში ჩაგვითრეის ჩვენ...

აგრესორის ერთ-ერთ ფრთას, რომელმაც, როგორც გითხარით, საომარი მოქმედებებისთვის პირადი ფრონტი გაიპიროვნა, შემოთხსენებული “უფლებადამცველი” გიორგი ტატიშვილი (გახსოვთ, საკონსტიტუციო სასამართლოს სარჩელით რომ მიბადეცია, ერთსქესიანთა ქორწინებას გვიკრძალავენ და შემოგვეშველეთ). დიას, ეს გიორგი ტატიშვილი ლბბტ-ურ სიმრავლეს თქმს უწოდებს (ვისაც ეს სარჩელი მხოლოდ გიორგის წამოცხადება პკონია და მის იქით არ ესმის დიდმპყრობლური ღირეტივია, ის ჭურშია ჩარჩენილი დღესაც).

(გაგრძელება მე-9 გვერდზე)

რუსო სიჭყვათა კოლხური ნარკოპოლიტი

(გაგრძელება წინა ნომრიდან) ფუქს ამ თეონიმისა „არტემი“ ჩვენ ვუკავშირებთ კოლხურ სიტყვას „ქართამი“...

აი, რას წერს ამ სიტყვის შესახებ ლადო ალფენიძე (გაზეთი „ერი და საზოგადოება“, 1997, თებერვალი, გვ.10): „მე ჩავატარე სამეცნიერო ექსპედიცია ოდიშში და შევისწავლე კოლხური სიტყვის „ქართას“ ყველა მნიშვნელობა...“

ჩვენი ვარაუდი არტემიდეს კოლხობაზე რომ რეალურია და ეს თეონიმი მომდინარეობს ფორმანტ „ქართამი“-დან, სწანს იქიდანაც, რომ არტემიდე მთვარის ქალღმერთია, ხოლო „ქართა“ ქობალას მიხედვით ნიშნავს-ბაკსს (მთვარისას), ხოლო ალფენიძის მიხედვით „მთვარის გვირგვინს“, „მთვარის წრეს“.

მოვიყვანოთ ქალღმერთ „არტემიდეს“ განმარტება აკაკი გელოვანის „მითოლოგიური ლექსიკონიდან“: „არტემიდე (არტემის-იდოს) – ზევსის და ლეტოს სახელოვანი ასული, აპოლონის ტყუპი და, დიდი დელოსელი ქალწული... ბერძენთა ერთ-ერთი უძველესი და უმთავრესი ღვთაება... ეტიმოლოგია სადავოა: „დათვის ქალღმერთი“, „დელოფალი“, „მკვლელი“.

თუ ჩვენი ეტიმოლოგია საბოლოოდ გამართლდება, რისი იმედიც გვაქვს, მაშინ ზემოთ მოყვანილი ეტიმოლოგიები („დათვის ქალღმერთი“, „დელოფალი“, „მკვლელი“) სადაო კი არა, აბსოლუტურად მიუღებელი გახდება.

არტემიდე რომ კოლხურ (პელაზგურ) სამყაროს განეკუთვნება, რაც მტკიცდება ამ თეონიმის კოლხური წარმომავლობით, ეს ასევე, მტკიცდება პირველი თაობის დიდი ღმერთის კრონოსის სახელის ეტიმოლოგიიდანაც (დორონ-თი, კრონ-ოსი), ხოლო კრონოსი მითოლოგიის მიხედვით ზევსის მამა იყო, რომელიც (ზეუსი) თავის მხრივ არტემიდეს მამად გვევლინება. ე.ი. არტემიდე, როგორც მისი სახელის ეტიმოლოგიით, ასევე „გენეალოგიით“ კოლხურ სამყაროს განეკუთვნება.

განსაკუთრებით ძლიერი იყო არტემიდეს კულტი ეფესოში. ტაძარიც იქ ჰქონდა საუკეთესო (არტემისიონი), ქვეყნიერების მესამედ სასწაულად წოდებული, პეროსტრატემ რომ დაწვა.

აქ მინდა დავსვა შეკითხვა. იმიტომ ხომ არ დაწვა პეროსტრატემ არტემიდეს ტაძარი ეფესოში, რომ ის პელაზგური (კოლხური) წარმოშობის იყო? უნდა თქვას, რომ პეროსტრატეები რომ არ ყოფილიყვნენ, არც ღვთაებათა და მფუკთა ეტიმოლოგიები სანქცაროს იდილია დღევანდლამდე არ მოაღწევდა.

როგორც ვხედავთ, კოლხებს (პელაზგებს) არა მარტო თავიანთი ღვთაებები გააჩნდათ, არამედ გააჩნდათ თავიანთი საოცრებები (სასწაულები), რომელთაც მსოფლიოს შვიდ საოცრებას ვუწოდებთ. ამათგან, როგორც დგინდება არტემიდეს ტაძარი ეფესოში უკვე რიგით მესამეა. ე.ი. მსოფლიოს შვიდ საოცრებათა შორის, როგორც მინიმუმ სამი კოლხურ სამყაროს განეკუთვნება, ხოლო რაც შეეხება დანარჩენ ორს: ეგვიპტის პირამიდებს და ჰალიკარნასის მავზოლეუმს, ამათ

შესახებ ჩვენ ვწერდით ჟურნალ „ცოტნეიდელში“ (ჟურნალი „ცოტნეიდელი“).

გამახსენდა ამ ბოლო ხანებში მალაზიათა ქსელ „ბიბლუსში“ წიგნებად გამოცემული „ჩვენი ღირსებანი“ (სულ 6 წიგნია გამოცემული). წარმოდგენილი მაქვს თურა რეზონანსი იქნებოდა და რა სახეს მიიღებდნენ ეს წიგნები თუ მათში გათვალისწინებული იქნებოდა ის თემები და ის საკითხები, რაზედაც ჩვენ გვაქვს საუბარი. ახლა კი მოვუბრუნდეთ ისევ ქართამს. ქართამი, რომ ღმერთთა და მფუკთა გამონაკლისი სახელი არაა, ეს სწანს ლადო ალფენიძის ნაშრომიდან, რომლიდანაც სოლიდურ ამონარიდს აქვე შემოვთავაზებთ (ლადო ალფენიძე, რჩეული თხზულებანი, ტომი III, გვ. 442-443): „ლეონტი მროველი თავის თხზულებაში „ცხოვრება ქართველთა მეფეთა და პირველთაგანთა მამათა და სათესაგათა“, რომელთაც იხსენებ „ქართლის ცხოვრება“, ახსენებს ქართლის მეფეს, რომლის სახელია ქართამი. „ქართლის ცხოვრებაში“ ორი ქართამი ჩანს. პირველი ქართამი, როგორც ლეონტი მროველი წერს, ძმისშვილია ქუჯისა, ქუჯის ციხის პატრონისა, მეორე ქართამი მისი შთამომავალია. ქართამი-უმცროსი ქართლის მეფეა...“

რას ნიშნავს ქართამი? ქართველური ლექსიკონის მიხედვით, როგორც დავინახეთ, „ქართა“ „მთვარის გვირგვინს“ ნიშნავს, ხოლო ქართამი „მთვარის გვირგვინისას“ ქართამი ქართველურში, კოლხურში იგივეა, რაც „ქართაიანი“ სალიტერატურო ენაში.

ლოგიკური იქნება – აგრძელებს ბატონი ალფენიძე – თუ ვიმსჯელებთ ასე: „ქართამი“ – „მთვარის გვირგვინისას“ ნიშნავს. ქართამი მეფეა, ან ტახტის მემკვიდრე უფლისწულია. ხომ არ მიგვანიშნებს ეს იმ ფაქტზე, რომ ქართლში, ისევე, როგორც მთელს მსოფლიოში, მეფე ღვთისგან ხელთდასხმულად ითვლებოდა, სამეფო ძალაუფლება ღვთის წყალობად იყო მიჩნეული?! ეს ალბათ საჭირო იყო იმისთვის, რომ მეფის შიში ჰქონოდათ, ტახტისთვის ბრძოლა ყველა დიდებულს თუ მუდამიოს არ გაეხდებოდა.

ახლა ისიც ვიკითხოთ, რატომ დაარქვეს ქართამი მაინცდამაინც ქუჯის ძმისშვილს? სხვა მეფენიც ხომ ქართამები – მთვარის ქართაიანები, მთვარის გვირგვინისანი იყვნენ? ალბათ იმიტომ, რომ ქართლის მეფეს ბართოს, როგორც ლეონტი მროველი წერს, ძე არ ესეა, გარდა ასულისა. ამიტომ ქუჯის ძმისშვილი დედით ფარნავაზიანი... ქართამი მოიყვანეს ქართლის ტახტის მემკვიდრედ ქუჯის ციხიდან. ქართლის სამეფოში ვინმეს ეჭვი რომ არ შეეტანა მის უფლებებში, მის მეფურ წარმოშობაში, და მის ხაზგასმით დაარქვეს ქართამი. ამას მითხრობდა წარმართ ქართველის ლოგიკა – ის ქართამია, ის ღვთის ხელთდასხმული გვირგვინისანი მეფეა.

ქართამი „კოლხიზმია“ „ქართლის ცხოვრებაშიც“, ლეონტი მროველთან. „ქართიზმი“ იქნებოდა „ქართაიანი“ რომ ერქვას.

როგორც ამ ამონარიდიდან ვტყობილობთ „ქართლის ცხოვრებაში“ ფიქსირდება ორი უმაღლესი სახელმწიფო ჩინი ტიტული „ქართამი“, რომელიც ტიტულიც წმინდა კოლხური წარმომავლობისაა, რაც არანაირ გაკვირვებას არ უნდა იწვევდეს, რადგანაც მიუხედავად იმისა, რომ „ქართლის ცხოვრებაში“ ფაქტობრივად არ არის ნახსენები სიტყვა „იბერი“ და მითუმეტეს „კოლხი“, ეს ნაწარმოები ჩვენ წარმოვიდგინებთ, როგორც დამახინჯებული „იბერიის ცხოვრება“ ან კიდევ „კოლხეთის ცხოვრება“. მაგრამ ეს სხვა თემაა და ამაზე სხვა დროს ვისაუბროთ, აქ კი მთავარია ის რომ „ინფორმაციის გაფრენის“ გამო ჩვენ დავაფიქსირეთ, რომ „ქართლში“ მოღვაწეობდა ორი ქართამი. მაგრამ „ინფორმაციამ გამოიწვია“ არა მარტო „ქართლის ცხოვრებიდან“ არამედ ბერძნული მითოლოგიიდანაც, საიდანაც შევიტყუეთ, რომ ასეთი ეპითეტით (ქართამი) იმკობოდნენ არა მარტო მეფენი, არამედ ოლიმპოს ღმერთებიც კი.

ჩვენთვის საზოგადოდ ცნობილია, რომ

პელაზგური (კოლხური) სამყარო წინ უსწრებდა ელინურ-ბერძნულ სამყაროს. მაგრამ საქმე სწორედ იმაშია, რომ ყველაფერს ამას დამტკიცება სჭირდება. თეონიმ არტემიდეს ჩვენეული ეტიმოლოგია ამ მტკიცების კიდევ ერთი მცდელობაა. ამ მიმართულებით ჩვენ მომავალშიც შეძლებისდაგვარად გავიგრძელებთ, რათა ის, რაც ვერ შეძლეს თუ ვერ მოასწრეს ჩვენმა სახელოვანმა წინაპრებმა, ჩვენმა თაობამ ლოგიკურ დასასრულამდე მიიყვანოს (ცნობილია გამოთქმა: „გოლიათის მხრებზე მჯდომი, გოლიათზე შორს იყურება“), რათა ჩვენმა შემდგომმა თაობებმა, მოეხსენებთ რა არასრულფასოვნების კომპლექსი, ამაყება და წელგამართულებმა იარონ ამ ქვეყანაზე.

მისტიური ნოსირი

„გეორგიკის“ მეორე ტომის შტუდირებისას უნებურად წიგნის ბოლოში საკუთარ სახელთა საძიებელში წააწყდეთ ტოპონიმებს: ლისირი (ნოსირი) და ლოსლორინი (ნოსირი) (იხ.გეორგიკა, 1965, 314).

გეორგიკა, ბიზანტიელი მწერლების ცნობები საქართველოს შესახებ, ტომი მეორე, ტექსტები ქართული თარგმანითურთ გამოსცა და განმარტებები დაურთო სიმონ ყაუხჩიშვილმა, მეორე შეესწავლია გამოცემა, გამომცემლობა „მეცნიერება“, თბილისი 1965.

ძალიან გამიხარდა ჩემი მშობლიური სოფლის სახელის ხსენება ამ დიდად მნიშვნელოვან გამოცემაში. შემდგომ, როდესაც შესაბამისი გვერდები წავიკითხე, აღმოჩნდა, რომ ბატონ სიმ. ყაუხჩიშვილს სტატიაც კი მიუძღვნია ჩვენთვის საინტერესო ტოპონიმისათვის სათაურით „ნოსირის ბერძნული წარწერა“ (იხ. თსუ შრომები, ტ. XVIII, 1941, 141-147).

ჩვენ საქართველოს პარლამენტის ეროვნულ ბიბლიოთეკაში მივაკვლიეთ ამ შრომების XVIII ტომს, საიდანაც მოვიყვანოთ ამონარიდები:

„პროკოპი ეკსარიელი თავის ნარკვევში DE aedificiis იხსენებს „ლოსლორინის“ ციხეს, რომელიც ოუსტინიანე მეფეს (527-565) აუგია ლაზეთში“ – შემდეგ მოყვანილია ბერძნული ტექსტი და მისი ქართული თარგმანი: „ლაზიკის მიწა-წყალზეც ააგო [ოუსტინიანემ] ერთი ციხე, სახელად ლოსლორინი, და ამ ქვეყანაში ვიწრობებიც გაამაგრა, რომელთაც ჩვეულებრივ კლისურებს ეძახიან...“ ამის შემდეგ ყაუხჩიშვილი წერს: „იგივე პუნქტი უნდა იგულისხმებოდეს ოუსტინიანე XXXI ნოეველაში, სადაც სხვა ციხე-სიმაგრეებს შორის, რომლებიც 532 წელს ზავით ბიზანტიამ უკან დაიბრუნა ირანელებისგან, დასახელებულია აგრეთვე, Lusiriv ლაზეთში მდებარეობს – ნათქვამია ნოეველაში. შემდგომ მოდი ბერძნული ტექსტი და მისი ყაუხჩიშვილისეული თარგმანი: „არქეოპოლისი და როდოპოლისი, უდიდესი და ძველი სიმაგრეები, აქვე შედის აგრეთვე ჩვენ მიერ სპარსელებისგან უკან ჩამორთმეული სიმაგრეები სკანდისი, სარაპანისი, მუქსიისი და ლოსირი და სხვა რამეც რაც კი ლაზეთში შევიძინეთ“. ავტორი (ს. ყაუხჩიშვილი – ნ.კ) სათანადოდ მსჯელობის შემდეგ აღადგენს ციხე-სიმაგრის ფორმას Lousiriv (lusiri losiri, შდრ. მუხირისი|მოხირისი).

შემდეგ ს. ყაუხჩიშვილი განაგრძობს: „...ოუსტინიანე თავის ნოეველაში იმ მნიშვნელოვან პუნქტებს, რომლებიც ირანელებს სჭერიათ 532 წლის ზავამდე, ჩამოთვლის რიგრიგად მოყოლებული იბერიის საზღვრებიდან შიდა ლაზეთისკენ: სკანდე-შარაპანი-მუხირისი. მეოთხე პუნქტად ამავე საზღვრებს შორის დასახელებულია „ლოსირი“, რომელიც როინის გაყოფებით მდებარე მნიშვნელოვან სტრატეგიულ პუნქტთა რიცხვს უნდა ეკუთვნოდეს, მუხირისის დასავლეთით, როგორც ეს სწანს ოუსტინიანეს მსჯელობის მიმდინარეობიდან. ამ პუნქტის შესახებ 1934 წელს ჩვენ გაკვირვებით ვწერდით: „ასეთი პუნქტი საზღვლისხმებელია ან სკანდე-შარაპანისის სასაზღვრო საზღვრს ან ოინონ ლაზიკაში, იქ, სადაც სპარსულ-ბიზანტიელთა საომარი ოპერაციები ხდებოდა; ამ რაიონში არის, მაგალითად, ნოსირი, აბაშასა და ტეხურს შუა, რომლის მახლობლად მდებარეობენ

საომარი ოპერაციებით საკმაოდ ცნობილი პუნქტები: სამხრეთით Mhsov-ისულოთი, ხოლო ჩრდილოეთით Arcaiopoli-ნოქლაქევი“. 1936 წლის ივლისში ჩვენ მიერ ადგილობრივ, სოფელ ნოსირში ჩატარებულმა მუშაობამ შეგვიძინა ახალი მასალები.”

შემდგომ ამისა ს. ყაუხჩიშვილი განაგრძობს: „პროფ. გ. ნორაძის მიერ ჩვენთვის გადმოცემული ცნობით, სოფ. ნოსირში ერთს ადგილობრივ მცხოვრებს უპოვია ბერძნული წარწერით აგური. ადგილობრივ მცხოვრებს ყარამან ოდიშარიასთან ჩვენ მართლაც, ვნახეთ აგური, რომელშიაც ამოჭრილია ქვემოთ მოყვანილი წარწერა. ამ წარწერის პოვნის ისტორია შემდეგია: ნოსირის იმ ნაწილში, რომელსაც საოდიშარიო ჰქვია, ოდესღაც ძველი ეკლესია ყოფილა. არაგვის ახსოვს ის ეკლესია, არც ის, თუ ვის სახელზე იყო ის აგებული, ახსოვთ მხოლოდ მისი დანგრეული კედლები. ოთხმოციოდე წლის წინათ აუგიათ ხის ეკლესია, რომლის შენობა დღესაც დაცულია. 1902 წელს ადგილობრივ მცხოვრებლებს გადაუწყვეტიათ ძველი დანგრეული ეკლესიის ადგილას აგოთ ახალი ქვითაგის ეკლესია. ამ იმონით მათ მოუსუფთავებიათ საჭირო მოედანი, გაუსწორებიათ ნიადაგი, ძველი მთლიანი ქვები გამოუყენებიათ, ხოლო ნატეხები ქვისა და აგურისა სოფლის გზაზე დაუყრიათ (50 ურემი ნატეხი აგური გადაუყრიათ). ამ მუშაობის დროს ერთ აგურზე რაღაც წარწერა შეუნდავს ყარამან ოდიშარიას და შეუნახავს ეს აგური, ფრაგმენტულად დაცული. მოსუფთავებულ მოედანზე მცხოვრებლებს დაუწყიათ ახალი შენობის აგება და კიდევაც ამოუყვანიათ კედლები ერთი მეტრის სიმაღლეზე, ხოლო ამა-სობაში მოუსწრია 1905 წლის რევოლუციის ამბებს და შენობის აგებისათვის თავი გაუნებებიათ (დღესაც იქ დგას ერთი მეტრის სიმაღლის ქვის კედლები).

წარწერა ამოჭრილია კვადრატულ აგურში (30 სმ სიგრძე-სიგანე, 4 სმ სისქე), რომელიც დღეს ოთხ ნატეხად არის შენახული (აკლია მეხუთე ნატეხი ქვედა მარცხენა კუთხისა), 12 სტრიქონად...

...ქართულად: „ოდევი დაჯდები ტახტზე, მაცხოვარო, და გამოიკვლევე ჩემს ფარულ საქმეებს, დამიცავი მე შენი მარჯვენიო, უკვდაო და სამების წმიდაო, ... გამაღწეო შენ, ღმერთო, წმიდისა მიერ ძისა შენისა, იესუ ქრისტესი, უფლისა ჩვენისა, რომლის შემწეობით გაგვიანათლე ჩვენ, შეგვიწყალებე ჩვენ და გამოგვიცხადე ...“

და ბოლოს ს.ყაუხჩიშვილი ასე ასრულებს ამ შრომას: „ერთგვარ დასაყრდენს „ნოსირის“ ლოკალიზაციისათვის იძლევა შემდეგი გარემოებაც. წარწერა ნაპოვნი ძველი ეკლესიის ნანგრევებში, როგორც ვთქვით, დღეს არაგვის არ ახსოვს ის ეკლესია, არც ის, თუ ვის სახელობაზე იყო ის აგებული, მაგრამ ის ხის ეკლესია, რომელიც ამ ოთხმოციოდე წლის წინათ აუგიათ დროებით, დღესაც ატარებს წმსტეფანეს სახელს. წმ. სტეფანეს სახელობის ტაძრები ჩვენში იშვიათია... და აქ ჩვენს ყურადღებას აიყრებს ის ცნობები, რომლებიც მოცემულია აგათიას ისტორიაში. 554 წელს ონოგურისთან მომხდარი ბრძოლის აღწერის დროს აგათია „ონოგურისის“ სახელის განმარტებას ცდილობს და ამბობს: „ეს სახელი (ე.ი. ონოგურისი) ძველადვე შეერქვა ამ ადგილს შესაძლებელია იმის გამო, რომ პუნები, რომელთაც ონოგურები ეწოდებოდათ, ამ ადგილას შექმნიან კოლხებს წარსულ წლებში და დამარცხებულან და ამ გამარჯვების ნიშნად და ძველად ადგილობრივ მცხოვრებლებს ეს სახელი შეურქმევიათ ამ ადგილისათვის. ამჟამად ბევრი ასე კი აღარ უწოდებს, არამედ, რადგან აქ დაფიქსირებულია იმ წმინდა სტეფანეს ტაძარი, რომელიც, როგორც ამბობენ, საკუთარი ნებით შეება მტერს საუკეთესო ქრისტიანთა გულისათვის და ჩაქოლილ იქნა მოწინააღმდეგეთა მიერ, მისი სახელი ეწოდა ამ ადგილს“.

"ოთხი ტყვია"

ვევქ! იმ წყევულ ღამეს, იმ წყევულ ღამეს, წამითაც არ მოუხუჭავს ქვემეხს თვალები, არვის ინდობდა დაბრმავებული სინარბე, გაუჩერებლად რეკდნენ ომის ხარები.

ვაჭები თვალიდან დაკარგვია ერთ აფხაზს და უკანასკნელი ბოლო ხმაზე ბღაოდა: ჰე! ხმა გამეციო! სად ხართ, ინალა?! სად ხართ, ალხაზ?!!

გონამდგრეული სოფლის ბოლოსკენ გარბოდა.

ბრძოლის ველზე წრიალებდა ქარი მსტივინავი,

ცეცხლის ალი ყელში წველებოდა ფიჭვის და მუხას.

კოჯრის ხეობას მოსდო ლომური ღრი-ალი,

როდესაც წააწყდა ბედის შემხარავ სურათს:

სადაც ხეებს ტყვისგან ტოტები სცვიო-დათ,

ნაძვის ძირას ჩახუტებულნი იწვნენ ძმე-ბი,

თვალებიდან ცრემლები ერთგვარად სდიოდათ

და სხეულებს ტოვებდნენ, ვით ბუდეს მერცხლები.

მკერდგაბზარულმა, ინალს ხელზე და სახეზე

დიდხანს ეფერა, ალხაზს თვალები უკოც-ნა.

ძეების სიკვდილმა სისხლისღვრისკენ წააქეზეს

და მოძვე აფხაზმაც თოფი უბოძა.

"- ადექი! ვერ ვიბრუნებთ რაც დაკარგუ-ლია!"

წამოღდა განრისხებული სახით და მხერ-ით,

თანამებრძოლებს შესძახა: - სისხლი მწყურია

და ერთი ორი ტყვიაც გაისროლა ზევით. შურისძიებისკენ გზებს გაუდგნენ აფხ-აზნი.

ნაპერწკლებს ყრიდნენ თვალების ფართო გახელებით -

მათ გულებში ბოღმა ყვფდა როგორც ნაგაზი

და გზად გადაეყარათ პატარა ქართველ-იც.

უცოდველ არსებას მიუვარდნენ საცე-მად,

თოფის ღულა მიუჭინეს პირდაპირ წარბზე,

(თითქოს მაგისგან იწყებენ სისხლის აღებას),

უნდა გამოეკრათ ხელი და ბოლო წამზე: აფხაზის სულის სიღრმეში აენთო ღმერ-თი,

ამბოხებულებს უყვირა: ჰეი! შეჩერდით!

პატარას მოაცილა თოფის ცოდვილი ტუჩი

და ჯაღათს ცხვირში უთავაზა ცხარე მუშტი!

"ადექი! ადექი! მომე პაწია ხელი!"

გულში ჩაიკრა ატირებული პატარა,

ლომისებურ თათებით აიტაცა ზევით და დასისხლულ ველებზე სულ ზურგით ატარა.

როდესაც მიუახლოვდნენ მდინარის ნაპირს -

იქ სადაც ტყვიები ხეებთან წყვეტდნენ კაეშირს,

სადაც ალი ვერ წველებოდა დალოცვილ ადგილს,

თავის ლომური მხრებიდან ჩამოსვა ბაეშვი.

აფხაზურად უყვირა: ულას! უცა!

რაც ჩვენსავე ენაზე ნიშნავს: ჩქარა! წადი!

ისიც მალევე შეეფარა ტყეს გაუფალს,

ალარ მონანდა არც ის და არც მისი ლანდი...

მათ უახლოვდებოდათ ომის ღრიანცველი, ძმათა შემხარავმა ხარმაც იყვილა ხვეში.

დასავლეთიდან აგუგუნდა ტყვიამჭრქვე-ვი

და აფხაზი გამირი მოჰყვა ცეცხლოვან თქეშში.

პირველმა და მეორემ გაუკაწრა მხრები,

ხოლო გვერდით ჩაუარა მესამე ტყვიამ, მაგრამ მეოთხემ გაუო ლომური მკერდი

და სამუდამოდ შეუერთა მიწის წყველი-ადს!

ნიკა ბაბაღუა

"ოთხი ტყვია"

ფეისბუკში გამოქვეყნებული ეს ლექსები დაეით ქობალიამ გადმომიგზავნა საკუთარი კომენტარით, რომელსაც გთავაზობთ უცვლელად.

"მხოლოდ ქართველს და აფხაზს შეუძლია ასეთი სახის შექმნა!

მხოლოდ ქართველს და აფხაზს შეუძლია ომით დანგრეულის და დამწვარის გამთელება!

...ორი კვირის დაწყებული იყო ომი ენგურს გაღმა. იმ დროს, ჯერ კიდევ ტელევიზიაში ვირიცხებოდი და მაშინდელ თავგაცებს ვთხოვე საგანგებო უფლე-ბამოსილების წერილი მოეცათ ჩემთვის,

რომ ქვეყნის შიგნით დაუბრკოლებელი გადაადგილება შემძლებოდა. მაშინდელი ტელევიზიის საბუთი იმ ყანალებზეც მო-ქმედებდა,

შეგარდნაძე-უსენებელის ხელდებით, სამთავრობო სტატუსით რომ ძარცვავდნენ და ძალადობდნენ საკუთარ ხალხზე!

11 თვე დავყავი ომში, ტელეკამერით, ფოტოაპარატით და ჩანაწერების ბლო-კნოტით ხელში. უამრავ უცხოელ კოლეგას შეეხვედრებოდა იმ დღეებში ენგურს გაღმა თუ გამოღმა და მითხროვია - თქვეთ, რომ ეს არ არის „ქართველ-აფხაზთა ომი“,

რომ საქართველო სხვა ქვეყნების ჯარებს ეომება, თქვენნი ნათქვამი შორს გაგარდება, იქნება საქმეს ეშველოს, დაგვეხმარეთ-მეთქი!

ყველა ერთხმად მპასუხობდა - „თქვენმა პრეზიდენტმა შეგარდნაძემ თქვას, რომ „საქართველო ელცინის რუსეთს ეომება აფხაზეთში“ და მაქსიმუმ ოცდაათს საათ-

ში მთელ მსოფლიოს აგადაპარაკებოთ!"

შეგარდნაძე-უსენებელს ეს ვერავინ დააძღვეინა და მხოლოდ 1998 წელს თქვა პირველად - „არ ვიცოდი და, თურმე, ელ-ცინის რუსებს ვეომებოდით აფხაზეთში!"

არადა - მთელმა საქართველომ იცოდა ამის შესახებ!

„საქართველო-აფხაზეთის ომი“ მტრის მოგონილი რომაა, მარტო სომეხთა უზნეო და თავხედური განცხადებებიც კმარა -

„ქართულ ფაშიზმის წინააღმდეგ“ სომეხთა გამირული ბრძოლების შესახებ“, ინტერ-ნეტსივრცეს რომ აბინძურებს და კვლავაც ქართულ-აფხაზეთი ურთიერთობის დაძ-აბევას ემსახურება!

კარგა ხანია, სომეხები დაუფარავ უკმაყ-ოფილებას გამოთქვამენ ქართულ-აფხ-აზეთი ურთიერთობის დათბობის გამო და აფხაზეთის ხელისუფლებაში მოსვლით იმუქრებიან, რომ რუსების მიერ ინსპირირე-ბული და სომეხების მხარდაჭერილი, ძმათამკვლელი „ომის მონაპოვარი შეინარ-ჩუნონ!"

- ეს არ უნდა მოხდეს!

- ყველაფერი უნდა ვიღონოთ, რომ ეს არ მოხდეს!"

ოღონდ მარჯვენას მქონდეს მრთელობა და გული სიყვარულით გულბოდეც,

ვერავინ წამართმევს ქართველობას, ვისაც როგორც არ უნდა სწყუროდეს!

მე ვერ დავიღამ მოლაღატის გვირგვინს, გინდ ჯვარს მაცვან, გინდ ყელს ჯაჭვი მეტას,

მოძულე ტომთა ენაზე დიდინს - ვარჩევ ჩემსავე ენაზე ყვფას!

სინანული თვალს მომდგომია ცრემლად, გასულ დღეთა შავი აჩრდილი დამდევს, არ ვარ პირმოძლიმარი როგორც ძვე-ლად,

გულზე ცოდვათა მიმე ღოდი მადევს! წარსული ნაიარევეზე მამიჯებს.

აღარ მყოფნის ნუგაში ერთგულ სულთა, დამე მითვლის უკანასკნელ ნაბიჯებს,

არაფერი იქნება როგორც მსურდა! ამომავალ ცისკარს ხელით ვერ შეეწე-ლი,

არ მინდა სხეთა მირაჟებს ვიცავდე! უკვე გვიანია,ვერაფერს შეეცვლი,

გოღება მიმყვება კუბოს ფიცრამდე! ვგრძნობ მოახლოვებულ მიწის სიცივეს,

მალე ამომხდება სული ვნებული, წვიმის მაგივრად ცრემლები იწვიმებს,

ბედი! ო, ბედი მქონია წყევული!

ნიკა ბაბაღუა

(ვუძღვნი ჩემს უმცროს აფხაზ ძმას - ნიკა ბაბაღუას)

მურზაყან, ის პალმა გაზრდილა რამხ-ელა,

ზღვისპირას ერთად რომ წვალებით გა-დაერგეთ,

ბავშვებს თუ გვიყვარდა, არ მინდა გამხ-ელა,

დიდებმა ერთურთი რატომღა დაგკარ-გეთ?!

რამხელა გაზრდილა მურზაყან ის პალ-მა,

გულს მიკლავს სიშორე, დარდისგან გათანგულს,

რად მინდა დღეები ათენოს ცისკარმა, თუ შენთან ვერ დავლევ ფიალით ვახ-ტანგურს.

მურზაყან, მორდულ და სისხლ-ხორცად ხმობილო,

ერთი გვყავს მტერი და გვიბზარავს მუხარადს,

ათასგზის სიკეთეს გისურვებ ძმობილო, აფხაზეთ ენაზე - ბზიარა უხალატი!

ენლი ნამსიწვირიძე

"ენლი ნამსიწვირიძეს პასუხის პასუხად"

სიყმაწვილეში ერთად დარგული პალმის ოცნებას ქარი მოგვიტანს,

კვლავ აუღერდება სულ სხვა პანგური ვორიდაი რი და და ვორიდა,

ვორიდაი რი და და ვორიდა! მამაპაპურს მივუსხდებით ერთად,

ღვინოს დედა მოგვიტანს დოქით და სავეს ფიალით შეგებახებთ ერთხმად,

ვორიდაი რი და და ვორიდას, ვორიდაი რი და და ვორიდას!

ადილინდება მუწჯი კოლორი და სიოც დაუბერავს შორიდან,

დარდი მოგვწყვეტა ვით ხეს ფოთოლი, ვორიდაი რი და და ვორიდა,

ვორიდაი რი და და ვორიდა! დამე და მთვარე მოვლენ წყაროსთან,

როგორც ასულნი,როგორც ორი და, გულში წამით იფეთქებს ბავშვობა,

ვორიდაი რი და და ვორიდა, ვორიდაი რი და და ვორიდა!

ელბრუსის მხრებზე დილა მოჯდება, მოჯდება,როგორც თეთრი ქორი და ისევ ახლიდან! აღარ მორჩება

ვორიდაი რი და და ვორიდა, ვორიდაი რი და და ვორიდა!

ნიკა ბაბაღუა

ამ სტროფებიდან აშკარად ჩანს, რომ რაც არ უნდა ეცადოს ჩვენი დაუძინებელი მტერი, ქართველები და აფხაზები დასავე-წყებლად ერთმანეთს ვერასოდეს გავიმე-ტებთ!

სასახლე თუ მფარვახანეთა კოშკი - რა ისტორიას

ზუგდიდის ბოტანიკური ბაღის შესასვლელში არქეოლოგიური გათხრების შედეგად აღმოჩენილი ნანგრევების წარ-მომავლობაზე განსხვავებული მოსახრებები არსებობს. კვლევის სამუშაოები ჯერ არ დასრულებულა, ის დროებით შეჩერებუ-ლია, თუმცა რა შენობასთან გვაქვს საქმე, ვარაუდებს უკვე გამოთქვამენ.

ზუგდიდის გამგეობის ძველთა დაცვის განყოფილების უფროსის ლაშა ჯიქიას აზრით, ეს შესაძლოა სამეგრელოს მთავრის, დავით დადიანის დის სასახლე იყოს, რადგან ნაშთი, რაც სამუშაოების წარმოების პროცესში გამოიკვეთა საკმოდ ვრცელია. მაგრამ აღნიშნავს იმასაც, რომ ისტორიულ წყაროებში ამ ტერიტორიაზე სასახლის არსებობის შესახებ ცნობები დაცული არ არის.

აღმოჩენილ ნაშთზე განსხვავებული მოსაზრება აქვს საქართველოს მემორიების სასახლის დირექტორს და „დადიანების სასახლეთა გადარჩენის ფონდის“ თავმჯდომარე გიორგი კალან-დიას. მისი თქმით, ბოტანიკური ბაღის შესასვლელში ისტორიულ წყაროებში, მათ შორის ონა მეუნარგვას მონაცემების მიხედვით, მდებარეობდა ე.წ შენგელაიას კოშკი, ამიტომ აღმოჩენილი ნანგრევები

ვერ იქნება სამეგრელოს მთავრის, დავით დადიანის დის, პუპი დადიანის სასახლე. კალანდიას განმარტებით, საუბარია სასახლესთან არსებულ საგუშაგო-კოშკზე, რომელზეც ზარბაზანი იდგა და ყოველი მნიშვნელოვანი მოვლენის დროს - უფლისწულის დაბადება, შობის დღესასწაული, ახალი წლის დადგომა, დელოფლის ინაუგურაცია თუ მთავრის მიერ განსაკუთრებული სტუმრის მიღება, ამ კოშკიდან ზარბაზანს ისროდნენ.

„ისევე, როგორც ეს ხდება ბუკინგემის სასახლეში, ინგლისში. ანუ, როგორც შეესაბამება ვეროპულ სასახლეს, ასეთი ცხოვრებით ცხოვრობდა ზუგდიდის და-დიანების სასახლე. ამიტომ, უნდა ვივა-რაუდლოთ და სავარაუდოდ ასეა, რომ ბოტანიკური ბაღის შესასვლელში იყო შენგელაიების საგუშაგო-კოშკი“, - განუცხ-ადა მან „ლაივპრესს“ და დასძინა, რომ მისგანაც არქეოლოგიური სამუშაოების წარმოებას, რამაც ძალიან საინტერესო შედეგები უნდა მოგვცეს.

ახნაური ზურბა შენგელაია, ვისი სახ-ელიცაც ისტორიულ წყაროებში ეს კოშკი მოიხსენიება, მწერად ღუო ქიანგელის ბაბუა იყო. მერიის ძველთა დაცვისა და ტურიზმის განყოფილების უფროსი ბესიკ

ინახაზს დადიანების ბაღში

არახამია ამბობს, რომ დადიანების სასახლეს შემოვლებული ქონდა ე.წ ჭიშკრის მცველი კოშკი, რომელიც მღე-ბარეობდა არა ბოტანიკური ბაღის შესასვლელში, არამედ სასახლის ახალი ჭიშკრის ტერიტორიაზე. დღევანდელი მეო-რე სკოლის მიმდებარედ. ბესიკ არახამიას თქმით, ეს, მათ შორის, სოლომონ (ვაიშვილის ნარშორმიდანაც ირკვევა. რა შენობასთან შეიძლება გეჭონდეს საქმე, როცა აღმოჩენილ ნანგრევების იდენტი-ფიცირებას ვცდილობთ, განმარტა:

„ვარაუდების დონეზე ამ საკითხს ვერ გადავწყვეტთ. მეტიერული მიდგომა, არ-ქეოლოგების ჩარევაა საჭირო, რომ დავაზუსტოთ, რომელ ტერიტორიაზე რა იყო.“

მათგან განსხვავებით, ბოტანიკურ ბაღში განხორციელებული არქეოლოგიური სამუშაოების ხელმძღვანელი რევაზ პაპუაშვილი თითქმის დარწმუნებულია, რომ აღმოჩენილი ნანგრევები დადიანების ძველი სასახლის ნაშთია, რომელიც დაი-წვა. მისი თქმით, იკვეთება ძალიან დიდი, თითქმის 100 მეტრის სიგრძის შენობა, ბევრად დიდი, ვიდრე დღეს შემორჩენილი სასახლეებია, ამიტომ ის შენგელაიების კოშკი ვერ იქნება.

აღმოჩენილი ნანგრევები

„არსებობს ყველანაირი საფუძველი, რომ მოვიაზროთ რომ ეს სასახლე, მერე, ნიკოსეული სასახლის ადგილას ააშენეს. ისიც განადგურდა ცოტა ხანში და ააგეს კვატერინესული სასახლე. მერე უკვე ნიკოსეული სასახლე დააშენეს ნანგრევე-ბზე. კოშკი როგორც წესი პატარაა. კოშკი შეიძლება შემადგენელი ნაწილი იყოს რაღაც კომპლექსის, მაგრამ ეს დიდი კომ-პლექსია. მრავალი ოთახებისგან შედგება“, - გვითხრა რევაზ პაპუაშვილმა.

არქეოლოგის თქმით, აღმოჩენილი შენო-ბის გვემა, ოთახების რაოდენობა, მათი დანიშნულება უცნობია, მაგრამ ფაქტია, რომ ბოტანიკური ბაღის შესასვლელში „გრანდიოზული ნაგებობის ნანგრევებია“.

შესაძლოა თუ არა სამუშაოების დას-რულების შემდეგ შეიცვალოს პირველი მონაცემი, გვითხრა, რომ შეიძლება მოხდეს ყველაფერი, თუმცა ამ ეტაპზე ეს სა-ფუძველი არ არსებობს.

„ობიექტები უნდა მომზადდეს, ტურის-ტულად საინტერესო რომ გახდეს. მათ ამისთვის სჭირდებათ შესაბამისი გარემოს მოწყობა, ადამტაცია“, - გვითხრა ძველთა დაცვის განყოფილების უფროსმა ლაშა ჯიქიამ.

ენლი თოლორაია

ისპანახისბან ბურნუთი არ ბამოვო, ანუ... ვინ არის ალექსი ბაბისონია?

გაგრძელება. დასაწყისი იხ. №370, 372, 374, 377

გაბისონიას თავის მართლებას სხვა დროს ვისაუბროთ. ზემოთ აღვნიშნე, რომ უკვე სამი წელიწადია ეს უნუგეშოდ გახრწნილი სულის მქონე პიროვნება უსინდისოდ ხრავს და აღნიშნავს-მეთქი ჩვენს ბიუჯეტს, პრემიებსა თუ დანაშაულების თქვენი, და მკითხველს დავირდი, რომ ამასზე სხვა დროს უფრო ვრცელად დაწვრილებით მექნებოდა საუბარი...

ვასრულებ ახლა ამ დანაშაულებს და შევეცდები, საკრებულოს თავმჯდომარეს საჯდომით მწარე ნიორი დავანაყენო.

ორიოდე სიტყვით ყურადღებას გავამახვილო მარტვილის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს აპარატის მოსამსახურეთა საშტატო ნუსხაზე. 2013 წლის მდგომარეობით, თუკი საკრებულოს აპარატში სულ რვა თანამშრომელი მუშაობდა, 2014 წლის სექტემბრის დღემდე, ანუ საკრებულოს თავმჯდომარის პოსტზე ალ. გაბისონიას კანდიდატურის „გამისაქმების“ შემდეგ, საკრებულოს აპარატის საორგანიზაციო საკითხთა, საზოგადოებასთან და მედიასთან ურთიერთობის სამსახურებში განყოფილება ოთხამდე გაიზარდა; თუმცა ამ განყოფილებას საზოგადოებასთან და მედიასთან ურთიერთობის თვალსაზრისით, 2014 წლიდან მოყოლებული დღემდე, თუ არ ვცდები, ხელშეწყობა არაფერი გაუკეთებია. ამის გარდა, საკრებულოს აპარატის საშტატო ნუსხას დაემატა საფინანსო და მატერიალურ-ტექნიკური უზრუნველყოფის განყოფილება, სამი შტატი. ესეც არ იკმარა გაბისონიამ და შტატგარეშე მოსამსახურეების სახით შემოგაჩენა მდივან-რეფერენტის, მძღოლის, დამლაგებლის (მანამდე საკრებულოს არავინ აღაგებდა?), სოციალურ საკითხთა, სამანდატო, საპროცედურო და იურიდიულ საკითხთა, ეკონომიკის, ინფრასტრუქტურისა და სივრცით-ტერიტორიული დაგეგმარების საკითხთა კომისიების კონსულტანტებისა და სხვათა, თანამდებობები, ანუ, რაც 2014 წლის სექტემბრამდე იყო, ის არ იკმარა ალ. გაბისონიამ: შტატგარეშე მოსამსახურეთა სახით საკრებულოს სამსახურ ნუსხას კიდევ შეიღო მოსამსახურე დამატა. პატივცემულმა თავმჯდომარემ კარგად იცის (თუმცა ყურს იყრუებს), რომ „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-8 მუხლის შესაბამისად შტატგარეშე მოსამსახურე არის პირი, რომელიც დანიშნით ან შრომითი ხელშეკრულებით, გარკვეული ვადით მიიღება სამსახურში, არამედ მოხდა ანაზღაურებად, ხოლო მუნიციპალიტეტის შტატგარეშე მოსამსახურეთა რაოდენობას საქართველოს ორ-

განული კანონის – „ადგილობრივი თვითმმართველობის კოდექსის“ შესაბამისი მუხლი არეგულირებს. კერძოდ, შტატგარეშე მოსამსახურეთა რაოდენობა არ უნდა აღემატებოდეს გამგეობისა და საკრებულოს აპარატის საჯარო მოსამსახურეთა საშტატო რაოდენობის 10%-ს. მაშასადამე, მუნიციპალიტეტის შტატგარეშე მოსამსახურეთა რაოდენობა არ უნდა ყოფილიყო 13 ერთეულზე მეტი. მარტვილის მუნიციპალიტეტში იმდენადიანი გაზრდა კი ასეთ სურათს იძლევა: მუნიციპალიტეტის მიერ შტატგარეშე მოსამსახურეთა რაოდენობა ხელშეკრულებით რაიმე კონკრეტულ დავალებას კი არ შეიცავს, არამედ იგი აწესრიგებს შრომით ურთიერთობებს მუდმივ ამოცანათა შესასრულებლად.

დაიხ, ძვირფასო მკითხველო, 2015 წლის მანძილზე გაფორმებული შრომითი ხელშეკრულებების საფუძველზე მარტვილის მუნიციპალიტეტის წარმომადგენლობით და აღმასრულებელ ორგანოებში დასაქმებული იყო სხვადასხვა რაოდენობის შტატგარეშე მოსამსახურეები, რომელთა რიცხოვნობა თვეების მიხედვით იცვლებოდა. კერძოდ, ხუთი თვის მანძილზე ირიცხებოდა 19, სამი თვის მანძილზე – 18, ორი თვის მანძილზე – 20, ხოლო თითო თვე – 16 და 21 შტატგარეშე მოსამსახურე.

გაბისონიამ, ამ პოლიტიკურმა ტარბოზარმა, თუ არ იცოდა, აუცილებლად უნდა სცოდნოდა, რომ „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის 35-ე და 54-ე მუხლების პირველი პუნქტების შესაბამისად საკრებულოს თავმჯდომარისა და გამგებლის უფლებამოსილებას განეკუთვნება შტატგარეშე მოსამსახურეთა წახალისება მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ამას მათთან გაფორმებული ხელშეკრულება ითვალისწინებდა.

როგორია რეალური სურათი? მარტვილის მუნიციპალიტეტში 2014-2015 წლებში პრემიის სახით სულ 605, 5 ათასი ლარია გაცემული. მათ შორის 2014 წელს – 328 ათასი, ხოლო 2015 წელს – 277, 0 ათასი ლარი. აქვე უნდა შევნიშნოთ, რომ საკრებულოს მიერ პრემიის გაცემასთან დაკავშირებით დებულება შემუშავდა 2014 წლის 21 ნოემბრის №41 დადგენილების საფუძველზე, ხოლო საკრებულოს შტატში რიცხულ და შტატგარეშე (ხელშეკრულებით აყვანილ) თანამშრომლებზე პრემიების გაცემის შესახებ შესაბამის ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტს, რასაკვირველია, გაბისონიას ხელმოწერა „ამშვენებს“. ცნობისათვის: მუნიციპალიტეტის შტატგარეშე მოსამსახურეებზე პრემიის სახით დამატებითი

ანაზღაურება გაცემულია 2,5 ათასი ლარის ოდენობით, კონკრეტულად: 2014 წელს – 1,3 ათასი ლარი, 2015 წელს – 1,2 ათასი ლარი.

ზემოთ აღვნიშნეთ, რომ შტატგარეშე თანამშრომელთა წახალისება, რასაკვირველია, საკრებულოს თავმჯდომარის უფლებამოსილებას განეკუთვნება, მაგრამ საქმე ისაა, რომ მათი წახალისება შესაძლებელი იყო იმ შემთხვევაში, თუ ამას მათთან გაფორმებული ხელშეკრულებები ითვალისწინებდა. აი, პატივცემული გაბისონია, პრემიებსა და დანაშაულებს თავისი ოჯახისკენ ეჩოსავით რომ მიიღობ, ხელშეკრულებით ბიუჯეტის ხარჯზე ისეთი ხელგამილი გამოდგა, რომ შტატგარეშე მოსამსახურეებზე პრემიები უხვად გასცა, თუმცა ამგვარ წახალისებას გაფორმებული ხელშეკრულებები არ ითვალისწინებდა.

როგორც აღვნიშნეთ, სომხანბულიზმით შეწუხებული გაბისონია, რომელიც სიფხილისათვის დამახასიათებელ მოქმედებებს, ავტომატურად, კაბინეტსა თუ საკრებულოს სხდომათა დარბაზში ამ სამი წლის მანძილზე მინარე ასრულებდა, სდუმდა მაშინ, როცა მარტვილის მუნიციპალიტეტის გამგეობა სრულიად უკანონოდ, სამარცხვინოდ და გულსისამრევი ბრძანებებით თანამდებობებიდან ათავისუფლებდა სამუსიკო სკოლის, სასპორტო სკოლის, მოსწავლე ახალგაზრდობის სახლისა და სკოლამდელი სასწავლო-სააღმზრდელო დაწესებულებების დირექტორებს, და სდუმდა მაშინაც, როცა მუნიციპალიტეტის საქმიანობის კოორდინაციის მიზნით დაფუძნებულ არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიულ პირებში დასაქმებულთა რაოდენობა იზრდებოდა, უკაცრავად პასუხია და „ქართული ოცნების“ დროშის ტარგარტობითა, ან იშვიათ და ბედნიერ შემთხვევაში - ნიჭიერ და პატიოსან ადამიანთა დასაქმების სახით.

ფაქტები გაინტერესებთ? აი, ფაქტებიც: თუკი 2013 წელს ა(ა)იპებში სულ 378 ადამიანი იყო დასაქმებული და მათზე 1550, 2 ათასი ლარის სუბსიდიდან შრომის ანაზღაურების სახით გაიცა 70%, 2014 წელს, ანუ მას შემდეგ, რაც მარტვილის მუნიციპალიტეტის ბიუჯეტს ალექსი გაბისონიას იდეოლოგიურ-პოლიტიკური ბანდა შეესია, დასაქმებულთა რაოდენობამ 447 კაცი შეადგინა, ანუ წინა წელთან შედარებით საშტატო რიცხოვნობა 69 კაცი გაიზარდა. მიღებული 1 912, 4 ათასი ლარის სუბსიდიდან შრომის ანაზღაურების სახით ამ წელს გაიცა 1251, 0 ათასი ლარი, ანუ 65%. აი, 2015 წელს დასაქმებულთა რაოდენობა კვლავ გაიზარ-

და რვა ერთეულით და შეადგინა 455 კაცი, ანუ ა(ა)იპებში 2013 წელთან შედარებით შტატებმა იმატა 77 ერთეულით, ხოლო შრომითმა ანაზღაურებამ – 215, 2 ათასი ლარით, ანუ 20%-ით. სხვა საკითხია, ამ 77 დასაქმებულში რამდენია უწიგნური, ხელმოწერისა და სამსახურებრივი ბარათის წერის არმცოდნე, ან სულაც საპნისა თუ შარდის ბუჭტი (!)...

მაშასადამე, 2013 წელს მუნიციპალიტეტის ა(ა)იპებში 2013 წლისათვის მომუშავეთა რიცხოვნობა შეადგენდა 378-ს, 2014 წლისათვის – 447-ს, 2015 წლისათვის – 455-ს. 2013 წლისათვის მომუშავეთა ხელფასი შეადგენდა 1080, 9 ათას ლარს, 2014 წლისათვის – 1251, 5 ათას ლარს, 2015 წლისათვის 1296, 2 ათას ლარს.

არაფერს ვამბობ იმაზე, რა მდგომარეობა ამ თვალსაზრისით 2016 წლისათვის...

სად არიან ამ დროს მარტვილის მუნიციპალიტეტის საკრებულოში წარმოდგენილი ფეხბურთელი ოპოზიციური პარტიის წარმომადგენლები? რატომ ჩაუგუბებიათ პირში წყალი? რატომ იმზირებიან ეს გაერთიანებული დემოკრატიული ნაციონალისტთა თუ დობილოს ხბობის მშვიდი სახეებით კომფორტული კაბინეტებიდან? ზოგიერთ მათგანსაც კული ხომ არ გყვინ, ძვირფასო მკითხველო? რატომ ლახათიან პანდურს არ უთავაზებენ ამ მოურიდებელ, მორჩილებას შეუწყველ, გამოუქნელი მოხვედრით ურნ საკრებულოს თავმჯდომარეს და არ გამოაბუნებლებენ კაბინეტიდან? რა ალღამა დაქპროლა მათ? რაა, შემთხვევით ახტალის ტალახი ხომ არ ამოუვიდათ ოჯახებში? რატომ არ ითხოვენ პასუხს კითხვებზე: კონკრეტულად რა გარემოებებით იყო განპირობებული შტატების ზრდა ამა თუ იმ სამსახურში? რატომ არ მოითხოვენ საბიუჯეტო რესურსების რაციონალური გამოყენების მიზნით საკრებულოში, გამგეობასა თუ ა(ა)იპებში დასაქმებულთა შტატების ოპტიმიზაციის საკითხს?

აააააააა, აა და, ზახრუმუნე... იმიტომ ხომ არა, რომ სწორედ საკრებულოს დეპუტატთა და გამგეობის ბოროლა წინფიციკთა მეუღლიანობა, ძმების, წინფიციკის, ძმისშვილების, სიძეებისა და ა. შ., ანუ ერთ ჭერქვეშ ვისაც კი დაუხველებია, სწორედ ამ კატეგორიის ადამიანთა დასაქმების ხარჯზე განხორციელდა საშტატო რიცხოვნობისა და, შესაბამისად, შრომის ანაზღაურების ზრდა? სად მარხია ძაღლის თავი, ოპონენტებო? გეშინიათ? თუ ძალა არ გყოფინთ, ტატამზე გუბებით დადოთ ტარტაროზი გაბისონია?!

ილორ კეპელია, (გაგრძელება იქნება)

“მბუნებარე” ზაბუპოზიდან “რუსთავი-2”-ის მთავარ დიასახლისობამდე (შეფინიობამდე)

(გაგრძელება მე-9 გვერდიდან)

რაც შეეხება იმ შინაარსს, რაც ჩახრახნილია ამ სიტყვაში (თემი), ის, რა თქმა უნდა, თავისი უფლებებით სივრცით აღემატება ჯოჯობას თუ სექტის ლოკალურ მოსახლურულობას. თემი ჰქონდათ საქართველოში ოსებს, რომელთაც ამის საფუძველზე ავტონომია შეუქმნეს, ასევე, როგორც გამოცდილებამ უნდა გვიკარნახოს ასსრების “შემოდგომარეობის” მაგალითზე აფსუათა თემები გუგისხელიკაცებოდნენ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოშიც (აფხაზეთშიც). იმათაც ქართულ (აფხაზეთში) მიწაზე “არაქართული” ქვეყანა აუხარაჩოეს. ლბბტ-ურ თემს სწორედ თემის სტატუსში ცალ-ცალკე დაქმობილება სამომავლოდ ე. წ. არასამთავრობოებს, “უფლებადამცველებს”, “აგრესიული უმცირესობების”, და მისთანათა თემების “თვითგამორკვევა”. თითოეული მათგანი, რაკილა თემია (და არა სექტის შინაარსში გაყოფილდებურება), იგი სათავისოს მითხოვს სახელისუფლებო სივრცეშიც.

აი, ეს იქნება სწორედ დევიტიმური „ბაბილონის გოდოლი“, რომლის მიხედვითაც მოხდება დედა საქართველოს აქნა და დასაწყურება.

თუ გორბაჩოვი უფროსის ფორმლის – „ლბბტ-ური თემი“ შესაბამისად განგავრცობთ თავსმოხვეულ სინამდვილეს და ხატოვნად გაუხივრებულად, წინააღმდეგუ ლბბტ-ური თემი თავის თავში მოიცავს: ა) მამათმავალთა ქვეთემს (უბანს, ხეობას და ა. შ.); ბ) დესბოსელთა... ასევე არაერთ, ათობით სუბიექტად დანაწევრება რელიგიური პროზელიტიზმის “მეაბჯრეთა” თემი, უმცირესობათა თემი, “უფლებადამცველთა თემი” და ა. შ.

დასასრულ, ამასთან დაკავშირებით იცით რა მახსენდება?! 1991 წლის შემოდგომაზე, ეროვნული ხელისუფლების წინააღმდეგ ხეპრული ათარეშების დროს, საქართველოს დამოუკიდებლობის დასაცავად საქართველოს ტელევიზიიდან თავიკარა ქართულით გამოვიდა პროფესორი სერგეი სერგებიაკოვი და საზოგადოებას კითხვითმოსურნელ, მაგრამ პირდაპირ მიახალა: “ქართული ერო, შენ გაგიჟდა”. სამწუხაროდ, მისი სასოწარკვეთილი ხმა ბრბოლქვეულთა ღრინცელში ჩაიკარგა.

“მე სამარეში ისე მივდივარ, სამშობლოს საშველს ვერ მოვეწვარა“-ო. ამოვიგინა იმხანად გრიტოლ აბაშიძემაც, თუმცა, არც ამის სათანაგობობოდ მოიცალა ვინმეც მაშინ.

ვიცი, ჩემი სორხისხმირებაც ამჯერად ვერ გადაფარავს ქართული მასმედიის ახორხოცვას, თუმცა, შეიძლება მხოლოდ ისტორიისთვის, მაგრამ იმის ცოდნაც არც თუ უსაფუძვლოა, თუ რისგან და რატომ გაისახა ასე უსაშველო პარტახი ჩვენი სამშობლოს კიდევანში. ძველ სამეგრელოში ერთი ჩვეულება ჰქონდათ თურმე, მას დღემდეგარა (თვით დატირება) ერქვა.

წინამდებარე რაგადობა ამგვარ თვითდატირებად ჩამთვალეთ: ჩვენ ხომ მივლი თაობა ავგაგლიჯეს და ჩაგვიმარხეს გურჯაულუცხოების გულქვაობაში. ასეთ დროს უხვადდღეობის პირისპირ შემოხაფანგება საყოველთაო დღემდეგარაში ამრისხანებას მითხოვს იმათგან, ვისაც წინამდებარეა შერჩა და შკაფიოდ ითვალსაწიერებს იმ ვადაშინარსებას, რთაც ქართველი ერის გონითი განვინის სივრცეს ქურსუმი ეგუშობათება. აი, ეს გახლავთ თავ-ზარი, თორემ, ნიკა გვარამიას შემოთრეშებისთვის როგორ უნდა მოვეცდე კაცი, რომელსაც საკუთარ თავზე თვის ზვინები გადამაწვა უხანო ბორჯმა.

“ნისლი ფიქრია მთებისა, იმით კაცობის ნიშანი“... (ვაჟა). ვფიქრობ მეც: ამ ე. წ. “უფლებადამცვეთი” და ვითომ “არასამთავრობო” მანტრებისთვის გაბრწყინებული იგვრია, ზემოთქმულისა არ იყოს, ის მღვობარეობაა “...როდესაც “ЧТО БРОХ БЕЗ СОБАКИ”.

სწორად გამოიცანით: ამიტომაა მათი ხელგარჯილობაც თრეშისკენ (სანაგვისკენ) მიდრეკილი, რადგან სულიერი საზრდო (და არა მხოლოდ ეს) სწორედ აქ ეკუთვნება. ...და, ბოლოს, დაამწკრივე ქართველთა წმინდა ილია მართლის სწავლების გარშემო და ძვრუქმნებლად ჩაუქმითკირე ვინაგაში “მაბული, ენა, სარწმუნოება...”. ასეთი ქართველი უკვე ქრისტეს მხედარია და ცხრა სკანელს ქვემოდან ამოაწვდენს სადიდგორო მახვილს!..

სერბი საჯანია

მამუა ამირაჯიბი: ეს წერილი თქვენს ბალებს!

ჩემო პატარა ბატონებო და ქალბატონებო!

ბატონობით მოგმართავთ, რადგან სულ ცოტა ათი არისტოკრატიული გვარისა და ბატონთა მოდგმისანი ხართ.

ოთხმოცისა გიტოვებთ ამ წერილს თქვენი პაპა და პეპერა მზეჭაბუკ (ჭაბუა) ირაკლის ძე ამირეჯანი და თავს მოვალედ ვოვლი, ზოგი რამ გირჩიოთ: წარმომაგლობა გაიხსენეთ. სწორედ ეს უნდა იყოს პირველმთხეზი იმისა, რომ ამპარტანოზისკენ კი არა, თავმდაბლობის, მიმტყვევებლობისა და სიუგარულისკენ უნდა მიიდრიკოს თქვენი ხასიათი, სიცოცხლისა და სამეფაროსადმი დამოკიდებულება.

მთავარი მაინც ის არის, რომ თქვენ მხოლოდდა დედ-მამისა და ბებია-პაპების ნაშვილი კი არა, ქართველი ერის შვილები ხართ ისევე, ყოველი ქართველი მამულიშვილი – ერისა, რომლის უანგარო სამსახურს შეადგენს თავისი სიცოცხლე ჩვენ წინაპართაგან ურწუვლესებმა. უნდა იცოდეთ და ყოველი მნიშვნელოვანი ნაბიჯის გადადგმისას ითვალისწინებდეთ, რომ ხალხი, როგორც ფეოქმენი, მხოლოდდა დღეღამეობითი ნაწილია იმ მარადიულობისა, რასაც ქართველი ერი ჰქვია, ხოლო ერის დასაწყისი და ძირითადი ბირთვი ოჯახია, რაც თავად თქვენც უეჭვლად უნდა შექმნათ და იბრავლოთ, რათა ხსენებული მარადისობა უზრუნველყოთ. ეს თქვენი წმინდათაწმინდა ვალია!

სამშობლოში თქვენი ოჯახის ელჩი და სახე უნდა იყოს, სამშობლოს გარეთ თქვენი ერის სინდისი და დღესეა. უნდა ეცადოთ, არავინ გძულდეთ. სიძულვილი ბოროტებას ბადებს. მტრისაც კი პატივისცემა გმართებთ,

რადგან იგი თქვენში მეტროქსს აყალიბებს.

ჩინური ანდაზაა – „თუ გინდა იდეა – სულ უნდა იბრინო“. იგულისხმება განუწყვეტელი მოქმედება. ასეთივე იყვენ თქვენი ქმნარები, მათ შორის თქვენი პაპები და პეპერები. იმ დროისთვის როცა ამ წერილს წაიკითხავთ, უკვე გეცოდინებათ, რას მიაღწიეს მათ მოღვაწეობის სხვადასხვა დარგებში და იცოდეთ, ყოველივე იმის წყალობით იყო, რომ სულ დავბობდით. ახლის ძიება, მოქმედება და აღსრულება უყო ჩვენს სიცოცხლის აზრი და დევიზი.

ყოველივე ადამიანი (მათ შორის თქვენც), უპირველესად ყოვლისა, საკუთარი შესაძლებლობების ჯამი და ყულაბაა. შესაძლებლობები კი კაპიტალია. კაპიტალს ასეთ ნივთიერებაში ჩაბანდება ურჩევნია, საიდანაც მეტი ამონაგები ექნება. დააკვირდით, ვინ მეტი მოიპოვა, ვინც საკუთარ მატერიალურ კეთილდღეობაში ჩაბანდა, თუ მან, ვინც მამულიშვილობაში, სამშობლოს სამსახურში, ერის, ადამიანისა და მშვენიერების სიყვარულში ჩაიფრულა? იფიქრეთ ამაზე, გამოიტანეთ დასკვნა და ისე აირჩიეთ თქვენი „სირბილის“ ასპარეზი.

იმედს ვიტოვებ, რომ ღირსეულად გასწვთ თქვენი წინაპრების დამსახურებათა, თავდადებისა და უკედავი სახელების საამაყო ჭაპანს იმ ოთხი სათნოებით მათ ჩვენ – თავის ჩამომავალთ, რომ გვიანდერძეს – ვეჰკაცობით, სამართლიანობით, თავშეკავებითა და გონიერებით. დანარჩენს საკუთარი ცხოვრებისეული გამოცდილება შეგძენთ. სამშობლო უწინარეს ყოვლისა! თქვენი პაპა-პეპერა – ზაბუნა ამირაჯიბი თბილისი, 04.07.2001

სპორტი და პოლიტიკა – შეუსაბამობები და პრობლემები

როდესაც ჩვენს ოლიმპიურ თამაშებში უდავოდ შეგა მსოფლიოს სპორტის ისტორიაში, როგორც პოლიტიკური ურთიერთობების მქონე თემა აქვს. სპორტი, რომელიც კარგა ხანია პოლიტიკას ემსახურება, ყველაზე ხარვეზად არის ცნობილი. ამას აქვს თავისი დადებითი და უარყოფითი ასხნაც. სპორტი – პოლიტიკის გარეშე ვერც საყოველთაოდ გახდება და ვერც სასაპარეუო არევის მოპოვებას მოახერხებს. უბრალოდ წარმოვიდგინოთ, ბრაზილიის სპორტის მსევეურებს, ხელისუფლებასთან შეთანხმების გარეშე, რომ დაეყენებინათ საკითხი, როდესაც ჩვენს ოლიმპიურ თამაშებში გამართვის თაობაზე, მიიღებდა საერთაშორისო ოლიმპიური კომიტეტის დასტურს?

ოლიმპიური თამაშების მოსაწოდებლად მარტო სურვილი და პატივმოყვანილობა არ კმარა. მას უდავოდ სჭირდება სახელმწიფო ხელისუფლების ცივი გონება და რაც მთავარია გათვალისწინებული დახმარება, ცხადია სახელმწიფო ბიუჯეტიდან, რომელიც წარმოუდგენელია ოლიმპიური ობიექტების მშენებელს, ინფრასტრუქტურის მოწყობას და სხვა წვრილმან-მსხვილმანი საკითხების მოგვარება, რომელთა გარეშე ოლიმპიადის ჯგეროვან დონეზე ჩატარება შეუძლებელია.

დასასახელმწიფო მთავარი შემოქმედი, ხოლო სპორტი და სპორტის დარგობრივი ფუნქციები, ისე როგორც ეროვნული ოლიმპიური კომიტეტები, თანამშრომელი. ადვოკატი, მსოფლიო საზოგადოება რასხანა შეეჯერა ამ აზრს და თუ რამეს ნახავს ხიჯის ოლიმპიურ თამაშებთან დაკავშირებით, უმაღლეს მთავრობას მიადგება განმარტობის დონეზე. ბრაზილიაში ჩასულმა ავსტრალიის ოლიმპიურმა ნაკრებმა დაიწუნა ახალაშენებული „ოლიმპიური სოფლის“ ის შემოღობვა, სადაც გუნდი განათავსეს, რის შესახებაც საუკუნეების რისხვა დაატყდა ბრაზილიის ხელისუფლებას. ავსტრალიის გუნდის წარმომადგენელმა ჟურნალისტებთან მოწოდებით პრეს-კონფერენციის დროს კრიტიკის ქარტახილი დაანთო. მასპინძელთა განსუხამაც არ დააყოვნა. რიოს შერმა ენაშორებულად მიუგო ჰირველ სტუმარს, რომ გაცილებოთ უარყოფითად გამოიყურებოდა სიდნეის ოლიმპიური თამაშები.

აღმა, მედიურ კინკლავს ადგილი არ ექნებოდა, თუ ავსტრალიელი „დანაგრული“, ნაცვლად ჟურნალისტებისა, პირდაპირ ოლიმპიადის საორგანიზაციო კომიტეტს მიმართავდა, მაგრამ არა, მან შედია აქციონა, რომაც შეურაცხველი მასპინძელი. ამ ნაბიჯში „სპორტი“ არაფერი. აქ პოლიტიკა ანუ პოლიტიკური ფუნქციები ავსტრალია-ბრაზილიის ურთიერთობებიდან გამომდინარე. ავსტრალიელი PR-ულ შეტევას უდავოდ მოჰყვა მასპინძელთა განაწილება. ამასთანავე დანარჩენი გუნდების მხრიდან ჭკვის თვალთ მხერა ყველა წვრილმან-მსხვილმანი საკითხებისადმი, რომელიც უდავოდ აქვს და ექნება ადგილი გრანდიოზული ღონისძიების მსვლელობისას.

ავსტრალიელი დემარშმა, თამაშების დაწყებამდე, უარყოფითად განაწყო მსოფლიო საზოგადოება მასპინძელი ქვეყნის საორგანიზაციო კომიტეტისადმი, ქვეყნისა და მისი ხელისუფლებისადმი – თუ არ შექმნულა, რატომ ინტეგრირდნენ ოლიმპიური თამაშების მასპინძლობას – იტყვის ის.

ჩვენს პოლიტიკას, რომელიც ნამდვილი ბაროტრია იქნა, რაც ხდება ყველა სფეროში – სპორტიდან დაწყებული, ხელფურებით დამთავრებული. ბრაზილია-აშშ-ს ურთიერთობები, რომ ისეთი არ არის, როგორც ვაშინგტონის სურვება, ცხადზე უკაცხვიანია. აშშ-ს არ მოსწონს „ბრაზილია“ (ბრაზილია, რუსეთი, ჩინეთი, ინდოეთი, სამხრეთ აფრიკის რესპუბლიკა) კავშირი და დიდხანს მისი შექმნისა ცდილობს ამ ორგანიზაციისთვის ფხის დადებას, რასაც ნაწილობრივ ახერხებს კიდევ.

ბრაზილიის პრეზიდენტს, ამჯერად დროებით გადაყენებულს, არაერთხელ გამოუთქვამს თავისი გულისწინა აშშ-ს პრეზიდენტის ობამასთვის მთელ რიგ საკითხებთან დაკავშირებით. განაწილებულმა დიდი რუსეთმა უარიც კი თქვა აშშ-ში დაგეგმილ ოფიციალურ ვიზიტზე. ბუტიარობა ასე არ უნდა და ვაშინგტონის ისეთი ანტიბრაზილური PR-ი ააგორა, თქვენი მოწინაველი. ცილისწამება ნიადაგმა წაღვეს მსოფლიო მედია. ამერიკა, რა ამერიკაა, მარტომ რომ „ომის“. მან უმაღლესი ავტორიტეტი მოკავშირეებს, მათ შორის ავსტრალიაც, რომლებიც აყუდა და აყუდა.

გავიხსენოთ სოჭის ზამთრის ოლიმპიური თამაშები. აშშ-ს მედიის თაოსნობით ისეთი ანტირუსული პროპაგანდა აკორდა, ძნელად თუ გაუძლებდა რომელიმე ქვეყანა. რუსეთმა გაუძლო. დასავლელმა ჟურნალისტებმა, თავიანთი ამერიკული კოლეგების კარნახით მდი მთავარია პოლიტიკის, სოჭის თამაშების გახსნამდე ისეთი საჯარო განცხადებები გააკეთეს, თამაშების არორგანიზებულობასთან დაკავშირებით, მსმენელი უდავოდ განეწყოდა რუსეთის ხელისუფალთა წინააღმდეგ – თუ არ შექმნულა, რას იქანებოდნენ, სხვაგან უკეთესად იქნებოდა ორგანიზებული.

სოჭში, ისე, როგორც დღეს როდესაც უნდა, ყურადღება უნდაჩვენებულა და სანაგავანილობაზე იყო გამახვილებული. სოჭის თამაშები ბრწყინვალედ ჩატარდა.

საბედნიეროდ, როდესაც ჩვენს ოლიმპიურ თამაშებში უდავოდ შეგა მსოფლიოს სპორტის ისტორიაში, როგორც პოლიტიკური ურთიერთობების მქონე თემა აქვს. სპორტი, რომელიც კარგა ხანია პოლიტიკას ემსახურება, ყველაზე ხარვეზად არის ცნობილი. ამას აქვს თავისი დადებითი და უარყოფითი ასხნაც. სპორტი – პოლიტიკის გარეშე ვერც საყოველთაოდ გახდება და ვერც სასაპარეუო არევის მოპოვებას მოახერხებს. უბრალოდ წარმოვიდგინოთ, ბრაზილიის სპორტის მსევეურებს, ხელისუფლებასთან შეთანხმების გარეშე, რომ დაეყენებინათ საკითხი, როდესაც ჩვენს ოლიმპიურ თამაშებში გამართვის თაობაზე, მიიღებდა საერთაშორისო ოლიმპიური კომიტეტის დასტურს?

ოლიმპიური თამაშების მოსაწოდებლად მარტო სურვილი და პატივმოყვანილობა არ კმარა. მას უდავოდ სჭირდება სახელმწიფო ხელისუფლების ცივი გონება და რაც მთავარია გათვალისწინებული დახმარება, ცხადია სახელმწიფო ბიუჯეტიდან, რომელიც წარმოუდგენელია ოლიმპიური ობიექტების მშენებელს, ინფრასტრუქტურის მოწყობას და სხვა წვრილმან-მსხვილმანი საკითხების მოგვარება, რომელთა გარეშე ოლიმპიადის ჯგეროვან დონეზე ჩატარება შეუძლებელია.

დასასახელმწიფო მთავარი შემოქმედი, ხოლო სპორტი და სპორტის დარგობრივი ფუნქციები, ისე როგორც ეროვნული ოლიმპიური კომიტეტები, თანამშრომელი. ადვოკატი, მსოფლიო საზოგადოება რასხანა შეეჯერა ამ აზრს და თუ რამეს ნახავს ხიჯის ოლიმპიურ თამაშებთან დაკავშირებით, უმაღლეს მთავრობას მიადგება განმარტობის დონეზე. ბრაზილიაში ჩასულმა ავსტრალიის ოლიმპიურმა ნაკრებმა დაიწუნა ახალაშენებული „ოლიმპიური სოფლის“ ის შემოღობვა, სადაც გუნდი განათავსეს, რის შესახებაც საუკუნეების რისხვა დაატყდა ბრაზილიის ხელისუფლებას. ავსტრალიის გუნდის წარმომადგენელმა ჟურნალისტებთან მოწოდებით პრეს-კონფერენციის დროს კრიტიკის ქარტახილი დაანთო. მასპინძელთა განსუხამაც არ დააყოვნა. რიოს შერმა ენაშორებულად მიუგო ჰირველ სტუმარს, რომ გაცილებოთ უარყოფითად გამოიყურებოდა სიდნეის ოლიმპიური თამაშები.

აღმა, მედიურ კინკლავს ადგილი არ ექნებოდა, თუ ავსტრალიელი „დანაგრული“, ნაცვლად ჟურნალისტებისა, პირდაპირ ოლიმპიადის საორგანიზაციო კომიტეტს მიმართავდა, მაგრამ არა, მან შედია აქციონა, რომაც შეურაცხველი მასპინძელი. ამ ნაბიჯში „სპორტი“ არაფერი. აქ პოლიტიკა ანუ პოლიტიკური ფუნქციები ავსტრალია-ბრაზილიის ურთიერთობებიდან გამომდინარე. ავსტრალიელი PR-ულ შეტევას უდავოდ მოჰყვა მასპინძელთა განაწილება. ამასთანავე დანარჩენი გუნდების მხრიდან ჭკვის თვალთ მხერა ყველა წვრილმან-მსხვილმანი საკითხებისადმი, რომელიც უდავოდ აქვს და ექნება ადგილი გრანდიოზული ღონისძიების მსვლელობისას.

ავსტრალიელი დემარშმა, თამაშების დაწყებამდე, უარყოფითად განაწყო მსოფლიო საზოგადოება მასპინძელი ქვეყნის საორგანიზაციო კომიტეტისადმი, ქვეყნისა და მისი ხელისუფლებისადმი – თუ არ შექმნულა, რატომ ინტეგრირდნენ ოლიმპიური თამაშების მასპინძლობას – იტყვის ის.

ჩვენს პოლიტიკას, რომელიც ნამდვილი ბაროტრია იქნა, რაც ხდება ყველა სფეროში – სპორტიდან დაწყებული, ხელფურებით დამთავრებული. ბრაზილია-აშშ-ს ურთიერთობები, რომ ისეთი არ არის, როგორც ვაშინგტონის სურვება, ცხადზე უკაცხვიანია. აშშ-ს არ მოსწონს „ბრაზილია“ (ბრაზილია, რუსეთი, ჩინეთი, ინდოეთი, სამხრეთ აფრიკის რესპუბლიკა) კავშირი და დიდხანს მისი შექმნისა ცდილობს ამ ორგანიზაციისთვის ფხის დადებას, რასაც ნაწილობრივ ახერხებს კიდევ.

ბრაზილიის პრეზიდენტს, ამჯერად დროებით გადაყენებულს, არაერთხელ გამოუთქვამს თავისი გულისწინა აშშ-ს პრეზიდენტის ობამასთვის მთელ რიგ საკითხებთან დაკავშირებით. განაწილებულმა დიდი რუსეთმა უარიც კი თქვა აშშ-ში დაგეგმილ ოფიციალურ ვიზიტზე. ბუტიარობა ასე არ უნდა და ვაშინგტონის ისეთი ანტიბრაზილური PR-ი ააგორა, თქვენი მოწინაველი. ცილისწამება ნიადაგმა წაღვეს მსოფლიო მედია. ამერიკა, რა ამერიკაა, მარტომ რომ „ომის“. მან უმაღლესი ავტორიტეტი მოკავშირეებს, მათ შორის ავსტრალიაც, რომლებიც აყუდა და აყუდა.

გავიხსენოთ სოჭის ზამთრის ოლიმპიური თამაშები. აშშ-ს მედიის თაოსნობით ისეთი ანტირუსული პროპაგანდა აკორდა, ძნელად თუ გაუძლებდა რომელიმე ქვეყანა. რუსეთმა გაუძლო. დასავლელმა ჟურნალისტებმა, თავიანთი ამერიკული კოლეგების კარნახით მდი მთავარია პოლიტიკის, სოჭის თამაშების გახსნამდე ისეთი საჯარო განცხადებები გააკეთეს, თამაშების არორგანიზებულობასთან დაკავშირებით, მსმენელი უდავოდ განეწყოდა რუსეთის ხელისუფალთა წინააღმდეგ – თუ არ შექმნულა, რას იქანებოდნენ, სხვაგან უკეთესად იქნებოდა ორგანიზებული.

სოჭში, ისე, როგორც დღეს როდესაც უნდა, ყურადღება უნდაჩვენებულა და სანაგავანილობაზე იყო გამახვილებული. სოჭის თამაშები ბრწყინვალედ ჩატარდა.

რუსეთს რეაგირებისთვის დრო არ დარჩენიდა. აშშ-ს ანტიდოპინგური სამსახურის ნაწილობრივ, მსოფლიოს ანტიდოპინგურმა სააგენტომ კანადელი მონის მაკლარენის თამაშდომარობით, სასიკვდილო განაჩენი გამოუტანა რუს სპორტსმენებს და აუკრძალა მათ ბრაზილიის ოლიმპიურ თამაშებში მონაწილეობის უფლება.

ვიდრე ამ ვერდიქტს გამოაცხადებდა, ერთი დღით ადრე, ამერიკის ანტიდოპინგურმა სამსახურმა ამერიკელი მსოფლიოს, ის, რაც მერვე დღეს მსოფლიო ანტიდოპინგურმა ორგანიზაციამ განაცხადა. არადა მსოფლიო ანტიდოპინგური ორგანიზაციის სხდომა დახურული იყო. მაშ, საიდან გაიყო აშშ-ს ანტიდოპინგურმა სამსახურმა ნეგატიური გადაწყვეტილების თაობაზე (ერთი დღით ადრე)?

კი არ გაიყო, თუთი უკარნახა მსოფლიოს სააგენტოს ისეთი განცხადების გაკეთება, როგორც ვაკეთდა. საბედნიეროდ, მსოფლიოს ოლიმპიურმა კომიტეტმა მიიღო შედარებით ობიექტური გადაწყვეტილება და შესაძლებლობა მისცა რუს სპორტსმენებს ოლიმპიადში მონაწილეობის მიღების, რაც არამედარამაც არ მოეწონა მიხეილ გაქაძეს, რომელმაც 26 ივლისს გახუტ „საქართველოს რესპუბლიკა“-ში დაიწერა: „საერთაშორისო ოლიმპიურმა კომიტეტმა მიიღო ალბათ ყველაზე სამარცხვინო გადაწყვეტილება მსოფლიოს სპორტისა და ოლიმპიური მოძრაობის ისტორიაში. მიუხედავად იმისა, რომ ანტიდოპინგურმა სააგენტომ, კანადელი პროფესორის, რინარდ მაკლარენის ხელმძღვანელობით, „დალო“ აბოლენტურად უტყუარო, „წყალგაუფალი“ დასცენა სოჭის ოლიმპიურ თამაშებზე მომხდარი გამაოგნებელი ფაქტობრივების შესახებ, საერთაშორისო ოლიმპიურმა კომიტეტმა ერთხმად დაამტკიცა კაპიტულანტური გადაწყვეტილება და არაფერ დაუშვა რუსეთის ნაკრები რიოდესგანგორის ოლიმპიურ თამაშებზე. არამედ აუკრძალა ამ თამაშებში მონაწილეობა იმ რუს სპორტსმენს (სტეპანოვს), ვინც უდიდესი წვლილი შეიტანა რუსეთში, სახელმწიფო დონეზე არსებული ფაქტობრივებისა და „დოპინგის“ მხილებაში“.

ავტორის ყოველი სიტყვა მკვირს მომგვრელია და გამოიმსახვრელია იმ სიბუღეულობის, რომელიც პოლიტიკური ვითარებიდან გამომდინარე, ჩანუდებულია გარკვეულ ქართულთა თავებში – „ავტორის“, „მტარავალი“, „ოკუპირი“ რუსეთი და ა.შ. სპორტი, ამ შემთხვევაში, ის „სტეპანოვ“ მასალაა, რასაც ოსტატურად (ასე ჰგონია ავტორი) იყენებს რუსეთის დასაცხად.

მაკლარენის „აბოლენტურად უტყუარო“, „წყალგაუფალი“ დასცენა, რომ არც უტყუარო და არც წყალგაუფალი და პოლიტიკური დაკეთება, თუთი დასავლელმა ექსპერტებმაც და სპორტის მსევეურებმაც არაერთხელ ამხილეს. მათ ისიც თქვეს, რომ ეს ორგანიზაცია ვერ დავს თავის სიმაღლეზე წინააღმდეგ შემთხვევაში, იმ დარღვევებს (რუსეთის გარდა) ადგილი არ ექნებოდა, რასაც ვაყვებოდა ვიდეოდ სპორტულ ცხოვრებაში.

„წყალგაუფალი“ მასალა ეფუძნება რუსეთში შერისხულ, პასუხისმგებლობაში მიტეხულ, აშშ-ში გაქცეულ და აშშ-ს სპეცსამსახურების მიერ ჩახუტებულ, გამოდევნილ რიდენკოვის მიერ მოყოლილ ხლაბრებს, რომელიც დეტექტიური ჯარის ნაწილობრივად და შორს არის სინამდვილისგან. რუსეთმა არაერთხელ მოუწოდებდა მსოფლიო სააგენტოს მოსკოვში ჩასვლა და ადგილზე შემოწმების ჩატარება, რაზეც მან უარი განაცხადა. ნაცვლად ამისა, დეტექტიური რომანი (ავტორი რიდენკოვი და მისი ამერიკელი მეგობრები; ცნობისთვის მას ფბრი-ი იცავს) უმაღლეს დიბუტა ამერიკულ, შემდეგ ევროპულ პრესაში. გადაიდგეს „დოპინგური“ ფილმიც – მთავარი მიქაელი პირი იგივე რიდენკოვი და ყოველგვარი კონკრეტული მაგალითების გარეშე, „გამაგვებს“ რუსეთი, მისი ხელისუფლება, ღამის პრეზიდენტი.

რუს სპორტსმენებს აღანაშაულებენ „მელდონის“ (Meldonium) მიღებისთვის – იმ პრეპარატის, რომელიც ვერადავურ დაადგინა მსოფლიოს ანტიდოპინგურმა სააგენტომ, არის თუ არა დოპინგი. სწორედ „მელდონის“ მიღებისთვის ჩამოაშორეს სპორტს ცნობილი რუსი ჩოგბურთელი შარაპოვა, რომელმაც სარწელი შეიტანა სასამართლოში. შარაპოვას საქმე, რომ ფროლად განვიხილა სასამართლოს და დადებითი განაჩენი გამოეცანა (უარყოფითის გამოეცანა გაუტყუარებოდა), ის მიიღებდა მონაწილეობას ბრაზილიის ოლიმპიურ თამაშებში, მაგრამ მთავარი აქ „დოპინგი“ კი არ არის, არამედ შარაპოვას ოლიმპიადიდან გამითიშვა და რასაც ესოდენ მზაკრული გეგმა ტრიალებდა, შარაპოვას – კერძოდ და რუსეთს – საერთოდ, თავს, სასამართლომ განიხილა სექტემბრისთვის გადადო. რა შეიძლება ეწოდოს ამას, თუ არა ცინიზმი სპორტში?!

მსოფლიოს ანტიდოპინგური სააგენტოს ბრადღება, რომ პოლიტიკურია, ცხადია. ისიც ცხადია, რომ რუსეთი, სოჭთან მიმართებაში არაფერ შუაშია, ვინაიდან მიიღიანდა სპორტსმენთა ანაღიზები უცხოელ სპეციალისტებს ჰქონდათ მინდობილი, ინგლისელი ექსპერტების ხელმძღვანელობით. რიდენკოვის მონაწილეობა – სინჯის კონტრინერების დამთავრების თაობაზე, დეტექტივს ჰვავს, რომელიც ინტერესით

მოსიძინება, მაგრამ სინამდვილესთან არავითარი კავშირი არ აქვს. შევიცვარულმა კომპანიამ, რომელიც კონტინერებს ამზადებს, განაცხადა, რომ კოდის გარეშე ბოთლს ვერაინი გახსნიდა – კოდის კი უცხოელების ხელში იყო. ძალით გახსნა, რასაც რიდენკოვი ამტკიცებს – იწვევს კონტინერის ისეთ დაზიანებას, უმაღლეს თვალმისაცემი გახდება.

ოლიმპიურმა კომიტეტმა გამოიტანა სანახევრო გადაწყვეტილება, რითაც დაზიანდა რუსეთი, ადრე წაყენებული ბრადღებების გამო. ცხადია, ოლიმპიური კომიტეტი ვერ დასჯიდა რუსეთის გუნდს, ვინაიდან ორისპირადაა დადგინდა გამომდინარე ურთის დანაშაული, სხვაზე, ამ შემთხვევაში უდანაშაულო გუნდზე, არ ვრცელდება, თუმცა აშშ-ს ანტიდოპინგური სამსახური დაბეჯითებით ითხოვდა რუსეთის გუნდის მოხსნას.

რუსეთის ნაკრებმა – ნაომარ-დაზარალებულ-შემსრულმა, მიიღო მონაწილეობა ოლიმპიურ თამაშებში, მაგრამ ვაი ამ მიღებას. როდესაც 70 სპორტსმენზე მეტს ჩამოაშორებენ გუნდს, ის მოიპოვებს გუნდურ გამარჯვებას? პოლა, ამერიკელთა გეგმაც შესრულდა – ნაკლები კონკურენციის ფონზე, ისინი გახდნენ ოლიმპიური ჩემპიონები. რუსები კი, სამწუხაროდ, საპატიო სამუღუმში ვერ მოხვდნენ.

წერილის ავტორი არ ერიდება პოლიტიკური დასკვნების გაკეთებასაც, თუნდაც ასეთის: „ოლიმპიური კომიტეტის სხდომამდე ორი დღით ადრე, გაეროში რუსეთის ელჩმა, ვიტალი ჩურკინმა განაცხადა, რომ უკრაინაში ომის განახლება სრულად შესაძლებელია, ხოლო რუსეთის საგარეო საქმეთა მინისტრმა სერგეი ლავროვმა დაურეკა აშშ-ს სახელმწიფო მდივანს ჯონ ჰერსს და გააფრთხილა – რუსეთისთვის ასეთი სილის გაწვანს უშეძლებს შედეგი მოჰყვება. იმავე დღეებში, რუსეთის ავიაციამ დაბომბა ამერიკულ-ინგლისური სამხედრო ბაზა სირიაში“.

ვა! რა მაგარია რუსეთი! იქით ჩურკინის გაფრთხილება, აქით ლავროვის და „აკანკალებული“ ვაშინგტონი. კარგი იქნებოდა, რომ ასე მარტივად ყოფილიყო საქმე. რასხანა უკრაინის არმია ბომბავს დონეცკსა და ლუგანსკს; არ ასრულებს „მინის ხელშეკრულების“ მოთხოვნებს, ცეცხლის შეწყვეტისთან დაკავშირებით. პოლო დროს ვითარება ისე დაიძაბა (უკრაინელთა გამოცხადებით), რომ არც ფრონტის მხარეები შეტევა გამოიტყველი მათი მხრიდან. შეტევა კი – ომი ანუ უკრაინის არმიის მიერ წამოწვეული ომი და არა რუსული მხარის, რომელიც არ იმყოფება დონეცკსა და ლუგანსკში.

„უკრაინა დაიწყებს ომს“, – თქვა ჩურკინმა – „და არა რუსეთით“. რაც შეეხება ლავროვს – მან მართლაც დაურეკა ჰერსს და უთხრა, რომ სპორტში პოლიტიკა არ უნდა ეყოფეს. რაც იყო პასუხი იმ ამერიკული კონგრესმენების განცხადებაზე, ვინც ისე როგორც აშშ-ს ანტიდოპინგური სააგენტო მოითხოვდა რუსეთის დასჯას.

რაც შეეხება ამერიკულ-ინგლისური სამხედრო ბაზის დაბომბვას სირიაში – ეს, რაღაც ახალია, ასეთი ბაზა და მისი დაბომბვა? იქნებ სხვა უნდა ეთქვა ავტორს და არა ამერიკულ-ინგლისური სამხედრო ბაზა? თანაც ეს დაბომბვა განხორციელდა მოსკოვში 18-საათიანი ლავროვ-ჰერსის ნაყოფიერი მოლაპარაკების შემდეგ?

დას! რუსულმა ავიაციამ დაბომბა ტერორისტული ორგანიზაცია „ჯებხატ ან ნუსრატ“ პოლიციები, ცხადია აშშ-თან შეთანხმებით და არა ამერიკული ბაზები სირიაში. ავტორი იმასაც წერს, რომ დასავლელი ლიდერები ყველაფერს მიხვდნენ – რუსეთის ოლიმპიური ნაკრების თამაშებში უარის თქმა რუსეთისთვის ომის გამოცხადებას ნიშნავდა და უკან დაიხიეს. „დღეს ყველა რიდის აცნობიერებს, რა გამანადგურებელი შედეგი მოჰყვება ამ საპარტოვანო (მორი) კაპიტულაცია იმავე დამარცხებისთვის. იმავე საქართველოში, რომლის სპორტულ და არა მხოლოდ სპორტულ ხელმძღვანელობას არანაირი პოზიცია არ დაუყოქსირებია გრანდიოზული სკანდალის გამო“.

ვაგლანს, რომ სააკაშვილი არ გვევას ხელმძღვანელად, თორემ უმაღლესი კლასის ასროლინება დოპინგგაჯერებულ რუსეთს. აკი, არ ასროლინა 2008 წელს – ომში „გამარჯვებული“!

როგორც ჩანს, ავტორის მსგავსი „პატრიოტი“ ქართულ სპორტში არ მოიძებნება. კიდევ კარგი რომ არ! როგორც ჩანს ქართულ სპორტის მსევეურებს კარგად ახსოვთ საბჭოთა სპორტი და ის უდიდესი ამაგი, რაც საბჭოთაო გასწვია საქართველოს სპორტისთვის. საბჭოთა საქართველო ჰელსინკის ოლიმპიადიდან დაწყებული, საბჭოთაო დაშლამდე ყველა ოლიმპიურ თამაშებში იღებდა მონაწილეობას, როგორც გუნდურ, ისე ინდივიდუალური სპორტის სახეობებში. ოლიმპიური ჩემპიონებიც მრავლად გვევლიდა იმ „ავადსახსენებელ“ პერიოდში. აი, სწორედ ის ამაგი ახსოვთ ქართველ სპორტსმენებს და თავს უფლებას ვერ აძლევენ ლანდონ რუსეთი, რასაც ხელმწიფებთ კარგად აკრებენ ჩვენს „სახელოვანი“ „პოლიტიკოსები“ და არანაკლებ „სახელოვანი“ ექსპერტები. ერთ-ერთის პორტრეტი თქვენს წინაშე.

კამელ ჰიპაზილი,
პოლიტოლოგი

რას არ გაიგონებს ქაოსის ყური???

(ანუ, ჟურნალი „ანაკლია“ ანაკლიაში პორტის მშენებლობის დაწყების ნაცვლად) „ანაკლია პორტის“ ტენდერში გამარჯვებულად გამოცხადებული „ანაკლიის განვითარების კონსორციუმი“ იგივე „საზარაძე და კონტი ჯგუფი“ სახელმწიფოსთან, ანაკლიაში პორტის მშენებლობის ხელშეკრულებაზე ხელმოწერის და მშენებლობის დაწყების ნაცვლად – „თიბისი გალერეაში ჟურნალ „ანაკლიის“ პრეზენტაციას აწყობს და ანაკლიის ღრმაწყლოვანი პორტის მშენებლობის დეტალურად გაშუქებას აპირებს“.

ბრავო, ვინ მამაძაღვს არ გაუხარდება ახალი ჟურნალის დაარსება და გამოცემა, ისიც ჟურნალ „ანაკლიის“, მამაძაღვური საქმე რომ არ იყოს შიგ ჩადებული!

პორტის მშენებლობის დაწყების ვადის გადასაწყვედად, აქამდე ნაცვლად, ანაკლიის აბორიგენი მოსახლეობის გასახლება და არქეოლოგიურმა ფანდებმა (პორტის მშენებლობის დაწყებამდე „მაქაცარიას დინაგუშუბას გათხრა“) შედეგი რომ ვერ გამოიღო, ტენდერში გამარჯვებული კონსორციუმი – სანამ პორტის მშენებლობას დაიწყებდეს, ორ თვეში ერთხელ, ერთი წლის მანძილზე, ჟურნალ „ანაკლიით“ გართობას გვთავაზობს!

შესანიშნავი იდეაა, – პატივცემული რეკლამეგია, მაღალბიბლიოტეკიულ ავტორ, ბატონ აკა მორჩილაძესთან ერთად, ერთ წელიწადში თორმეტჯერ თუ არა ათორმეტჯერ მანაც გამოსცემს „ანაკლიის ღრმაწყლოვანი პორტის მშენებლობის დეტალურად“!

თუ ჩემს წინადადებას მიიღებენ და ვითანამშრომლებთ, დასაწყისისთვის, ერთი სექტანტის ვიზის მასალა შემიძლია უსასყიდლოდ გადავცე ძვირფას რედაქციას!

არ ვხუმრობ, ორ ათეულზე მეტი სტატია მაქვს გამოქვეყნებული ამ თემაზე ბოლო ოთხი წლის მანძილზე!

ახლა, რაც შეეხება ანაკლია პორტს და მის გარშემო შექმნილ პრობლემებს:

2012 წლის პირველი ოქტომბრის არჩევნებში ნაცმოური რეჟიმის მოულოდნელი დამარცხებისგან გამოწვეული შოკი დღესაც გარკვეულწილად არსებობს, რასაც დამარცხებული ნაცრეჟიმი წაეპოტინა ანაკლია აღმოჩნდა, სადაც ახალი მთავრობის დაგეგმვის მიწის ამზომველი შპს „გეოგრაფიკი“ ჩაიფიქრა და მოსახლეობას აუწყა, რომ „ლაზიკა პორტის“ მშენებლობა გრძელდება და მათი სახლკარი უნდა აიხომოს რადგან იგი მომავალი პორტის არეალში მოექცა!

გასახლებულთა შორის ჩემი კარმიდამოც მოჰყვა (ეს უკვე მეორედ, პირველად 2011 წელს აგეარეს ახლანდელი სასტუმრო „ოქროს საწმისის“ მიდამოებიდან) და საქმის გასარკვევად თბილისში ვესტუმრე შპს „გეოგრაფიკს“, სადაც განმარტეს – „ლაზიკა პორტის“ პროექტი გრძელდება და მთავრობის დავალებით ვმუშაობთ ანაკლიაში. დავალებული გვაქვს იმ ტერიტორიების აზომვა სადაც პორტი უნდა განთავსდეს და მოსახლეობის გამოკითხვა, ალტერნატიულ ფართს მოითხოვენ თუ გაყდიან მათზე აღრიცხულ საკარმიდამო ფართს.

ჩემთვის მოულოდნელი, მაგრამ ნათელი იყო, რომ მუხედავად ხელისუფლების შეცვლისა, სინამდვილეში არაფერი იცვლებოდა და მაშინვე გაზეთ „ილორში“ გამოქვეყნებულ სტატია სათაურით „სააკაშვილის არღვნილი ანაკლიას არტეფაქტები“, სადაც პირველად და ღიად ვამხილე „ლაზიკა პორტში“ ჩადებული ვერაგული გეგმა, რომელიც არა სამოქალაქო-სამრეწველო პორტის აშენებას, არამედ სამხედრო საზღვაო ბაზის შექმნას ითვალისწინებდა. ამ უკანასკნელს მყისიერი და მძაფრი რეაქცია მოჰყვა პრეზიდენტ სააკაშვილისგან. გაზეთის გამოსვლის დღესვე ტელევიზიით დედა არ გვაგინა, თორემ არაფერი დაგვადლო იმათ, ვისაც – „თუნდაც აშშ-ს სამხედრო საზღვაო ბაზის აშენება არ მოგვწონდა ანაკლიაში“. ეს ფრაზა პრეზიდენტოფილია უფრო ვრცელად ვუღიარა ვაიმურა ანაკლიაში პორტის მშენებლობასთან დაკავშირებით – „ლაზიკა პორტის“ აშენება 2013-ში უნდა დამთავრებინა, რომელსაც ავღანეთიდან ამერიკული სამხედრო ტექნიკის გადმოსატანად ვეგეგმვდი, მაგრამ არ დამცალდაო!

2012-ის მიწურულს, დასაშვებია, ახლანდელ მთავრობას არ ესმოდა რას ნიშნავდა „ანაკლიაში სამხედრო საზღვაო ბაზის და ნახევარ მილიონ მოსახლეზე ქალაქ ლაზიკას აშენება“, მაგრამ ოთხი წლის შემდეგ მანაც ხომ უნდა გახსენდებოდა

კონება და დაფიქრებულიყვნენ, რატომ მიაღმა სააკაშვილი ჯიუტად აბორიგენ ანაკლიელთა დასახლებას?

მკითხველმა უნდა იცოდეს, რომ საქართველოს დღევანდელი პემიერ-მინისტრი და პირველი ვიცე-პრემიერი, ბატონები, კვირიკაშვილი და ქუშიშვილი შესანიშნავად იცნობენ ბატონ სპარტაკ ერაგიას ახალი აბრეშუმის გზისა და მის შემადგენლობაში შემავალი ანაკლიის სატერიტორიულ-სატრანსპორტო კვანძის კონცეფციას.

სატერიტორიულ-სატრანსპორტო კვანძის შემადგენლობაში განიხილავს, როგორც ახალ ღრმაწყლოვანი მრავალფუნქციურ საზღვაო ნავსადგურს, ასევე ახალ სატერიტორიულ აეროპორტს, სამრეწველო და ეკონომიკურ ზონებს, დამხმარე (Supporting) ინფრასტრუქტურას, მთლიანად ზონის ეკოლოგიურ და ადგილობრივი მოსახლეობის სოციალურ-ეკონომიკურ საკითხებს.

საგანგებოდ უნდა გავსვას ხაზი, რომ – საზღვაო ნავსადგური დაპროექტებულია არა მოხვედრით, არამედ ნამდვილად 100 მლნ. ტონა ტვირთბრუნვაზე, შორეულ პერსპექტივაში განვითარების შესაძლებლობით.

ეს მასალები ნამდვილად წარმოადგენს საბაზისო და პირველ წყაროს, რადგანაც მათი დამუშავება დაწყებულია ჯერ კიდევ 2001 წელს.

სწორედ ამ მასალების მეშვეობით გაიცნეს ანაკლია და მისი შესაძლებლობები ბატონმა ხაზარაძემ და მის მიერ საქართველოში სარფიანი სამუშაოს მოსაპოვებლად და არა ინვესტიციების განსახორციელებლად ჩამოყვანილმა კონტი ჯგუფმა.

მიუხედავად იმისა, რომ ზემოთაღნიშნულ კონცეფციას ზურგი აქცია საქართველოს მთავრობამ და მისმა რჩეულმა, ტენდერში გამარჯვებულად გამოცხადებულმა კომპანიამ, სამართლიანობა მოითხოვს ითქვას – ხაზარაძე და კონტი ჯგუფის „ლაზიკა“ ორჯერ დიდია სააკაშვილისეულ „ლაზიკა გუბურაზე“!

გასულ კვირას, ერთ-ერთ შეხვედრაზე, რომელიც ჩემი ბოლო სტატიის საინფორმაციო ანალიტიკურ სააგენტო „IVERION“-ში გამოქვეყნებას მოჰყვა, იქაც დაისვა ეს შეკითხვა და ერთმა საურბის მონაწილემ ნახევრად ხუმრობით განგვიმარტა: „მოახლოვდით არჩევნებში სამი კაცია გარანტირებულია გამარჯვებული. ესენია – კვირიკაშვილი, ქუშიშვილი და ხაზარაძე“!

როცა გაკვირვება შეგვატოვებდა იქ დამსწრეთ, ხანგრძლივ – თუ კი, არჩევნები მმართველმა პარტიამ მოიგო, ისედაც ხომ გამარჯვებული რჩება ეს სამეული, მაგრამ, ვინცობაა, მოხდა სასწაული და ნაცები მორუნდნენ – „ანაკლია პორტად“ მონათლული „ლაზიკა პორტი“ გაუტრეკოხირად უჭირავთ ხელში. ის კი არა, ვალსაც კი დაადებენ უკანმობრუნებულებს – თქვენი „ლაზიკა“ არაფერია იმასთან შედარებით, რასაც ჩვენ ვაპირებთო!

არ ვიცი რამდენად გამომადგება ეს მასალა ახალდარსებულ ჟურნალ „ანაკლიას“ რედაქციას და მათ იდეოლოგებს, მაგრამ ეს არის ფაქტი, რომელსაც ვერსად გავუქცობ!

ზემოთ „ანაკლია პორტის საბაზისო კონცეფცია“ ვახსენე. მე მას არანაკლებ კარგად ვიცნობ, ვიდრე ბატონები – კვირიკაშვილი და ქუშიშვილი. ამიტომ, ჩემთვის სასაკვირიო და ამოუხსნელია, მათ მიერ, საერთაშორისო ექსპერტების არაერთგზის მოწონებული „საპროექტო მისაზრების“ იგნორირება, რომელიც ზღვის მაქსიმალურად პატარა ნაპირს იკავებს, საერთოდ არ ეხება დასახლებულ ტერიტორიებს და უკიდურესად შესაძლებლობებს იძლევა პორტის და სამრეწველო ეკონომიკური ზონის გაფართოება-განვითარებისთვის!

ამის შემდეგ, ბუნებრივია ისმება კითხვა – რას ნიშნავს ყოველთვის ეს? შეგლის ამ საქმეს ჟურნალ „ანაკლიას“ დაარსება, პატივცემული მწერლების, ჟურნალისტების და გამომცემლების მოწვევა?

ამ და სხვა კითხვებზე პასუხის გასაცემი, კარსმომდგარი არჩევნების წინ, ხალხს რომ საბოლოოდ არ გადააწუროს ქვეყნის სასიკეთოდ მოქცევის იმედი!

ზემოთ „ზღვის ნაპირის და დასახლებული ტერიტორიების გაფართოება“ ვახსენე, რომელიც მაქსიმალურადაა გათვალისწინებული „ანაკლია პორტის საბაზისო კონცეფციაში“. სამწუხაროდ, ანაკლია პორტის სატერიტორიული მოთხოვნებში საერთოდ არაფერია ნახსენები, საქართველოს შემოკრევილ ტერიტორიაზე დარჩენილი, ზღვის ისედაც მცირე, სანაპიროს

მოჭირნელ გამოყენებაზე და დასახლებული ტერიტორიების ხელშეუხებლობაზე, გამოუვალი შემთხვევის გარდა, რაც ინვესტორს უფლებას აძლევს ისე მოექცეს მათ, როგორც თვითონ მოაწყობს და მოეხერხება!

თუმცა, ინვესტორი რა შუაშია, როცა ყველა ამ შავი საქმის მოგვარება საქართველოს მთავრობამ იკისრა და ასრულებს კიდევ!

ამ საკითხზე მეტს არაფერს ვიტყვი, რადგან მას ვრცელად შეეხეე წინა სტატი-აში, რომელიც 29 ივლისს „IVERION“-ში გამოქვეყნდა და დაინტერესებულ მეკითხველს შეუძლია ნებისმიერ დროს გაეცნოს.

ორი წლის წინ „საერთო გაზეთში“ გამოქვეყნებულ სტატია, სადაც მკითხველს ვაუწყე ახალი საერთაშორისო საინფორმაციო მედიასაშუალებების შესაძლო დაფუძნების შესახებ, რომელიც პირობითად „ახალი აბრეშუმის გზის მიმომხილველის“ სახელით გამოვიდოდა სამხეობა და დასაწყისში მისი წაკითხვა – ქართულ, ჩინურ და ინგლისურ ენებზე იქნებოდა შესაძლებელი!

გაზეთი (ან ჟურნალი) იქნებოდა ყოველთვიური გამოცემა და ახალი აბრეშუმის გზაზე მდებარე ყველა ქვეყნის (და არა მარტო მათი) სამრეწველო, საინვესტიციო პროექტები გამოქვეყნდებოდა და საქმიან სამყაროს მიეწოდებოდა. მისი გამოცემა ტენდერში გამარჯვებულის გამომცხადებისთანავე დაიწყებოდა!

მაგანს გაუჩნდება კითხვა – ტენდერში გამარჯვებული გამოცხადდა, სად არის „ახალი აბრეშუმის გზის მიმომხილველი“?

აქ ძალაუნებურად უნდა შეგერდეთ და მკითხველს განვუმარტო, რომ ტენდერში გამარჯვებული არ გამოვლენილა, რადგან, გარკვეულ მიზეზთა გამო, გამარჯვებული კი არ გამოვლენილა, სარბიელზე მარტოდ დარჩენილი „ანაკლიის განვითარების კონსორციუმი“ იგივე „საზარაძე და კონტი ჯგუფი“ გამოცხადდა გამარჯვებულად!

არაფერს ვამბობ იმაზე, თუ რამდენად ღირსი იყო ე.წ. „გამარჯვებული“, რომელიც ახლა დაემტკიცა ინვესტორს და, როგორც ზემოთ ვახსენე სააკაშვილისეულ „ლაზიკა პორტის“ ქვეყნის დამანგრეველ იდეასა ჩაფრენილი. მკითხველს მინდა გავაცნო, თუ რატომ დატოვა ტენდერი, ფინიში სწორედ ვახსენა კონსორციუმი „ანაკლია პორტი და ეკო პარკმა“, კონსორციუმში შემავალ ამერიკულ „აიკომთან“ და ჩინურ გიგანტ „ფაუერჩაინასთან“ ერთად?!

ჩემთვის უცნობი მიზეზების გამო „ანაკლია პორტის საბაზისო კონცეფცია“ ავტორმა ბატონმა სპარტაკ ერაგიამ ტენდერის პირველი ეტაპის დამთავრებისთანავე დატოვა კონსორციუმი „ანაკლია პორტი და ეკო პარკი“.

გასული წლის, ოქტომბერ-ნოემბერ-დეკემბერი, „ანაკლია პორტის წინა საპროექტო თვალსაზრისის“ მომზადების საგანგებოდ დაძაბული პერიოდი იყო კონსორციუმ „ანაკლია პორტი და ეკო პარკში“ შემავალი ქართველი და უცხოელი კომპანიებისთვის. როგორც ჟურნალისტი, ასევე საგანგებო ყურადღებით ვადევნებდი თვალს საქმის მიმდინარეობას და პერიოდულად პრესის და საზოგადოებრივი ქსელის საშუალებით ვაწვდიდი ინფორმაციას დაინტერესებულ მკითხველს. არ ვიცი მათში საქართველოს მთავრობის ჩინოვიკები თუ იგულისხმებოან, მაგრამ ეს მათი საქმეა, ქვეყნის აშენებით დაინტერესებული მკითხველის ყურადღება ნამდვილად არ მოგვეკლვება!

გასული ნოემბრის დასაწყისში საბოლოოდ გამოიკვთა, რომ – ჩინური გიგანტი სახელმწიფო კომპანია „ფაუერჩაინა“ ლოკომოტივად ჩაუდგებოდა კონსორციუმს და ანაკლია პორტის დაფინანსების, აშენების და მისი წარმატებული ფუნქციონირების გარანტიად გამოვიდოდა. გამომდინარე აქედან, ყველაზე მეტი კითხვები ჩინურ კომპანიას ჰქონდა და – მათი უმრავლესობა „ანაკლია პორტის“ დამკვეთისკენ, ანუ საქართველოს მთავრობისკენ და მათ მიერ ინვესტორისთვის მომზადებული ხელშეკრულების სარეგულბზე იყო მიმართული!

ყოველი ახალი შეკრების და მსჯელობის შემდეგ კითხვების რაოდენობამ ორასს მიაღწია და ისინი საპასუხოდ და განსახილველად გადაეცა მთავრობას და მის სატენდერო კომისიას, სადაც გარკვევით იყო მითითებული – ვიდრე ამ კითხვებზე პასუხს არ მიიღებდა კონსორციუმი „ანაკლია პორტი და ეკო პარკი“ ტენდერის ფინიშზე საბუთების წარდგენას არ მოახდენდა!

ეს არ ყოფილა ულტიმატუმი, მკითხველ-

მა მინდა იცოდეს – ეს იყო „ანაკლია პორტის“ დამფინანსებლის, მშენებლის და მისი წარმატებულად მუშაობის გარანტიის მომცემი ჩინური სახელმწიფო კომპანია „ფაუერჩაინას“ განცხადება, რომელსაც ჩინეთის სახელმწიფო უმატრებდა ზურგს!

სამწუხაროდ, – ისე მიიღია გასული წელი და მიმდინარე წლის იანვარი, არცერთ კითხვაზე პასუხი არ გაცემულა, ასე მარტოხელად დარჩა ტენდერის ფინიშზე „საზარაძე და კონტი ჯგუფი“, რომელიც, საქართველოს პრემიერ-მინისტრ გიორგი კვირიკაშვილის განცხადებით „ეკომპრომისო ბრძოლაში ღირსეულ გამარჯვებულად“ გამოცხადდა 2016 წლის 5 თებერვალს!

ანაკლიაში პორტის აშენების ორ უმნიშვნელოვანეს მომენტზე – ზღვის ნაპირის დაზოგვა და მოსახლეობის ხელშეუხებლობაზე უკვე ვისაუბრეთ. დავასახელებ ხელშეკრულების კიდევ სამ უმნიშვნელოვანეს მოთხოვნას:

1. პორტის მშენებლობის 100%-იანი ფინანსური უზრუნველყოფა.
2. ტენდერში გამარჯვებული გამოცხადებისთანავე არაუგვიანეს 3 თვეში სახელმწიფოსთან ხელშეკრულების გაფორმება (ხელის მოწერა).
3. პორტის მშენებლობის დაწყება არაუგვიანეს 2016 წლის პირველი ივნისისა.

ენახოთ როგორ შესრულდა იგი „ტენდერში გამარჯვებულად“ გამოცხადებულმა კონსორციუმმა:

1. ტენდერში გამარჯვებული ახლა დაემტკიცა ინვესტორს.
2. ტენდერში გამარჯვებული 2016 წლის 5 თებერვალს გამოცხადდა, ხელშეკრულება მთავრობასთან 5 მაისს უნდა გაფორმებულიყო. იგი დღემდე ხელმოუწერელია.
3. პორტის მშენებლობა 2016 წლის პირველ ივნისს უნდა დაწყებულიყო, ნაცვლად ამისა, გაცხადდა, რომ იგი მომავალი წლის გაზაფხულზე იგეგმება.

შეგნებულად არაფერს ვამბობ, ზემოთ-ჩამოთვლილი პირობების შეუსრულებლობის გამო, ტენდერის პირობებით დადგენილი პირგასამტეხლოს შესახებ. მიმანია, იგი უნებოდ უნდა გაარკვიოს ქვეყნის შესაბამისმა სახელმწიფო სამსახურმა.

ვიმედოვნებ, მკითხველს საკმარისად აუწყებინა „ანაკლია პორტის საბაზისო კონცეფციის“ არსებობის შესახებ, რომელიც ყველა ზემოთხსენებულ სატენდერო მოთხოვნებს ხელმიწვევით აკმაყოფილებს და ამის შესახებ დაწერილებით მოეხსენებათ ქვეყნის პრემიერ-მინისტრს და პირველ ვიცე-პრემიერს. მიუხედავად ამისა, ის არა მარტო იგნორირებული, არამედ, ფართო საზოგადოებისათვის სპეციალურად დაეოწმება არის მითცემული.

შექმნილი გარემოება იძლევა გვევის საფუძველს, რომ, გაუგებარ მიზეზთა გამო, მთავრობას თვალში არ მოხდის ტენდერის ფინიშზე თამაშიდან გასული კონსორციუმი „ანაკლია პორტი და ეკო პარკი“ და ამიტომაც არ განიხილება მისი „წინასაპროექტო მისაზრება“, რომელიც მაღალპროფესიონალ ექსპერტთა აზრით, სახელმწიფოს მიერ დადგენილი, ტენდერის ყველა პირობას ასრულებს, რომ არაფერი ვთქვათ პორტისა და მისი ინფრასტრუქტურის საინჟინრო-ტექნიკური გადაწყვეტის სრულყოფილებასა და მისი ოპერირების ფართო შესაძლებლობებზე. ასევე პროექტი განსახლებული თავისუფალი სამრეწველო-ეკონომიკური ზონების ფუნქციონირების განსაკუთრებულ პერსპექტივებზე ჩინელ ინვესტორ-პარტნიორთან – სახელმწიფო კომპანია „პაუერ ჩაინა“-სთან ერთად.

სათქმელი კიდევ ბევრია. ვნახოთ რა შედეგი მოჰყვება ამ შენიშვნებს და შესხენებებს, რომლებიც მარტო ჩემი ჟურნალისტური შემოქმედების ნაყოფი არაა. კიდევ ერთხელ გავიმეორებ – კეთილი გულით მივესალმებით ახალი ჟურნალის გამოცემას!

მაგრამ, ათასწლეულის პროექტისადმი, საქმიანი მიდგომის ნაცვლად, გაცხადებ – „თიბისი გალერეაში ჟურნალ „ანაკლიის“ პრეზენტაცია შედგა“, ქვეყანა და მისი მოსახლეობა ორ თვეში ერთხელ 3.000 ცალ ჟურნალ „ანაკლიას“ უსასყიდლოდ მიიღებს, პორტის მშენებლობა კი მომავალი წლის გაზაფხულზე დაიწყება“ – არა მარტო ანაკლიელების, არამედ მთელი ქვეყნის მოსახლეობის წინასაარჩევნო დაცინვა და აბუჩად აგდებაა, რაც შეიძლება დღევანდელი მთავრობისადმი ნდობის დაქვეითებისა და მისი რეიტინგის დაცემის ერთერთ მიზეზად მოგვევლინოს!

დავით ძოგალია

სპორტული კუთხე მიჰყავს შურნალისტ ბიორბი ჯალალანის მამუბა ბორბოძე: მისამე დილას ბავილიძე და სულ ბაღაპირი...

საქართველოს ნაკრების ლიდერ მამუბა გორგოძეს იენისის ტესტებზე „ბორჯღალოსანთა“ შორის არ უასპარეხია. საფრანგეთის ჩემპიონატი წლეულს უჩვეულოდ გვიან დასრულდა, რისი მიზეზიც შარშან ინგლისში გამართული მსოფლიოს თასის გათამაშება იყო.

„ტულონი“, სადაც მამუბასთან ერთად ლევან ჩილაჩავა და კონსტანტინე მიქაუტაძე თამაშობენ, პლეი ოფში ჩემპიონობისთვის იბრძოდა და ფინალში, ბარსელონას „ნოუ კამპზე“ პარიზულ „მეტრო რასინგთან“ დამარცხდა. იმ მატჩში „ტულონის“ რიგებში მამუბა საუკეთესო იყო და ერთი ლელოც მითვალა.

ოდნავ მოგვიანებით, ჩილაჩავასთან და მონაპეილედ მიხვილ ნარიაშვილთან ერთად „მიდი ოლიმპიკის“ გამოკითხვით, საფრანგეთის ჩემპიონატის სიმბოლურ ნაკრებში მოხვდა. ეს სერიოზული წარმატება და ქართველი მორაგბეების კიდევ ერთხელ აღიარებაა.

მამუბა ახლა შევბუღებულია და სამშობლოში იმყოფება. მას „შეგარდენის“ საწვრთნელ ბაზაზე შეეხვებით. ფიტნეს-დარბაზში ვარჯიშის შემდეგ მისი ფრანგული კარიერის ამ ეტაპზე და საქართველოს ნაკრების ბოლოდროინდელ წარმატებებზე ვისაუბროთ.

ბარსელონა, „ნოუ კამპი“, პირთამდე საგვე სტადიონი, შესანიშნავი გარემო, საფრანგეთის ჩემპიონატის გადამწყვეტი მატჩი... რატომ წააგეთ?

დღემდე ვერ ამხსნია. მეტოქის ერთ-ერთ წამყვან მოთამაშეს არბიტრმა წითელი ბარათი უჩვენა და პარაზელეები 14-ნი დარჩნენ. ეტყობა, ჩემმა თანაგუნდელებმა იფიქრეს, რომ მატჩი უკვე მოგებულია. დელო რომ გავიტანე, კაპიტანთან მივედი და ვუთხარი, ჯერ არაფერი დამთავრებულა, თამაში ჯერ კიდევ მოსაგებია-მეთქი. მართალი გითხრათ, მაგ თამაშის წაგება უფრო ძნელი იყო, ვიდრე მოგება. წარ-

მოუდგენელია, მაგრამ „ტულონმა“ ვერ დაამარცხა 14 კაცით მოთამაშე მეტოქე!

– „ნოუ კამპი“, იქაურმა აურამ როგორი შთაბეჭდილება დატოვა თქვენზე?

– შესანიშნავი სტადიონია. გასახდელიდან კიბებზე რომ ჩადიხარ, სანამ მოედანზე გახვალ, პატარა ეკლესიაა. კათოლიკურია, მაგრამ მაინც შევედი სალოცავად. იქ „მეტრო რასინგის“ პრეზიდენტი დამხვდა, ლოცულობდა. ჩემკენ ზურგით იდგა და ისე იყო გართული ლოცვით, რომ არც შევემჩნევივარ. აი, სწორედ მაშინ გამეკწვლა გულში, ვიფიქრე, ღმერთმა საჩუქარი არ გაუკეთოს და არ მოაგებიინოს-მეთქი.

ისე მონდომებით ლოცულობდა, როგორ ვთქვა, მეტოქის გამარჯვება გამიხარდამეთქი, მაგრამ, რადგან მოიგეს, ღმერთმა შეარგოს.

– მატჩის შემდეგ „მიდი ოლიმპიკმა“ თქვენს თამაში 7 ქულით შეაფასა. ეს ყველაზე დიდი შეფასება იყო ტულონელთა შორის. ქმამებში კომენტარებში ამბობდნენ, მამუბასავით კიდევ ორ მორაგბეს რომ მაინც ეთამაშა, „ტულონი“ აუცილებლად მოიგებოდა...

– არ ვიცი, ამაზე რა ვთქვა. ქომავს თავისი აზრი აქვს და ხშირად ობიექტურიც. ფაქტი ერთია, გუნდმა ძალიან ცუდად ითამაშა. „ტულონს“ კაცნაკლული მეტოქის დამარცხება არ უნდა უჭირდეს.

– „ტულონი“ მწვრთნელმა, ბერნარ ლაპორტმა დატოვა. ახლა კლუბის პრეზიდენტი მურად ბურჯულაძე ახალი თანაკაცის ძიებაშია. როგორ შეაფასებდით გუნდის აწ უკვე ყოფილ მწვრთნელს?

– რომ ვთქვა, განსაკუთრებული ტაქტიკური ხედვით გამოირჩევა სხვა მწვრთნელებისგან-მეთქი, არ იქნება სწორი. ერთი ვე იყო, რომ დისციპლინა ჰქონდა დამყარებული გუნდში, ვარსკვლავების დაჭერა, მათი რეჟიმში მოქცევა ესერხებოდა. საკმაოდ მეტად იყო და შეეძლო, მორაგბე ვარსკვლავი იქნებოდა თუ სხვა, კარგად გამოეყენებოდა.

სხვა მხრივ, აბა, რა გითხრათ. საფრანგეთის რაგბის ფედერაციის პრეზიდენტობა უნდა და მთელი წლის განმავლობაში საარჩევნო კამპანიით იყო დაკავებული. გუნდისთვის მას არ ეცალა და ფინალში რომ გავაღწიეთ, ესეც მიღწევაა. თუმცა, ფინალში მარცხს მწვრთნელს ვერ დავაბრალებ.

– ფრანგულ პრესას თუ ვენდობით, „ტულონის“ მწვრთნელობის კანდიდატები თითქმის ყოველდღე იცვლებიან. ახლა

ბურჯულაძე ინგლისის ნაკრების ყოფილ მწვრთნელთან, სტიუარტ ლანკასტერთან აწარმოებს მოლაპარაკებას...

– ვერაფერს ვეტივით. ბურჯულაძე არაორდინარული ადამიანია. დღეს შეიძლება ერთი გადაწყვეტილება მიიღოს, ხვალ – მისი საპირისპირო. წესით, მწვრთნელი არგუნტინული წარმოშობის იტალიის ნაკრების ყოფილი ლიდერი დიეგო დომინგესი უნდა ყოფილიყო. მან საქართველოში წამოსვლის წინ დამიბარა, მთხრა, სამი დღით გვიან ჩამოდი, დაისვენეო. ახლა ის მწვრთნელი აღარ იქნება, ვინ იქნება, ისიც არ ვიცი და როგორ მოვიქცე, წარმოდგენა არ მაქვს.

– ლანკასტერამდე „მონაპეილემ“ თამაშისას თქვენი ყოფილი მწვრთნელის, ფაბიენ გალტიეს კანდიდატურაც სახელდებოდა...

– დიას, მასთანაც აწარმოებდა მოლაპარაკებას ბურჯულაძე. თითქოს შეთანხმებული იყვნენ, მაგრამ... გალტიე კარგი სპეციალისტია, თუმცა, როგორც პიროვნება, არავის უყვარს, მათ შორის მეც ვარ.

– „ტულონის“ სათადარიგო გუნდში არის ქართველი შერკინების კვაჭი ბაღიანი ალხაზაშვილი, რომელსაც ლაპორტი ძალიან აქებდა და ერთი ხანობა პირითად გუნდში დაყენებასაც უპირებდა...

– ბაღიანის მიმართ დიეგო დომინგესსაც კარგი დამოკიდებულება ჰქონდა. ის ძალიან კარგი, მშრომელი ბიჭია. ვფიქრობ, ხშირად უნდა ითამაშოს „ჩელენჯზე“. „მონაპეილემ“ მეც მაგით დავიწყე. ერთი სიტყვით, უნდა იმრომოს, იბრძოლოს და შედეგი არ დააყოვნებს.

– სეზონის დასრულების შემდეგ, „მიდი ოლიმპიკის“ გამოკითხვით, თქვენ, მიხეილ ნარიაშვილი და ლევან ჩილაჩავა საფრანგეთის ჩემპიონატის სიმბოლურ ნაკრებში დაგასახელებს. სამი ქართველი ერთდროულად სეზონის საუკეთესო თხუთმეტეულში არასდროს ყოფილა...

– ზუსტად ვიცი, ამ გამოკითხვაში მადალი პროცენტით რატომ გაუწვწვართ ყველას. სულელი უნდა იყო, ვერ მიხვდებოდა ამაში ქართველი ქომავის ხელი ურევია. შესაძლებელია, რომ არა ისინი, დაბალი პროცენტით გაგვესწროს სხვებისთვის, მაგრამ ქართველმა გულშემატკივრებმა თავიანთი საქმე იციან.

მიუხედავად ყველაფრისა, გამოკითხვაში კანდიდატებად დასახელებას ნამდვილად ვიმსახურებდით და ესეც არ არის პატარა საქმე. სულ მინდა მოწინავე ვიყო და ვცდილობ, ამას მივალწი. ძალიან გამიხარ-

და, სიმბოლურ ნაკრებში რომ მოხვდი, ამან სტიმული მოგცა. სხვათა შორის, არც საფრანგეთში არიან ჩვენ მიმართ ცუდად განწყობილი, მხარს ისინიც გვიჭერენ.

ამაყი ხასიათი მაქვს, მაგრამ რასაც ვაღწევ, მხოლოდ შრომით. მით უფრო, რომ ჩემს პოზიციას ძალიან ბევრი მაგარი მორაგბეა და ახალგაზრდებიც სულ მოდიან და მოდიან.

– მოდი, ერთგულ ნაკრებზეც ვთქვით. ჩვენმა გუნდმა იენისის ტესტებზე კუნძულებზე წარმატებას მიადწია. სამი მატჩიდან ორი მივიგეთ და ერთი ფრედ დავასრულეთ...

– ასეთ შედეგს ვერც ვინატრებდით. მაგ დროს „ტულონი“ პლეი ოფს თამაშობდა და როგორც სპორტსმენი, სულ მზადყოფნაში უნდა ყოფილიყავი, არ შეიძლება ძილის გატეხა. ამიტომ ვერცერთი მატჩი ვერ ვნახე.

გავიღვიძე ერთ დილას და სამოასთან ფრედ დასრულებული მატჩის შედეგი დამხვდა. გავიღვიძე მეორე დილას და ლევან ჩილაჩავას გზავნილი ვნახე ტელეფონში – ნახე, ბიჭებმა ტონგასთან როგორ დაგაიჯესო? მესამე დილას გავიღვიძე და სულ გადავირე, ფიჯის მოუვკეთ დამაჯერებლად.

ცხადია, ყველას გულით გვიხარია ეს წარმატება, მაგრამ მაინც მგონია, რომ ეს გუნდები, სამოა, ფიჯი და ტონგა ჩვენთან თამაშისას ჯერ კიდევ ფავორიტები არიან. რა თქმა უნდა, მათთან წინააღმდეგობას არავინ აპირებს და როგორც ყველასთან, რა შემაღველობითაც უნდა ვითამაშოთ, მათთანაც მოსაგებად გავალთ.

– ნოემბერში არანაკლებ საინტერესო ტესტები გველის: იაპონია, სამოა, შოტლანდია... როგორ შეაფასებდით ამ გუნდებს და იქნებით თუ არა ამ დროს ჩვენი ნაკრების რიგებში?

– თუ ტრავმა არ მექნება, ცხადია, აუცილებლად ვითამაშებ. საკმაოდ მძიმე ბრძოლების გადატანა მოგვიწევს. ძალიან ძლიერი გუნდებია. ყველამ ნახა, იაპონიამ ინგლისში როგორი უფრორი მოახდინა. ფაქტობრივად, მათმა თამაშმა მსოფლიოს თასზე ჩვენი წარმატება გადაფარა. მიუხედავად იმისა, რომ იაპონელები პროგრესს განაგრძობენ, არ მიმანია, რომ ჩვენზე უკეთესი გუნდი ჰყავთ და წესით, თბილისში აუცილებლად უნდა მოუვკოთ. თუმცა, ეს ძალიან ძნელი იქნება.

ბარდაცვალა მამანტი ერასტის ძე ჯოლია

ბალტიისპირეთის ფრონტებზე. მონაწილეობდა სეკსტოპოლის დაცვაში.

1950-1977 წლებში მუშაობდა სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტში სხვადასხვა ოპერატიულ თანამდებობებზე.

1962-1965 წლებში იყო ოჩამჩირის რაიონის უშიშროების განყოფილების უფროსი.

1965-1970 წლებში იყო ზუგდიდის რაიონის უშიშროების განყოფილების უფროსი.

1970-1977 წლებში მუშაობდა აფხაზეთის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის კონტრდაზვერვის განყოფილების უფროსად.

1977-1993 წლებში იყო აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის სახელმწიფო საოლქო ინსპექციის უფროსი.

1993-1996 წლებში მუშაობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამსახურის აპარატის უფროს კონსულტანტად.

1996-1997 წლებში იყო საქართველოს უშიშროების სამსახურის სამხედრო კონტრდაზვერვის სამმართველოს უფროსის თანამშემწე.

მ. ჯოლია სპეციალური მივლინებებით იმყოფებოდა ავსტრიაში, საბერძნეთში, იტალიაში, თურქეთში და რუმინეთში.

დაჯილდოებული იყო ორი „წითელი ვარსკვლავის“, სამამულო ომის მეორე ხარისხის და „ღირსების“ ორდენებით. 30 სხვადასხვა სახის მედლით.

მეუღლე – ცაგო გოგბერიშვილთან ერთად შექმნა შესანიშნავი ქართული ოჯახი და სამშობლოს აღზარდა სამი ღირსეული შვილი: თამაზი, ლიანა და ოლეგი.

ბოლო დროს ბევრ რამეს აკეთებდა აფხაზეთსა და ქართველებს შორის ნდობის ადგენისა და შერეების საქმეში. იყო ქართველთა უზუცესთა საბჭოს თავმჯდომარის მოადგილე აფხაზეთიდან.

დაჯილდოებული იყო მედლით: „სსრკ საპატიო ჩეკისტი“.

დაიბადა 1924 წელს, გალის რაიონის სოფელ შეშელეთში. 1950 წელს დაამთავრა სოხუმის პედაგოგიური ინსტიტუტი. 1942 წელს მამანტი ჯოლია მოხალისედ წავიდა დიდ სამამულო ომში, დაამთავრა სამხედრო სასწავლებელი და იბრძოდა უკრაინის, ბელარუსის და

გამოვიდა დიდი რუსი პუბლიცისტის, საქართველოში მე-19 საუკუნის თვალსაჩინო საზოგადოებრივი მოღვაწის ვასილ ველიჩკოს წიგნი „კავკასია“, რომელიც ადრე სრულად დაიბეჭდა ჩვენს გაზეთში. თბილისში წიგნის რეალიზაცია მოხდება ყოველდღე, მეტრო „მარჯანიშვილის“ ამოსასვლელში, გაზეთების გამყიდველ პაატასთან. ცნობისათვის დარეკეთ – 557.324.374

ბარდაცვალა სახალხო მკურნალი, რომელმაც მოუგო ომი მკვარცხანის ნაყოფიერი ფარმაცოლოგიის, მის დაქირვანს რომ სდილობდა. ღირსეული ბაზნიძის მიერ შექმნილი პრეპარატი არჩენს ათვისებრიან სიმსივნურ დაავადებებს, კუჭ-ნაწლავის გაუფაღობას, კოლიტს, ფისტულას, პროსტატიტს, ბუხსილს, ნერვის ანთებას, ნევროზს, ფსიქიურად დაავადებულებს, პეპტურს გაფანტული სკლეროზის და შიდსს, შველის ცერებრალურ დამბლას, ყურებიდან ჩირქენას, ბოტულიზმს, ტუბერკულოზს, ცეროზს I და II სტადიაში, (3-ე პატიტს, ნადღელის ბუშტის დაავადებებს, ანთებით პროცესებს, სახსრების დაავადებებს, ამყარებს იმუნიტეტს, და სხვა მრავალ დაავადებას. ახლა მკურნალის საქმეს აგრძელებენ მისი შვილები: ზეზა და დოდო. კოორდინატები: თბილისი, აწყურის ქუჩა №70 (მეტრო „ისანთან“), ყოველდღე – 10-დან 16 საათამდე. ტელ: 593-22-66-51, 593-62-28-48 მასთან სიცოცხლეზე ხელჩაქნეულები მიდიან და ჯანმრთელები ბრუნდებიან